

EZEK
A ROYAL FIÚK
TÖNKRE-
TESZNEK

erin watt

A ROYAL CSALÁD 2.

MEGTÖRT HERCEG

finch
selection

erin watt

A ROYAL CSALÁD 2.

MEGTÖRT HERCEG

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Írta: Erin Watt
A mű eredeti címe: Broken Prince (The Royals Book 2.)
A művet eredetileg kiadta:
EverAfter Romance

Copyright © 2016 by Erin Watt
Cover Design by Meljean Brook

Hungarian translation © by Sándor Alexandra Valéria, 2017

A szöveget gondozta: Balogh Eszter

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhoz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2064-7174
ISBN 978 963 457 246 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2017-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor

Korrektorok: Gera Zsuzsa, Schmidt Zsuzsanna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

*A rajongóknak,
akik annyira imádják ezt a sorozatot, mint mi.*

*Ez a könyv nem valós történetet ír le. A nevek, a szereplők,
a helyszínek és az események a szerző képzeletének szüleményei.
Valós eseményekkel, helyekkel és élő vagy elhunyt személyekkel való
egybeesés pusztán csak a véletlen műve.*

1. FEJEZET

REED

SÖTÉTSÉG ÉS CSEND HONOL A HÁZBAN, amikor a hátsó ajtón keresztül a konyha melletti előszobába lépek. Csaknem ezer négyzetméter, és senki sincs itt. Az arcomon vigyor terül szét. A tesóim összevissza mászkálnak, a házvezetőnő sehol, az apám meg elment, ki tudja, hova, így az egész Royal-villa csak a miénk a csajommal. Fasza!

Lazán átkocogok a konyhán, és felmegyek a hátsó lépcsőn. Remélem, hogy Ella odafent vár az ágyában, édesen és szexin az egyik régi pólóban, amit kölcsönvett, hogy benne aludjon. Még jobb lenne, ha *csak* az volna rajta. Gyorsítva elhaladok a szobám mellett, aztán Easton és végül Gid régi szobájának ajtaja előtt, amíg oda nem érek Elláéhoz. Sajnos zárva. Bekopogok, semmi válasz. A homlokomat ráncolva előveszem a farzsebemből a telefonomat, és fürgén írok neki egy üzenetet.

Hol vagy, bébi?

Nem válaszol. A lábamhoz ütögetem a telefonomat. Biztos elment valahova ma este a barátnőjével, Valerie-vel, ami

igazából nem is rossz, mert rám fér egy zuhany, mielőtt találkozunk. A srácok rohadt sok füvet szívtak odaát Wade-nél, és nem akarom bevinni a bűzt Ella szobájába.

Újratervezés. Letusolok, megborotválkozom, aztán levadászom a csajomat. Leveszem a pólómat, összegyűrve megfogom, és a villanyt fel se kapcsolva belököm a szobám ajtaját. Lerúgom a cipőmet, aztán a szőnyegen át az onnan nyíló fürdőbe megyek.

Előbb érzem a szagát, mint hogy látnám.

Mi a...?

Émelyítő rózsailat csapja meg az orromat. Az ágy felé fordulok.

– Na ne! – mordulok fel, amikor észreveszem az ágyban fekvő sötét alakot.

Eluralkodik rajtam a bosszúság, miközben visszaballagok az ajtóhoz, hogy felkapcsoljam a villanyt. Rögtön meg is bánom, mert a szobát betöltő halványsárga fény egy olyan nő meztelen alakjára esik, akitől nem akarok semmit.

– Mi a francot csinálsz itt? – vetem oda az apám exbarátnőjének.

– Hiányoztál – feleli negédes mosollyal Brooke Davidson.

Eltátom a számat. Ez most kurvára komoly? Gyorsan kidugom a fejem az ajtón, hogy Ella nem ért-e még vissza. Aztán egyenesen az ágy felé veszem az irányt.

– Kifelé! – dörmögöm, és megragadom az egyik csuklóját, hogy lehúzzam az ágyamról. Bakker, most muszáj lesz ágyneműt húznom, mert ha van valami, ami büdösebb az állott sör meg a fű keverékénél, akkor az Brooke Davidson.

– Miért? Eddig még sohasem panaszkodtál – nyalja meg vörösre festett ajkát úgy, mintha szexinek akarna látszani, de nekem felfordul tőle a gyomrom. Sok csontváz van a

szekrényemben a múltból, amiről Ella nem tud. Sok olyasmi, amitől rögtön elhányná magát. Ez a nő is egy közülük.

– Határozottan emlékszem, hogy megmondtam neked, hogy soha többé nem akarok hozzáérni a ványadt seggedhez.

– Én pedig megmondtam, hogy ne beszélj így velem – olvad le Brooke arcáról az önelégült mosoly.

– Úgy beszélek veled, ahogy akarok – préselem ki a fogaim között. Megint az ajtóra pillantok. Kezdek izzadni a kétségbeeséstől. Brooke nem lehet itt, amikor Ella hazajön.

Hogy az ördögbe magyaráznám ezt meg? A ruhákra téved a pillantásom, amiket Brooke szétszórt a padlón. A ribancos miniruhára, a csipkés fehérneműre meg az egy pár magas sarkúra.

A cipőm pont az övé mellett landolt. Mintha együtt dobáltuk volna le őket.

Felkapom Brooke magas sarkúját a földről, és odadobom az ágyra.

– Akármiben is sántikálsz, nem vagyok rá vevő. Takarodj kifelé a picsába!

Visszadobja nekem a cipőt. Az egyiknek a sarka felhorzsolja a mellkasomat, mielőtt megint a padlón köt ki.

– Vegyél rá!

Megszorítom a tarkómat. Nem tudom, milyen lehetőségeim vannak azon kívül, hogy erőszakkal felemelem és kidobom. Mi a fenét mondok majd, ha Ella rajtakap, ahogy kirángatom Brooke-ot a szobámból?

„Ne is törődj velem, bébi! Csak kiviszem a szemetet. Nézd, párszor lefeküdtem az apám barátnőjével, és most, hogy ők szakítottak, szerintem vissza akar kéredzkedni az ágyamba. Ez egyáltalán nem beteg vagy ilyesmi, ugye?”

Már csak egy zavart nevetés hiányozna a végére.

Ökölbe szorítom magam mellett a kezemet. Gideon mindig mondogatta, hogy önsorsrontó vagyok, de jesszusom, ez már tényleg önsorsrontás felsőfokon. Ez az én művem. Hagytam, hogy az apám iránt érzett harag ágyba vigyen ezzel a ribanccal. Azt mondtam magamban, hogy apa megérdemelte, hogy megdugjam a barátnőjét a háta mögött azok után, amit anyával tett.

Hát fordítva sült el a dolog.

– Vedd fel a ruhádat – sziszegem. – Ennek a beszélgetésnek vége.

Hirtelen elhallgatok, mert lépteket hallok a folyosóról.

A nevemet mondják.

Brooke oldalra biccenti a fejét. Ő is hallja.

Ó, bakker! Bakker! Bakker!

Már a szobám ajtaja előtt hallok Ellát.

– Jaj, szupi. Ella hazaért – állapítja meg Brooke, miközben a dobhártyámon dübörög az összevissza pulzusom. – Vannak híreim, amiket szeretnék mindkettőtökkel megosztani.

Valószínűleg ez lesz életem leghülyébb döntése, de csak az jár a fejemben, hogy helyre kell hoznom ezt az egészet. El kell innen tüntetnem ezt a nőt.

Úgyhogy mindent eldobva előrevetem magam. Megfogom Brooke karját, hogy leráncigáljam az ágyról, de az a ribanc leránt. Próbálok nem hozzáérni a meztelen testéhez, de végül elveszítem az egyensúlyomat. Kihasználja az alkalmat, és ráveti magát a hátamra. Halk kuncogást hallok a fülem mellől, ahogy a kézen vásárolt csöcsei hozzápréselődnek a bőrömhöz.

Pánikba esve nézem, ahogy lenyomódik a kilincs.

– Terhes vagyok, és a tiéd a gyerek – suttogja Brooke.

Micsoda?

Megáll az egész világ.

Kinyílik az ajtó. Ella meglát a gyönyörű szemével. Az öröme átfordul döbbenetbe.

– Reed?

A testem kővé dermed, az agyam viszont ezerrel zakatolva igyekszik kiszámolni, hogy mikor voltam legutóbb együtt Brooke-kal. Szent Patrik napján. A medenceparton lógtam Giddel, aki berúgott. Én is berúgtam. Ő nagyon kiakadt valamin. Apán, Savannah-n, Dinah-n és Steve-en. Egyáltalán nem értettem.

Alig jut el a tudatomig, hogy Brooke vihog. Látom Ella arcát, de igazából mégsem. Mondanom kéne valamit, de nem teszem. Túlságosan elfoglalt vagyok. Lefoglal a pánik. Lefoglal a gondolkodás.

Szent Patrik napja... Amikor felbotorkáltam az emeletre, bedőltem az ágyra, és arra ébredtem, hogy meleg és nedves szívést érzek a farkam körül. Tudtam, hogy nem Abby az, mert vele már szakítottam, és amúgy sem az a fajta, aki belopózna a szobámba. Amúgy meg ki vagyok én, hogy visszautasítsak egy ingyen cumit?

Ella eltátja a száját, és mond valamit. Nem hallom. Magával ragad a büntudat és az önutálat örvénye, képtelen vagyok kimászni belőle. Csak bámulni bírok. A csajomra. A legszebb lányra, akit valaha láttam. Nem tudom levenni a szemem az aranyzőke hajáról és a hatalmas kék szeméről, amivel kérlel, hogy magyarázzam meg.

Mondjatok valamit!– utasítom az együttműködni nem hajlandó hangszálaimat.

Nem moccan az ajkam. Hideg érintést érzek a nyakamon, amitől összerezenek.

Mondj már valamit, a rohadt életbe! Ne hagyd elmenni!

Túl késő. Ella kirohan az ajtón.

A hangos ajtócsapódástól végre magamhoz térek. Nagyjából. Mozdulni még mindig nem bírok. Alig kapok levegőt.

Szent Patrik napja... Az már több mint fél éve volt. Nem sokat tudok a terhes nőkről, de Brooke-on aligha látszik valami. Szóval ki van zárva.

Ki. Van. Zárva.

Ki van zárva, hogy az enyém lenne az a gyerek.

Kipattanok az ágyból, mit sem törődve a vadul remegő kezemmel, és az ajtó felé vetem magam.

– Komolyan? – szólal meg derűsen Brooke. – Utánamész? Hogy fogod ezt megmagyarázni neki, drágaságom?

Dühösen megpördülök a tengelyem körül.

– Istenemre esküszöm, te nő, hogy ha nem takarodsz el a szobámból, akkor kidoblak!

Apa mindig azt mondja, hogy az a férfi, aki kezét emel egy nőre, az a sárga földig süllyed előtte. Úgyhogy sohasem ütöttem még meg nőt. Késztetést sem éreztem rá, amíg meg nem ismertem Brooke Davidsont.

Nem érdekli a fenyegetés. Továbbra is heccel, kimondja az összes félelmemet.

– Mit fogsz hazudni neki? Hogy soha nem értél hozzám? Hogy sohasem kívántál? Szerinted mit fog szólni az a lány, amikor megtudja, hogy megkefélted az apucid csaját? Akar még majd tőled valamit?

Az ajtóra pillantok, ahol már nem áll senki. Tompa zajokat hallok Ella szobája felől. Át akarok rohanni hozzá, de nem tudok. Nem lehet, amíg Brooke itt van a házban. Mi van, ha pucér seggel kirohan innen, és közli, hogy a gyerekeket várja? Azt hogy magyarázzam meg Ellának? Hogy érjem el, hogy higgyen nekem? Brooke-nak el kell tűnnie, mielőtt Ella elé állok.

– Kifelé! – veszem célba Brooke-ot minden dühömmel.

– Nem is akarsz előbb megtudni a baba nemét?

– Nem. Nem akarom.

Szemügyre veszem vékony, meztelen testét, és meglátom a hasán a kis kitüremkedést. Elkap a hányinger. Brooke nem az a fajta, aki meghízna. A külseje az egyetlen fegyvere. Szóval nem hazudik ez a ribanc arról, hogy terhes.

De nem tőlem van a gyerek.

Lehet, hogy az apámtól, de az baromira biztos, hogy *nem* tőlem.

Feltépem az ajtót és kirohanok.

– Ella! – kiáltom. Nem tudom, mit fogok mondani neki, de a semminél biztos jobbat. Még mindig átkozom a fejemet, amiért így lefagytam. Jézusom, mekkora lúzer vagyok!

Gyorsan lefékezek a szobája előtt. Semmi. Aztán meghallom a mély, dörmögő hangot, ahogy egy sportkocsi hátramenetbe kapcsol. Pánikba esve lerohanok a lépcsőn, miközben Brooke úgy vihog mögöttem, mint egy boszorkány halloweenkor.

A bejárati ajtóra vetem magam. Elfelejtettem, hogy kulcsra van zárva, és mire kinyitom, Ellának már nyoma sincs odakint. Biztos fénysebességgel hajtott ki a kapun. A fenébe!

A talpam alatti kövekről eszembe jut, hogy egy szál farmer van rajtam, semmi más. Sarkon fordulok, és hármassával veszem a lépcsőfokokat, de megtorpanok, amikor Brooke megjelenik a lépcsőfordulóban.

– Ki van zárva, hogy tőlem lenne az a gyerek – mordulok rá. Ha tényleg tőlem lenne, Brooke már rég kijátszotta volna ezt a kártyát, és nem tartogatja mostanáig. – Azt is kétlem, hogy az apámtól lenne, különben nem vetköztél volna le a szobámban, mint egy olcsó kurva.

– Attól van, akitől mondom – válaszolja ridegen.

– Hol a bizonyíték?

– Nem kell bizonyíték. Az én szavam áll a tiédde szemben, és mire bármiféle apasági tesztnek megjönne az eredménye, a gyűrű már az ujjamon lesz.

– Sok szerencsét hozzá.

– Nincs szükségem szerencsére. Itt vagy nekem te – fogja meg a karomat, amikor próbálok elmenni mellette.

– Nem. Én sose voltam ott neked – rázom le magamról a kezét.

– Megyek, megkeresem Ellát. Addig maradsz itt, ameddig akarsz, Brooke. Meguntam a játszmáidat.

Fagyos hangon szól utánam, mielőtt visszaéérné a szobámba.

– Ha ráveszed Callumot, hogy megkérje a kezemet, mindenkinek azt fogom mondani, hogy tőle van a gyerek. Ha nem segítesz, mindenki azt fogja hinni, hogy tőled.

– A DNS-teszt ki fogja mutatni, hogy nem tőlem van – állok meg az ajtó előtt.

– Lehet – válaszolja csiripelő hangon. – De abból ki fog derülni, hogy egy Royaltól van. Az ilyen tesztek nem mindig tudnak különbséget tenni a rokonok között, pláne apánál és fiúnál. Ez elég lesz ahhoz, hogy Ella kételkedjen. Úgyhogy az a kérdés, Reed: akarod-e, hogy közöljem a világgal és Ellával, hogy apuci leszel? Mert én megteszem. Vagy ha belemész az egyezésbe, senki se fogja megtudni.

Habozok.

– Áll az alku? – kérdezi Brooke.

Összeszorítom a fogamat.

– Ha megteszem... Ha beadom ezt a... Ezt az... – dadogok a megfelelő szót keresve – ..ötletet az apámnak, amit mondtál, akkor békén hagyod Ellát?

– Mire célsz?

– Arra célsz, te ribanc, hogy a szarkavarásod sohasem fogja

őt érinteni. Nem beszélsz vele. Még annyit sem, hogy megmagyarázd neki ezt – mutatok a most már felöltözött testére. – Mosolyogva köszönsz neki, de semmi szívkiöntés.

Nem bízom ebben a nőben, viszont ha alkut tudok vele kötni Ella kedvéért – és igen, a sajátomért –, akkor megteszem. Apa magának ásta ezt a vermet. Most majd szépen beleesik megint.

– Megegyeztünk. Megdolgozod az apádat, aztán boldogan élhatsz Ellával, amíg meg nem haltok – hajol le nevetve a cipőjéért Brooke. – Már ha vissza tudod őt kapni.

2. FEJEZET

KÉT ÓRA MÚLVA TOTÁL KIAKADOK. Elmúlt éjfél, de Ella még nem jött vissza.

Miért nem jön már haza, hogy kiabáljon velem? Hallani akarom tőle, hogy egy seggfej vagyok, akire nem éri meg vesztegetni az idejét. Látni akarom magam előtt, ahogy tüzet okád rám. Azt akarom, hogy ordítson velem, belém rúgjon és behúzzon nekem egyet.

Kurvára akarom őt.

Ránézek a telefonomra. Már órák óta elment. Rácsörgök, de csak kicseng.

Megint hívom, és átirányít hangpostára.

Hol vagy? – írom neki. Semmi válasz.

Apa aggódik.

A hazugságot bepötyögve azt remélem, hogy erre majd választ kapok, de továbbra is hallgat a telefonom. Lehet, hogy tiltólistára tette a számomat? Fáj a gondolat, viszont nem is annyira örültség, úgyhogy beszaladok a házba, fel az öcsém szobájába. Ella nem tilthatott le mindannyiunkat.

Easton alszik, de az éjjeliszekrényen töltődik a telefonja. Fogom, és írok arról is egy üzenetet. Ella bírja Eastont. Kifizette az adósságát. Neki válaszolni fog, ugye?

Szia! Reed mondta, hogy történt valami. Jól vagy?

Semmi.

Lehet, hogy megállt az út szélén, és a parton sétál? Zsebre vágom az öcsém telefonját, hátha Ella úgy dönt, hogy felveszi vele a kapcsolatot, aztán gyorsan lemegyek a hátsó teraszhoz.

A part teljesen kihalt, úgyhogy lekocogok a négyháznnyira lévő Worthington-birtokhoz. Ott sincs.

Körülnézek a sziklás partszakaszon, ki az óceánra. Nem látok semmit. Sehol senki. Nincs lábnyom a homokban. Semmi.

A dühöm pánikba csap át, ahogy hazarohanok, és beszálok a Range Roverembe. Az indítógombra teszem az ujjamat, közben pedig az öklömmel ütögetem a műszerfalat. Gondolkodj! Gondolkodj! Gondolkodj!

Valerie. Biztos Valerie-nél van.

Alig tíz perc múlva már üresben járatom a motort Val háza előtt, de Ella kék kabriójának semmi nyoma az utcán. Úgy hagyom a motort, kiugrom a Roverből, és odasietek a kocsifeljáróhoz. Hátról sincs ott Ella kocsija.

Megint a telefonomra pillantok. Nem jött üzenet. Eastonnak sem.

A kijelző tájékoztat, hogy húsz perc múlva kezdődik a fociedzésem, ami azt jelenti, hogy Ellát is akkor várják a pékségben, ahol dolgozik. Általában együtt megyünk. Még azután is együtt mentünk, hogy megkapta a kocsiját, amit apa vett neki ajándékba.

Ella azt mondta, hogy azért, mert nem szeret vezetni.

Közöltem vele, hogy reggelente úgyis veszélyes vezetni. Hazudtunk egymásnak. Hazudtunk saját magunknak is, mert egyikünk sem akarta bevallani az igazat: hogy nem tudunk ellenállni egymásnak. Legalábbis én nem tudok ellenállni neki. Attól a pillanattól kezdve, hogy hatalmas szemekkel és zárkózott reménykedéssel besétált az ajtón, képtelen vagyok távol tartani magamat tőle.

Az ösztöneim azt súgták, hogy csak a baj lesz vele. Az ösztöneim tévedtek. Vele nincs semmi baj. Velem van. Még mindig.

Mindent Tönkretevő Reed.

Menő becenév lenne, ha nem éppen a saját életemet meg az övét tenném tönkre.

A pékség parkolója üres, amikor megérkezem. Ötpercnyi folyamatos dörömbölés után homlokráncolva megjelenik a tulajdonos. Azt hiszem, Lucynek hívják.

– Csak egy óra múlva nyitunk – tájékoztat.

– Reed Royal vagyok, Ella...

Mije is vagyok? A barátja? A mostohatestvére? Mije?

– ...egyik barátja.

A fenébe, még az se vagyok!

– Itt van? Családi vészhelyzet áll fenn.

– Nem, nem jött be – ráncolja még jobban a homlokát aggodalmában Lucy. – Hívtam, de nem vette fel. Nagyon jó munkaerő, ezért arra gondoltam, hogy lebetegedett, és nem tudott telefonálni.

Összeszorul a szívem. Ella soha, egyetlen napot sem hagyott ki a pékségben, pedig hajnalban kell hozzá kelnie, és három órát dolgoznia iskola előtt.

– Ja, jó. Akkor biztos otthon fekszik az ágyában – motyogom hátrálva.

– Várj csak! – szól utánam Lucy. – Mi folyik itt? Apád tudja, hogy Ella eltűnt?

– Nem tűnt el, hölgyem – fordulok hátra félúton a kocsimhoz. – Otthon van. Beteg, ahogy mondta. Ágyban fekszik.

Kihajtok a parkolóból, és felhívom az edzőmet.

– Nem érek oda az edzésre. Családi vészhelyzet – ismétlem.

Nem foglalkozom a trágár kiabálással, amit Lewis edző rám zúdít.

Pillanatokon belül lenyugszik.

– Jól van, fiam. De elvárom, hogy holnap kora reggel idevonszold a seggedet.

– Igenis.

Hazaérve látom, hogy a házvezetónőnk, Sandra megérkezett reggelit csinálni.

– Láttad Ellát? – kérdezem a telt, barna nőtől.

– Nem mondanám, hogy láttam – néz rá Sandra az órára. – Ilyenkor már nem szokott itthon lenni. És igazából te sem. Mi van? Nincs edzésed?

– Az edző otthoni dolgok miatt lemondta – kamuzom. Átkozottul jól hazudok. Így megy ez, amikor az ember nonstop rejtegeti az igazságot.

– Remélem, semmi komoly – cicceg Sandra.

– Én is – válaszolom. – Én is.

Odafent bemegyek abba a szobába, amelyiket meg kellett volna néznem, mielőtt elrohantam.

Lehet, hogy beosont, amíg próbáltam megtalálni. De síri csend honol odabent. Még mindig be van vetve az ágya. Az asztala makulátlan.

A fürdőszobáját is megnézem, ami szintén érintetlennek tűnik. A gardrób dettó. Az összes cucca ott lóg egyforma, fából készült vállfákon. A cipői szép sorba rendezve a padlón.

Bontatlan dobozok és ruhákkal teletömött zacskók is akadnak. Biztos Brooke választotta neki őket.

Próbálom nem rosszul érezni magam, amiért behatolok a privát szférájába, miközben átnézem az éjjeliszekrényét. Üres. Egyszer már átkutattam a szobáját, amikor még nem bíztam benne. Akkor tartott egy verseskötetet és egy férfikarórát a fiókban. Az óra pontosan olyan volt, mint az apámé. Az Ellánál lévő pedig az ő vér szerinti apjáé, Steve-é volt.

Megállok a szoba közepén, hogy körülnézzek. Semmi sem utal a jelenlétére.

Nincs itt a telefonja. Nincs itt a könyve. Nincs itt a... Jaj, ne, a francba! Eltűnt a hátizsákja.

Kiszaladok a szobából, egyenesen Eastonhoz.

– Easton! Ébredj, East! – mondom határozottan.

– Mi van? Idő van? – pattan ki a szeme, aztán hunyorogni kezd. – A francba! Elkések az edzésről. Te miért nem vagy már ott?

Kiugrik az ágyból, de elkapom a karját, mielőtt elrohanhatna.

– Nem megyünk edzésre. Már odaszóltam.

– Mi? Miért...?

– Hagyjuk ezt most! Mennyi volt az adósságod?

– A micsodám?

– Mennyivel tartoztál a fogadás miatt?

– Nyolc rugóval – pislog rám. – Miért?

– Akkor Ellának nagyjából kétezre maradt, ugye? – számolom ki gyorsan.

– Ellának? – ráncolja a homlokát East. – Mi van vele?

– Szerintem lelépett.

– Hova lépett le?

– Megszökött. El innen – dörmögöm. Elvonszolom magam az ágytól, és odaballagok az ablakhoz.

– Apa fizetett neki, hogy itt maradjon. Tízezer dollárt adott neki. Gondolj bele, East! Fizetnie kellett ennek az árvának, aki vetkőzésből élt, hogy velünk éljen. És valószínűleg minden hónapban fizetni akart neki ennyit.

– Miért ment el? – értetlenkedik félálomban East.

Még mindig kifelé bámulok az ablakon. Amint magához tér, rá fog jönni.

– Mit műveltél?

Ja, erről beszélek.

Recseg a padló, ahogy járkálni kezd a szobában. Fojtott káromkodást hallok a hátam mögül, miközben öltözik.

– Mindegy – vágom rá türelmetlenül. Odafordulok, és gyorsan felsorolom, merre jártam eddig. – Szerinted hol lehet?

– Elég pénze van egy repülőjegyre.

– De körültekintően bánik a pénzzel. Alig költött valamire, amióta itt van.

Easton elgondolkodva bólint. Aztán találkozik a tekintetünk, és egyszerre bólintunk, mintha mi lennénk a Royal-ház ikrei, nem pedig Sawyer és Sebastian, a tesóink.

– GPS!

Felhívjuk az Atlantic Aviation navigációs részlegét. Apa minden kocsiba beszereltette a nyomkövetőt, amit valaha is vásárolt.

A segítőkész asszisztens azt mondja, hogy az új Audi S5 a buszpályaudvarnál parkol.

Már kint is vagyunk az ajtón, mielőtt felolvashatná a címet.

...

– Tizenhét éves. Nagyjából ilyen magas – emelem a kezem az állam alá, amikor személyleírást adok Elláról a jegyárusnak. –

Szőke haj, kék szem.

Olyan kék, mint az Atlanti-óceán: viharszürke és hűvös mélykék keveredik benne. Nemegyszer elvesztem már a tekintetében.

– Meg kell találnunk – teszem hozzá.

– Ja, igen! – csettint a nyelvével a jegyáros. – Nagyon gyorsan el akart innen menni. Gainesville-be vett jegyet. Tudjátok, meghalt a nagymamája.

East és én mindketten bólintunk.

– Mikor indult el a busz?

– Ó, hát órákkal ezelőtt. Mostanra már oda is ért – rázza a fejét kétségbeesetten a hölgy. – Úgy sírt, mintha meg akarna szakadni a szíve. Ritkán lát már az ember ilyet, hogy a gyerekek így törődnének az öregekkel. Aranyos volt. Szörnyen sajnáltam.

Eastnek ökölbe szorul mellettem a keze. Sugárzik belőle a düh. Ha kettesben lennénk, az egyik ökle már az arcomban landolt volna.

– Köszönjük.

– Szívesen, drágám – búcsúzik egy biccentéssel a hölgy.

Az épületből kilépve megállunk Ella kocsijánál. Kinyújtom a tenyeremet, Easton pedig belecsapja az Audi pótkulcsát.

Odabent megtalálom Ella slusszkulcsát a két ülés közötti konzolon a verseskötettel együtt, aminek mintha a tulajdonlap lenne bedugva az oldalai közé.

A kesztyűtartóban ott hever a telefonja, aminek a kijelzőjén még látszanak a tőlem kapott olvasatlan üzenetek.

Mindent hátrahagyott. Mindent, aminek köze van a Royal családhoz.

– El kell mennünk Gainesville-be – közli tömören Easton.

– Tudom.

– Szóljunk apának?

Callum Royal tájékoztatása azt jelentené, hogy mehetnénk a repülőgéppel. Egy óra múlva ott lennénk. Máskülönben hat és fél órát vezetnénk.

– Nem tudom.

Most már kevésbé érzem sürgősnek, hogy megtaláljam, mert tudom, hol van. Eljuthatok hozzá. Csak el kell döntenem, hogyan közelítsem meg.

– Mit csináltál? – követeli megint a választ az öcsém.

Nem állok készen az utálatra, amit kapni fogok ezért, úgyhogy inkább csendben maradok.

– Reed!

– Rajtakapott Brooke-kal – felelem rekedten.

– Brooke-kal? – tátja el a száját. – Apa Brooke-jával?

– Igen.

Ráveszem magamat, hogy East szemébe nézzek.

– Mi a franc? Hányszor voltál te Brooke-kal?

– Párszor – vallom be. – De már nem mostanában. Pláne nem tegnap este. Hozzá sem értem, East.

Megfeszül az állkapcsa. Úgy be akar húzni nekem egyet, hogy mindjárt belepusztul, de nem teszi meg. Mások előtt nem. Ő is ugyanazt hallotta anyától, mint én. „Tartsátok meg a Royal család jó hírnevét, fiúk! Könnyű tönkretenni, de sokkal nehezebb felépíteni.”

– A töködnél fogva kéne felakasztani téged – köp a lábam elé. –, Ha nem találod meg Ellát, és nem hozod vissza, én leszek az első, aki gondoskodik erről.

– Ez fairnek hangzik.

Próbálok megőrizni a nyugalمامat. Semmi értelme kiborulni. Semmi értelme a feje tetejére állítani ezt a kocsit. Semmi értelme kiabálni, bár legszívesebben kinyitnám a számat, és kiereszteném az összes dühömet és önutálatomat.

– Fairnek? – horkan fel East. – Szóval te le se szarod, hogy Ellát egy egyetemi városban részegek taperolják?

– Túlélő típus. Biztosra veszem, hogy jól van.

Ez olyan nevetségesen hangzik, hogy szó szerint öklendezve bukik ki belőlem. Ella gyönyörű lány, aki teljesen egyedül van. Nem lehet tudni, mi minden történhet vele.

– Haza akarod vinni a kocsiját, mielőtt elindulunk Gainesville-be? – Easton tátott szájjal néz rám.

– Na? – sürgetem.

– Persze, miért is ne – tépi ki a kulcsot a kezemből. – Kit érdekel, hogy egy tizenhét éves bomba csaj teljesen egyedül van, és majdnem kétezer dolcsi készpénz van nála?

Ökölbe szorul a kezem, East pedig folytatja:

– Kizárt dolog, hogy valami beszívott fickó ránéz, és azt gondolja, hogy jó, ez a százhatvan centis csaj annyit se nyom, mint a fél lábam, úgyhogy könnyű préda.

Egyre nehezebben kapok levegőt. Az öcsém továbbra sem kímél.

– És biztos csak csupa jó szándékú fickóval találkozik. Egyikük sem fogja bevonszolni egy sötét sikátorba, hogy többen is átmenjenek rajta, amíg...

– Kuss legyen! – mordulok rá.

– Végre – emeli fel mindkét kezét East.

– Mi van? – kérdezem szinte lihegve a dühtől.

A felvázolt képektől legszívesebben Hulkká változnék, hogy elrohanjak Gainesville-be, és mindent félresöpörjek az útból, amíg meg nem találom őt.

– Úgy csináltál, mintha nem jelentene neked semmit. Lehet, hogy te kőszívú vagy, de én kedvelem Ellát. Ő olyan... olyan jót tett nekünk – mondja lesújtva.

– Tudom – préselem ki magamból összeszoruló torokkal. –

Tudom, baszki. De mi nem tettünk jót neki.

Gideon, a bátyám, már az elejétől fogva próbálta ezt megértetni velem. „Rohadtul tartsd távol magad tőle! Nincs szüksége a mi drámánkra. Ne tedd őt tönkre úgy, ahogy én tönkretettem a..

– Ez meg mit jelentsen?

– Azt, aminek hangzik. Olyanok vagyunk, mint a méreg, East. Mindegyikünk. Én lefeküdtem apa barátnőjével, hogy bosszút álljak rajta, amiért köcsög volt anyával. Az ikrek olyan szarba keveredtek, amiről még csak tudni sem szeretnék. Te megrögzött szerencsejátékos vagy. Gideon meg...

Elhallgatok egy pillanatra. Gid most a maga poklát járja, de erről Eastonnak nem kell tudnia.

– El vagyunk cseszve agyilag, öcsi. Talán jobb neki nélkülünk.

– Ez nem így van.

De szerintem lehet, hogy mégis. Nem teszünk jót neki. Ella mindig csak egy normális, hétköznapi életre vágyott. Ami lehetetlen a Royal-házban.

Ha nem lennék teljesen önző, most továbbállnék. Meggyőzném Eastont, hogy Ellának az a legjobb, ha a lehető legtávolabb van tőlünk.

Ehelyett viszont inkább csendben maradok, és azon töprengek, hogy mit fogok mondani neki, amikor megtaláljuk.

– Menjünk! Van egy ötletem – fordulok vissza a bejárat felé.

– Azt hittem, Gainesville-be megyünk – motyogja mögöttem East.

– Ezzel megspóroljuk a vezetést.

Odasietünk a biztonságiak irodájához, ahol az őr kezébe nyomok egy százdollárost, hogy lássuk a gainesville-i kamera felvételét. A pasas visszatekeri egészen a bayview-i busz megérkezéséig, nekem pedig egyre hevesebben dobog a szívem,

ahogy az utasokat figyelem. Aztán összeszorul a gyomrom, amikor tudatosan bennem, hogy Ella nincs köztük.

– Mi a fene? – bukik ki Eastből tíz perccel később, amikor kifelé jövünk a buszállomásra. – A jegyáros nő azt mondta, hogy Ella azon a buszon volt.

Úgy megfeszült az állkapcsom, hogy alig tudok kinyögni egy szót is.

– Lehet, hogy hamarabb leszállt.

Visszacamogunk, és beszállunk a Roverbe.

– Most mi lesz? – néz rám East résnyire szűkült, gyűlölködő tekintettel.

Beletúrok a hajamba. Odahajthatunk az összes megállóhoz, de az olyan lenne, mint a kengyelfutó gyalogkakukkot üldözni. Ella okos lány, és hozzászokott már a bujkáláshoz. Hozzászokott, hogy egy pillanat alatt maga mögött kelljen hagynia egy várost, aztán egyedül új életet kezdeni. Megtanulta az anyjától.

Egy újabb gondolattól megint összeszorul a gyomrom. Mi van, ha megint egy sztriptízbárban talál munkát? Tudom, hogy Ella bármit megtesz a túlélésért, de előnt a düh a képtől, hogy egy rakás perverz állat előtt vetkőzik.

Meg kell találnom. Nem élném túl, ha bármi is történne vele, amiért elüldöztem.

– Hazamegyünk – jelentem be.

– Miért? – kérdezi döbbenten az öcsém.

– Apának van egy állandó magánnyomozója. Ő gyorsabban meg fogja találni, mint mi.

– Apának marhára el fog durranni az agya.

Valószínű. Igyekszem majd a lehető legjobban kezelni a dolgot, de Ella megtalálása most mindennél fontosabb.

3. FEJEZET

AHOGY EASTON MEGJÓSOLTA, apa holtsápadtan fogadta a hírt, hogy Ella eltűnt. Már több, mint huszonnégy órája nem aludtam. Fáradt vagyok. Fáradt vagyok ahhoz, hogy balhézzak vele ma este.

– Mi a francért nem hívtatok fel? – mennydörgi az apám, miközben fel-alá járkál a villa hatalmas nappalijában, és az ezerdolláros, hegyes orrú cipőjének talpa kopog a csillogó keményfa padlón.

– Azt hittük, hogy megtaláljuk, mielőtt sor kerülhetne rá – felelem tömören.

– Én vagyok a törvényes gyámja! Tudnom kellett volna róla! – veszi elgyötörten a levegőt apa. – Mit csináltál, Reed?

Lángoló dühvel néz rám. Nem Eastre. Nem is az iktrekre, akik egyformán aggódó arckifejezéssel ülnek a kanapén. Nem lep meg, hogy apa engem hibáztat. Tudja, hogy a tesóim engem követnek, és az egyetlen Royal, aki elüldözhetette Ellát, az én lehettem.

Nyelek egyet. A fenébe!

Nem akarom, hogy tudja, hogy az orra előtt jöttünk össze Ellával. Azt akarom, hogy a megtalálására összpontosítson, és nem szeretném elterelni a figyelmét a hírről, miszerint a fia felszedte az új pártfogoltját.

– Nem Reed volt az.

Halálra döbbenek East halk vallomásától. Rápillantok, de ő

apán tartja a szemét.

– Miattam ment el. Valamelyik este belebotlottunk a bukmékerembe, akinek tartoztam valamennyi pénzzel, és Ella totál kiakadt. A fickó nem pont az a barátságos fajta, ha érted, mire célzok.

Apa homlokán mintha szét akarna robbanni egy ér.

– A bukmékereddel? Megint ilyen szarságba keveredtél?

– Sajnálom – von vállat East.

– Sajnálod? Belerángattad Ellát az egyik baromságodba, és úgy megijedt, hogy elmenekült!

Apa elindul a tesóm felé, de én rögtön közéjük lépek.

– East hibát követett el – jelentem ki határozottan, az öcsém pillantását kerülve. Majd később megköszönöm neki, hogy elviszi a balhét. Most viszont le kell nyugtatnunk a fatert. – De már megtörtént, vége van, oké? Arra kéne koncentrálnunk, hogy megtaláljuk Ellát.

– Igazad van – ernyed el apa válla, aztán komoly arccal bólint.

– Hívom a magánnyomozómat.

Azzal szó nélkül kicsörtet a nappaliból, súlyos léptei visszhangoznak a folyosón. Pillanatokon belül halljuk, ahogy becsapódik a dolgozószoba ajtaja.

– East... – kezdek bele.

– Nem érted csináltam – néz rám úgy, mint a véres rongyra. – Hanem Elláért.

– Tudom – szorul össze a torkom.

– Ha apa tudna arról, hogy...

Félbehagyja a mondatot, és óvatosan az ikrekre néz, akik egész végig meg sem szólaltak.

– Az elterelné a figyelmét.

– Szerintetek a magánnyomozó meg fogja találni Ellát? – érdeklődik Sawyer.

– Igen – válaszolom kamu határozottsággal.

– Ha az anyja igazolványát használja, akkor biztos meg tudjuk találni – nyugtatja meg az öcsénket East. – De ha rájön, honnan tud hamis igazolványt szerezni... akkor nem tudom – görnyed össze csalódottan.

– Nem bujkálhat örökké – reménykedik Seb.

Dehogynem. Ő a legleleményesebb ember, akivel valaha is találkoztam. Ha Ella inkognitóban akar maradni, abban is fog.

Megrezen a telefon a zsebemben. Lelkesen előveszem, de nem az írt, akire kíváncsi lennék. Hányingerem támad, amikor meglátom Brooke nevét a kijelzőn.

Azt csiripelik a madarak, hogy eltűnt a hercegnőd.

– Ella? – kérdezi reménykedve East.

– Brooke.

Csípi a nyelvemet a név.

– Mit akar?

– Semmit – motyogom, amikor újabb üzenet bukkan fel.

Callum biztos magánkívül van. Szegény! Szüksége van valakire, aki vigasztalja.

Összeszorítom a fogamat. Elég nyíltan fogalmaz, az biztos.

Az Elláért folyó őrült hajszában nem hagytam, hogy Brooke terhességére tévedjenek a gondolataim, meg a tegnap este kötött alkunkra. Most viszont már nem tehetek úgy, mintha nem létezne, mert továbbra is jönnek az SMS-ek.

Dolgod van, Reed.

Megígértél nekem valamit.

Válaszolj, te kis pöcs!

Akarsz egy kis baba-mama drámát? Erről van szó?

Jézusom! Ez most nem hiányzik. A haragomat lenyelve ráveszem magam a válaszra.

Nyugi már, te ribanc. Megyek és beszélek vele.

– Mit akar? – ismétli dühösen Easton.

– Semmit – válaszolom megint, aztán otthagynom az ikrekkel együtt a nappaliban, és odavonszolom magam az apám dolgozószobájába.

Nem akarom ezt csinálni. Tényleg nagyon nem akarom.

Bekopogok.

– Mi az, Reed?

– Honnan tudtad, hogy én vagyok? – kérdezem az ajtón belépve.

– Mivel Gideon nincs itt, te vagy a dicső kompánia vezére – húz le apa egy pohár whiskey-t, aztán már nyúl is az üvegért. És én még csodálkozom, hogy miért nem tudom leszoktatni a piáról Eastont.

Veszek egy mély lélegzetet.

– Szerintem fel kéne hívnod Brooke-ot.

Apának megáll a keze, ahogy éppen bedugaszolja a piásüveget.

Ja, jól hallottad, öregem. Hidd el, engem is annyira megdöbbenetnek a szavaim, mint téged.

Nem mond semmit, úgyhogy ráveszem magam a folytatásra:

– Amikor visszahozod Ellát, segítségre lesz majd szükségünk. Kell valaki, aki eljuttassa a villámhárítót. Egy megértő nő, azt hiszem – mondom szinte öklendezve. – Ella közel állt az anyukájához. Lehet, hogy nem ment volna el, ha Brooke gyakrabban van itt.

– Azt hittem, utálod Brooke-ot – ráncolja a homlokát apa.

– Hányszor mondtam még, hogy seggfej vagyok? – erőltetek fájdalmas mosolyt az arcomra, de apát még nem győzőm meg ennyivel.

– Gyűrűt akar, és én arra még nem állok készen.

Hála istennek! Ezek szerint mégsem itta el *teljesen* a józan esztét.

– Nem kell elvenned feleségül. Csak...

Megnyalom az ajkamat. Rohadt nehéz ez, de továbbmegyek, mert egyezséget kötöttem. Nem hagyhatom, hogy Brooke elhíresztelje, hogy tőlem van az a sátán fattya.

– Csak tudod, semmi gáz, ha visszahozod. Megértem. Kell valaki, aki törődik az emberrel. Aki törődik velünk.

Ez legalább igaz. Ella szerelme hitette el velem, hogy jobb emberré válhatok.

– Milyen nagylelkű vagy – feleli apa szárazon. – És basszuskulcs, talán igazad is van – fogja meg a teli poharat. – Meg fogjuk találni, Reed.

– Remélem.

Feszülten rám mosolyog, én pedig kihátrálok a szobából. Miközben becsukódik az ajtó, hallom, ahogy beleszól a telefonba:

– Brooke, itt Callum. Van egy perced?

Gyorsan írok neki egy üzenetet.

Megvolt. Ne szólj neki a gyerekekről! Azzal csak eltereled a

figyelmét.

Egy feltartott hüvelykujjas emojival válaszol. Úgy megszorítom a mobilomat, hogy a vékony fémborítás belemélyed az ujjaimba. Le kell küzdenem a kísértést, hogy a falhoz vágjam.

4. FEJEZET

– REED! – ér utol Valerie Carrington az iskolaudvaron. Állig érő haját szétfújja a hűvös októberi szél. – Várj! Vonakodva megállok, és egy lángoló sötét szempár néz vissza rám. Val törpe méretű, mégis árad belőle a határozott erő. Jó lenne egy ilyen buldózer típusú ember a focicsapatunk támadóvonalába.

– Elkések edzésről – motyogom.

– Nem érdekel – fonja keresztbe a karját maga előtt. – Ne szórakozz velem! Ha nem mondd el, mi van Ellával, istenemre esküszöm, hogy hívom a rendőrséget.

Már két napja, hogy Ella lelépett, és a magánnyomozótól még egy kukkot se hallottunk.

Apa erőlteti, hogy járjunk iskolába, mintha nem lenne semmi baj. Azt mondtuk az igazgatónak, hogy Ella otthon van betegen. Valerie is ezt kapja tőlem.

– Otthon van betegen.

– Ba-rom-ság.

– Tényleg.

– Akkor miért nem látogathatom meg? Miért nem ír vagy hív vissza? Nem leprás! Hanem influenzás, ami ellen amúgy van védőoltás. És simán találkozhatnak a barátaival.

– Callum lényegében karanténba helyezte – hazudom.

– Nem hiszek neked – jelenti ki kíméletlenül. – Szerintem valami nem stimmel, vagyis nagyon nem stimmel, és ha nem mondod el, akkor tőkön foglak rúgni, Reed Royal.

– Otthon van betegen – ismétlem. – Elkapta az influenzát.

Valerie kinyitja a száját. Aztán becsukja. Végül megint kinyitja, hogy bosszúsan rám kiabáljon:

– Mekkora kamugép vagy!

Azzal be is váltja az ígéretét, és előrelendül, hogy tőkön térdeljen.

Eszeveszett fájdalom nyilall belém.

– Kurva anyád – teszi hozzá.

Könnybe lábadt szemekkel markolászom a csomagomat, Valerie pedig szó nélkül elballag.

Valaki huhog a hátam mögött. Még mindig a sajgó golyóimat fogva mordulok fel, amikor Wade Castle odaér hozzám.

– Mivel érdemelted ezt ki? – kérdezi vigyorogva. – Visszautasítottad?

– Valami olyasmi.

– Képes vagy követni, vagy keressünk előbb egy kis jeget?

– Jövök, seggarc.

Elindulunk az edzőterem felé. Én sántítok, Wade pedig úgy vihog, mint egy öregasszony. A terem délután három és hat között a focicsapaté, ami azt jelenti, hogy három órát edzhetek, amíg teljesen ki nem merül a testem és a tudatom. Úgyhogy meg is teszem. Addig emelgetem a súlyokat, amíg meg nem fájdul a karom. A teljes kimerülésig hajtom magam.

Aznap este bemegyek Ella szobájába, és lefekszem az ágyára. Valahányszor belépek, mindig egyre kevésbé érzem a bőre illatát. Tudom, hogy ez is az én hibám. East tegnap este bedugta a fejét az ajtón, és közölte, hogy tőlem bűzlik a szoba.

A ház, mondjuk, tényleg bűzlik. Brooke minden este itt van,

amióta Ella eltűnt. Apán tartja a kezét, rajtam meg a szemét. Időről időre a hasára téved a tenyere – mintegy figyelmeztetésként nekem, hogy ha egyet botlok, akkor szétkürtöli a terhesség dolgot. A gyerek biztos apától van, ami azt jelenti, hogy a féltestvérem, de nem tudok ezzel mit kezdeni.

Nem bírom máshogy látni a helyzetet, mint hogy Brooke itt van, Ella pedig nincs. Ez pedig tökéletes szimbóluma annak, hogy mi nem stimmel a világgal.

...

A következő nap lényegében ugyanúgy telik.

Gépiesen teszem a dolgomat. Végigülöm az órákat, de semmit sem hallok abból, amit a tanárok mondanak, aztán a pálya felé veszem az irányt a délutáni edzésre. Sajnos csak taktikai megbeszélés, ezért nem csaphatok le senkit.

Ma este hazai pályán játszunk a Devlin High ellen, aminek a támadóvonala folyton szétesik, mint valami olcsó játék. Ki fogom lapítani a hátvédjüket. Zsibbadtra kell játszanom magam. Így mire hazaérek, remélhetőleg túl fáradt leszek ahhoz, hogy Ellán kattogjon az agyam.

Ella egyszer azt kérdezte, hogy pénzért járok-e verekedni. Nem. Azért verekszem, mert élvezem. Szeretem valakinek az arcában érezni az öklömet. Még csak a fájdalmat sem bánom, amikor eltalálnak. Olyan igazi. De igazából sohasem volt szükségem rá. Sohasem volt igazából szükségem semmire, mielőtt megismertem őt. Most már levegőt venni is nehéz úgy, hogy nincs mellettem.

A hátsó ajtóhoz érve éppen egy csapatnyi srác jön ki. Az egyik nekiütközik a vállamnak, aztán felcsattan:

– Figyelj oda, Royal!

Megfeszülve nézek farkasszemet Daniel Delacorte-tal. A perverz állattal, aki bedrogozta Ellát egy bulin a múlt hónapban.

– Örülök, hogy újra találkozunk, Delacorte – mordulok rá. – Meglep, hogy egy ilyen erőszaktevő köcsög még mindig az Astorba jár.

– Nem kéne, hogy meglepjen – közli gúnyos vigyorral. – Végül is minden aljanépet beengednek.

Nem tudom, hogy ezzel rám vagy Ellára céloz.

Mielőtt válaszolhatnék neki, elrohan közöttünk egy lány, a tenyerébe temetett arccal. Olyan hangosan zokog, hogy egy pillanatra mindkettőnknek magára vonja a figyelmét. Együtt nézzük Daniellel, ahogy odarohan egy fehér Passathoz a diákoknak fenntartott parkolóba, és beszáll.

– Ez nem az ikrek barátnője? – kérdezi félmosollyal. – Mi történt? Megunták a kis játékkukat?

Megfordulok, hogy vessek még egy pillantást a lányra, aki viszont tutira nem Lauren Donovan. Magas szőke, Lauren pedig kis vörös.

Visszafordulva lesújtó pillantást vetek Danielre.

– Nem tudom, miről beszélsz.

Az ikrek tényleg elcseszett kapcsolatban vannak Laurennel, de ez az ő dolguk, én pedig nem adok fegyvert Delacorte kezébe a tesóim ellen.

– Ja, biztos nem – görbül felfelé a szája széle. – Ti, Royalék, betegek vagytok. Az ikrek osztozkodnak. Easton a legyet is elkapja röptében. Te meg ugyanabba a vödörbe mártogatod az ecsetedet, mint az apád. Elláról is szoktatok tapasztalatokat cserélni az öregeddel?

Ökölbe szorul a kezem magam mellett. Jólesne szétverni a pofáját ennek a köcsögnek, de bíró a faterja, és biztos nehezebb

lenne kivásárolni magamat a buliból, ha Delacorte-ék vádolnának meg egy támadással.

Legutóbb, amikor verekedésbe keveredtem az Astorban, apa azzal fenyegetőzött, hogy elküldi az ikreket katonai iskolába. Mindent el tudtunk simítani, mert a többiek hajlandóak voltak megesküdni rá, hogy a másik srác ütött először. Én nem emlékszem, hogy volt. Csak arra emlékszem, hogy azt mondta: az anyám egy begyógyszerezett kurva, aki taccsra vágta magát, hogy megszabaduljon tőlem meg a tesóimtól. Ezután elborult az agyam.

– Ja, és hallottam, hogy az apád teherbe ejtette a kis árva Ellát – gügyögi Daniel, mert vérszemet kapott. – Callum Royal, a pedofil. Fogadni mernék, hogy az Atlantic Aviations igazgatótanácsa imádná a hírt.

– Jobban jársz, ha befogod a pofád – figyelmeztetem.

Már majdnem rávetem magam, amikor Wade hirtelen felbukkan mellettem, és hátraránt.

– Mit fogsz csinálni, megütsz? – incselkedik velem Daniel. – Az apám bíró, elfelejtetted? Olyan gyorsan sittre vágna, hogy csak néznél.

– Az apád tudja, hogy csak úgy jutsz csajhoz, ha bedrogozod előtte? Wade hátralöki Danielt.

– Húzzál el, Delacorte! Senki sem kíváncsi rád.

Danielnek annyi esze van, mint egy zsák lepkének, mert nem hallgat rá.

– Szerinted nem tudja? Fizetett már le csajokat. A te Ellád sem fog beszélni, mert tele van a szája Royal farkakkal.

Wade gyorsan kinyújtja a karját, hogy blokkolja az ütésemet. Őt egyedül még le is tudtam volna rázni, de két másik srác is megjelenik a csapatomból, és megfogják Danielt, aki még akkor sem bír kussolni, amikor elvonszolják.

– Kezd kicsúszni a kezedből itt az irányítás, Royal! Már nem sokáig leszel a sulis királya.

Pont leszárom.

– Szedd össze magad – mondja nekem Wade. – Ma este meccsünk van.

– Ez a szarházi meg akarta erőszakolni a csajomat – rántom ki magamat a szorításából.

– A csajodat? Mármint a bűgodat? – pislog Wade leesett állal.

– Jaj, ember, te a húgoddal kamatyolsz?

– Nem a húgom! – mordulok rá. – Egyáltalán nem is vagyunk rokonok.

Eltolom magamtól Wade-et, és résnyire szűkült szemekkel nézem, ahogy Daniel beszáll a kocsijába. Az a seggfej szerintem megtanulta a leckét, miután Ella és két barátnője levetkőztette és kikötözte bosszúból.

De ha legközelebb találkozunk, nem fogja ennyivel megúszni.

...

Miközben az edző átveszi a kispadon ülők névsorának utolsó változtatásait Wade-del, a hátvédünkkel, gépiesen befáslizom az egyik kezemet, aztán a másikat is. Ez az én meccs előtti szertartásom, amióta focizom, és általában segít egy helyre összpontosítani a figyelmemet: arra koncentrálni, hogy mi történik a pályán.

Mez, fásli, aztán egy kis zene. Most 2 Chainz és Yeezy kér arra a dalban, hogy a ribancaik mellé temessem őket.

Ma este viszont nem működik a rituálé. Csak Ellára bírok gondolni. Egyedül van. Éhesen. Pasasok terrorizálják egy sztriptíz bárban vagy az utcán. Újra és újra lejátszódnak a fejekben a jelenetek, amiket Easton a buszpályaudvaron vázolt fel. Ahogy Ellát bántják. Ella sír. Ellának segítségre lenne szüksége, de senki sincs ott neki.

– Itt vagy, Royal? – ugat rám valaki, mire felnézek az edzőm bosszús arcára.

East velem szemben int, hogy húzzak bele. Ideje befejezni a készülődést és elindulni.

– Igenis.

Kikocogunk a rövid folyosón keresztül a pályára, a póljátékos Gale Hardesty meg a lova mögött. Csoda, hogy még egyikünk se lépett szarba a cirkuszi kivonulásunk alatt.

Összecsapom a befáslizott ökleimet. Easton is így tesz.

– Nyírjuk ki ezeket a faszkalapokat!

– Naná!

Teljes egyetértésben vagyunk. Egyikünk sem tudja a másik ellen fordítani az agresszióját, de most itt a meccs, utána meg egy verekedés. Így talán mindketten tűrhető állapotba hozhatjuk magunkat.

A feldobás a Devlin High-é, akik a kapásra szavaznak. Összekoccantjuk a sisakunkat Eastonnal, és odaszaladunk a védelmi vonalhoz.

– Mennyit fizettetek ma este a bíróknak? – csicsergi a szélső. Nagyszájú köcsög. Nem jut eszembe a neve. Betme, Bettinski vagy Bettman? Mindegy. Majd megnézem, mi van a mezére írva, miután seggre vágom a gyepen a hátvédjük felé menet.

Repül a labda, mi pedig hátrafutunk Eastonnal. A szélső alig ér hozzám, Eastonnal pedig együtt várjuk azt, aki elkapja a passzt. Lehajtom a fejemet, és vállal előre beleszállok a

gyomorszájába. Eleresztí a labdát, mire a tömeg felmorajlik. Elég hosszan zajonganak ahhoz, hogy tudjam: valaki az Astor Parkból már a vonalhoz közeledik vele.

Egy csapattárs a vállvédőmnél fogva talpra állít, amíg Easton átmegy a gólvonalon.

Lenézek arra, akit leterítettem, és felé nyújtom a kezemet.

– Figyelj, haver – mondom neki. – Rohadt morcosak vagyunk ma este Easttel, és rajtatok fogjuk leverni. Jobb, ha szólsz róla a többieknek.

A kissrácnak elkerekedik a szeme ijedtében.

– Csak szerencséd volt – tülekedik vállal előre Bettman. – Legközelebb a te segged landol a gyepen.

– Hajrá – vicsorgok.

Ha elegen szállnak belém, akkor talán öt másodpercnél tovább is képes leszek kivenni a fejemből Ellát.

– Ügyes szerelés volt, Royal – csap rá Wade a sisakomra, aztán a közeledő Eastonra hujjog. – A támadókat is hagyod majd szóhoz jutni, Easton?

– Minek? Mi elintézzük az egészet. Úgyis hallottam, hogy megerőltetted magad derék alatt egy North High-os szurkolólánnyal.

– Tornász, nem szurkolólány – vigyorog Wade. – De ja, ha akarsz még néhány pontot szerezni, felőlem oké.

Wade válla fölött elnézve látom, hogy Liam Hunter gyilkos pillantást vet ránk. Annyi időt a pályán akar tölteni, amennyit csak lehet. Végzős, kell neki a szereplés.

Általában nincs bajom Hunterrel, de most úgy néz rám, hogy legszívesebben szétverném a szögletes állkapcsát. Bakker, tényleg rám fér egy verekedés!

Belecsapom a sisakomat a tenyerembe. A pályán Bettman még mindig jártatja a száját, és inkább a szája jár, mint a lába.

Az egyik passznál szembekerülök vele, East viszont elrángat.

– Hagyd ezt későbbre – szól rám.

A féldíó végére már négy touchdownnal vezetünk: egyet a védelem szerzett, két másikat pedig a támadóink. Hunternek jól jött az egyetemi csapatoktól érkező játékosvadászok előtt, hogy lenullázott pár srácot az ellenfél védelmi vonalából. Mindannyiunknak van oka a jókedvre.

Az edző még csak nem is tart nekünk buzdító beszédet. Körbejárva megpaskolja néhányunk fejét, aztán elbújik az irodájában, hogy eljátsszon gondolatban a következő felálláson, cigizzen, vagy kiverje a lompot.

Amíg a fiúk a meccs utáni buliról csacsognak, meg arról, hogy kit fognak gerincre vágni, én előveszem a telefonom.

Ma este harc?

Eastonra pillantok, és azt tátozom, hogy „jössz?”.

Együtt érzőn bólint. Egyik kezemből a másikba dobálom a mobilomat, amíg a válaszra várok.

Harc 11-kor. 10-es kikötő. E is jön?

Jön.

Az edző ekkor jön ki az irodájából, és int, hogy vége a szünetnek. Miután a támadóink újabb pontot szereznek, azt mondja, hogy ez lesz a kezdőcsapat utolsó dobása. Ami azt jelenti, hogy a kispadon kell végigülnöm a harmadik negyed hátralévő részét, és az egész negyediket. Állati szar.

Mire felveszem a pozíciót Bettmannel szemben, már pattanásig feszülnek az idegeim. A lábammal rugózva

belemarkolok a műfübe.

– Úgy hallottam, olyan tág az új húgotok, hogy két Royal kell, hogy kitöltse.

Elpattan a húr. Vörösbe borul a világ, és rávetem magam arra a tahóra, még mielőtt felemelhetné a kezét a földről. Letépem róla a sisakot, aztán az orra felé lendítem a jobb öklömet. Megadja magát a csont és a porc. Bettman felordít. Még egyet behúzok neki. Csomó kéz rángat el, mielőtt harmadjára is betalálnék.

A bíró az arcomba fújja a sípját, és a háta mögé bök a hüvelykujjával.

– Ki vagy állítva! – kiabálja rákvörös arccal.

– Hová tetted az eszedet, Royal? Hová, baszki? – rikkantja az edző a pálya széléről.

Abszolút a helyén van az eszem. Senki sem beszélhet Elláról így.

Az üres öltözőbe lépve pucérra vetkőzöm, és leteszem a seggemet a szekrényem elé terített törülközőre. Perceken belül rájövök, hogy hibáztam. Így, hogy nem köti le a figyelmemet a meccs izgalma, megint kénytelen vagyok Ellán agyalni.

Próbálom félretenni a vele kapcsolatos gondolatokat, és a pályáról jövő tompa fütyentésekre meg üdvrivalgásra koncentrálni, de végül mégiscsak bekúsznak a fejembe a képek, és úgy megelevenednek, mint egy filmajánló.

Amikor megjelent a házban, és olyan szexi volt, hogy azt be kéne tiltani.

Amikor eljött Jordan bulijára abban a jókislányos ruhában, amit legszívesebben letéptem volna róla, hogy utána nekidöntsem a korlátnak.

Amikor táncolt. Bakker, ahogy táncol!

Talpra ugrok, és célba veszem a zuhanyzót. Dühösen és a

vágytól lüktetve rántom meg a hideg vizes csapot, hogy a jeges vízsugár alá dugjam a fejemet.

De nem ér semmit.

A vágy nem csillapodik. Mi értelme küzdeni ellene, a fenébe is?

Kézbe veszem a dolgokat, és behunyt szemmel elképzelem, hogy Jordan Carringtonéknál vagyok, és nézem, ahogy Ella táncol. Ördögien jó teste van. Hosszú lábak, karcsú derék, tökéletes lökhárítók. A tévéből jövő dobozhangú dal mocskos zenévé változik, ha ő riszálja rá a csípőjét és légiesen lendíti hozzá a karját.

Még jobban megmarkolom magamat. Változik a kép, most már a szobájában vagyunk. Érzem az ízét a számban, hogy milyen édes volt. Hogy milyen tökéletesen megdugható O-ra állt a szája, amikor először elélvezett.

Ezután már nem bírom sokáig. Érzem a bizsergést a gerincem tövében. Látom őt magam alatt, a csillogó mézszőke haját a bőrömön, és a vágyakozó pillantását, ahogy rám szegeződik.

Amikor lenyugszik a testem, teljes erővel visszatér az önutálat. Lenézek a saját magamat markoló kezemre az öltöző közepén. Ha ennél mélyebbre tudnék süllyedni, már félúton lennék Kínába.

Üresnek érzem magam a feloldozás után. Meleg vizet engedve megmosakszom, de mintha így sem lennék tiszta.

Remélem, hogy ma este az ország legnagyobb és legaljasabb seggfejével fogok verekedni, aki rajtam éli ki minden sérelmét. Azt is, amit Ellának kellene, de ő nincs itt, hogy megtegye.

5. FEJEZET

EASTTEL KIHAGYJUK A MECCS UTÁNI BULIT, és hazafelé vesszük az irányt, hogy ott üssük el a harc kezdetéig hátralévő egy órát. Biztos sikerül majd összeszedni magam, és távolabbról szemlélni a dolgokat, miután szétverem valakinek a pofáját a kikötőben.

– Fel kell hívnom Claire-t – motyogja East a házba érve. – Hátha átjön később.

– Claire-t? – ráncolom a homlokomat. – Nem tudtam, hogy megint összeemelegedtetek.

– Ja, hát én se tudtam, hogy Brooke-ot kefélted. Szerintem kivittek vagyunk.

Azzal nekiáll telefonálni, és már nem foglalkozik velem.

Fáj, hogy így viselkedik. Az öcsém azóta ilyen fagyos velem, hogy Ella lelépett.

Látom, hogy az emeleten tárva-nyitva a szobám ajtaja. Gyomorforgató déjà vu söpör végig rajtam. Hirtelen olyan, mintha megint hétfő este lenne, amikor az ágyamban találtam Brooke-ot.

Istenemre esküszöm, hogy eldobom az agyamat, ha megint az a ribanc szórakozik velem.

De Gideont találok odabent. A telefonját nyomkodja az ágyamon elterülve. Homályos tekintettel üdvözlő, amikor

belépek.

– Nem gondoltam, hogy hazajössz a hétvégén – indítok óvatosan. Kedden megírtam neki, hogy Ella elment, de valahányszor fel akart hívni utána, kinyomtam. Nem volt ahhoz kedvem, hogy még Gid is támadást intézzon a lelkiismeretem ellen.

– Jobban örültél volna, ha nem jövök, mi?

– Nem tudom, miről beszélsz.

A pillantását kerülve kibújok a pólóból, hogy lecseréljem egy atlétára.

– Kamuzol. Ella eltűnése óta kerülöd ezt a beszélgetést – tápáskodik fel az ágyról Gid, és elindul felém. – Már nem kerülgetheted tovább, öcsi.

– Figyelj, nem nagy cucc, oké? Ella meg én... Együtt vagyunk. És?

Vagy csak *voltunk*.

– Ha nem nagy cucc, akkor miért titkoltad előlem? Miért Easttől kellett megtudnom? Mégis mi a fenét gondoltál, amikor összejöttél vele? Nem kell még valakit belerángatnunk a szarságainkba...

– A te szarságodba – vágok közbe, de rögtön meg is bánom, mert olyan arcot vág, mintha megütöttem volna.

– Jó. Az én szarságomba. Biztos hülyeség volt azt hinnem, hogy a testvérem talán mellettem áll.

– Melletted állok. Tudod, hogy így van. De Ellának ehhez semmi köze. A mi kapcsolatunk...

Fojtogatni kezd a tehetetlenség.

– A kapcsolatotok? – nevet fel kegyetlenül. – Milyen mázlid van! Szuper lehet. Nekem is volt olyanom régen.

Magamban tartom a csípős válaszat. Értem én, hogy nyomorult helyzetben van, de nem nekem köszönheti. Csak saját

magának.

– Tudod, hogy most mim van? Egyáltalán semmim – járkál fel-alá a szobámban Gideon, mintha bármelyik pillanatban kitéphetné a haját.

– Sajnálom.

Ez nagyon nem illett ide, de semmi más nem jut eszembe.

– Jól teszed. És távol kell tartanod magadat Ellától. Rendes lány, te pedig rossz hatással vagy rá.

A szavaiban rejlő igazság még jobban fáj, mint a becsmérő tekintete.

– Lehet – felelem a bűntudattól összeszorult torokkal. – De nem tudom elengedni.

– Nem tudod? Csak nem akarsz – vörösödik el Gideon arca.

– Felejtsd el Ellát!

Az lehetetlen.

– Önző seggfej vagy – sziszegi tiltakozó tekintetem láttán.

– Gid...

– Régen nekem is volt egy Ellám. Volt egy barátnőm, akivel el tudtam képzelni a jövőt, de összetörtem a szívét. Most úgy haragszik a világra, mint aki bekattant. Ezt akarsz művelni Ellával? Olyanná akarsz válni, mint apa? Rávenni valakit, hogy megölje magát, mert olyan nyomorultnak érzi melletted a sorsát?

– Khm.

Mindketten megfordulunk. Easton köhintett az ajtóból. Aggodalmas kék szemekkel néz rám, aztán meg Gidre.

– Meg se kérdezem, hogy zavarok-e, mert látom, hogy igen. De nem is kérek miatta bocsánatot.

– Hagyj minket magunkra egy percre, East – feszül meg Gideon állkapcsa. – Ez nem tartozik rád.

Az öcsénk elvörösödve előresétál, és becsukja maga mögött az

ajtót.

– Semmiképp. Nem fogtok kirekeszteni ti ketten. Többé már nem – böki mellbe Gideont. – Halálra unom már a titkolózásokat meg a sutyorgásokat. Hadd találgassak, Gid! Te tudtad, hogy Reed dugja Brooke-ot.

Gid vállat von.

– Mi van, én nem voltam elég fontos ahhoz, hogy bevegyetek a klubba? – néz rám keserűen Easton.

– Nincs semmiféle klub – szorítom össze a fogamat. – Hibát követtem el, hülyeség volt, jó? Amúgy meg mióta kell minden csajról tudnod, akivel összeakadok? Mintha az én farkam is a tiéd lenne, vagy mi?

Ezzel kiérdemlek egy gyomrost.

Hátratántorodva beverem a vállamat a komód szélébe, de nem ütök vissza.

Eastnek szó szerint habzik a szája. Még sohasem láttam ilyen mérgesnek. Legutóbb gyerekkorunkban emelt rám kezet. Szerintem akkor egy videojátékon vesztünk össze.

– Fel kéne hívnom Brooke-ot, mi? – füstölög East. – Úgy tűnik, hogy csak az léphet be a beteg VIP-klubba, aki megdugja apa barátnőjét. Ha én is megdöntöm, akkor muszáj lesz bevennetek, ugye?

Gideon részéről fagyos csend.

Én se szólalok meg. Semmi értelme, amíg East ilyen hangulatban van.

Két kézzel beletúr a hajába, aztán dühösen felmordul:

– Tudjátok mit? Csesszétek meg! Tartsátok meg a titkaitokat, és vigyétek őket magatokkal a pokolba! Csak aztán ne könyörögjetez nekem, amikor valakinek el kell oltania a tüzet.

Kicsörtet a szobámból, és úgy bevágja maga mögött az ajtót, hogy a fal is beleremeg. Fűlsiketítő csend marad mögötte.

Gideon fáradtnak tűnik. Én meg totál fel vagyok húzva. Muszáj kieresztenem a gőzt, mielőtt még itthon esnék neki valakinek.

6. FEJEZET

AMIKOR MÁSNAP REGGEL KIKECMERGEK AZ ÁGYBÓL, minden porcikám tiltakozik a pusztá megmoccanás ellen is. Nem pont a legjobb formámat hoztam a tegnapi esti verekedésnél. Igen, a szikrázó harag az én oldalamon állt, de nem voltam elég kitartó. Bekaptam néhány olyan durva ütest, amiktől csillagokat láttam.

A bordáim alatt baloldalt máris lila-zöld folt éktelenkedik. Keresek egy laza pólót, amivel eltakarhatom a sérülést, aztán magamra húzok egy melegítőnadrágot.

Odalent a konyhában az apám ölében találom Brooke-ot. Még csak fél tíz van, de apának máris ott a kezében az elmaradhatatlan whiskey-s pohár. Ha én dugnék Brooke-kal, én is nonstop innék, de basszus, miért nem veszi észre, hogy ez a nő milyen?

– Van valami hír a magánnyomozótól? – kérdezem az apámat.

– Még semmi – rázza a fejét.

– Nekem felfordul a gyomrom ettől az egésztől! – nyafogja Brooke. – Az a szegény lány odakint van egyedül... – érinti meg az apám arcát. – Szívem, tényleg beszélned kell Eastonnal a fogadásról. Képzeld csak el, milyen szörnyű lehetett az a fazon,

aki így elijesztette Ellát!

Brooke apa feje fölött a szemembe néz, és rám kacsint.

Ez egy kicseszett rémálom. Elfoglalom magam a reggelivel. Sandra korán kelt, úgyhogy egy halom francia pirítós meg szalonna vár a sütőben. Telerakom a tányéromat, és a pultnak dőlve kezdek neki, mert nem akarok leülni az asztalhoz, ahol az apám az ördöggel jópofizik.

Apa észreveszi ezt, és átülteti Brooke-ot a mellette lévő székre.

– Gyere, ülj le, Reed! Nem vagyunk állatok.

– Anya régi mondásait használod ellenem? – nézek rá csúnyán. – Ez övön aluli – motyogom, de meg is bánom, amikor fájdalmasan összeszorítja a száját. Brooke sem tűnik sokkal boldogabbnak, ám csak azért, mert ő szeret úgy tenni, mintha Maria Royal soha nem is létezett volna.

– Maradt még francia pirítós? – kérdezi Sebastian az ajtóban, amivel belefojtja Brooke-ba a szót.

– Igen, majd én teszek neked egy tányérra – indítványozom.

– Sawyer lejön?

– Még nem. A telefonján lóg – feleli Seb bujkáló mosollyal. Sawyer biztos a kettejük barátnőjével, Laurennel sextingel.

Erről eszembe jut Daniel beszólása.

– Vigyáztok? – mormolom, amikor Seb felé nyújtom a tányért.

– Mi a francért érdekel? – ráncolja a homlokát.

– Csak terjed a pletyka a suliban. Nem akarom, hogy bárki is apához rohanjon, és ti bentlakásos iskolába kerüljetez miatta.

– Mert te aztán annyira tiszta vagy...

Észreveszem, hogy Brooke mély érdeklődéssel figyeli a halk eszmecserénket, ezért hátat fordítok, és halkabban folytatom:

– Figyelj, ti fontosak vagytok nekem, és nem akarom, hogy bármi rossz történjen, de szólok, hogy a kis helycserés

támadásaitokkal nem tudtok átverni mindenkit.

– Kurvára törődj a magad dolgával! Mi legalább kitartunk a csaj mellett, és nem üldözzük el.

Biztos kiült az arcomra a döbbenet, mert Seb kuncogni kezd.

– Igen, tudom, hogy a te hibád, nem pedig Eastoné. Annyira nem vagyunk hülyék. És róla is tudunk – biccent diszkréten Brooke felé. – Szóval tartsd meg magadnak a gagyi véleményedet! Pont olyan beteg vagy, mint mi.

Azzal megragadja a tányérját, és kimasírozik a konyhából.

– Ez meg mi volt? – kérdezi apa az asztaltól.

– A srácok már csak ilyenek – csiviteli Brooke őszinte mosollyal. Szereti, ha veszekszünk. Az akarja, hogy veszekedjünk.

Lenyomok a torkomon még egy kis francia pirítóst, pedig olyan, mintha ólomsúlyok húznák le a gyomromat. Nem tudom, hogy az anya halála óta ismerős érzés el fog-e tűnni valaha. Mindig is kísértett valahol a kép, ahogy elterülve fekszik az ágyon, semmibe révedő hideg tekintettel. Ellával elcsitult a fejemben a zűrzavar.

De most minden szétesik.

...

Csend honol a házban. Már nincs itt Seb és Sawyer sem. Abba meg bele sem akarok gondolni, hol lehet Gid. East pedig kerül engem. Egyik SMS-emre sem válaszolt, és nem is hívott vissza.

Van egy olyan érzésem, hogy talán szóba sem áll velem, amíg Ella elő nem kerül.

Kilenc körül rám ír Wade, hogy buli lesz Deacon Millsnél. Semmi kedvem berúgni, vagy részegek között lenni, ezért

visszautasítom a meghívást. Utána viszont küldök neki még egy üzenetet.

Szólj, ha látod Eastont. Nemtom, hol van.

Wade tizenegy tájban válaszol.

Itt a tesód.

Totál kiütötte magát.

A francba!

Belebújok a tornacsukámba meg egy hosszú ujjú pólóba. Így ősszel már kezd hűvös lenni a parton. Ellával vajon mi lehet? Nem fázik? Van hol aludnia? Van mit ennie? Biztonságban van?

Millsnél zsúfolásig telt a ház. A teljes végzős évfolyam ott van, és úgy néznek ki, mintha be lennének állva. Negyedóra után feladom East keresését, és megint ráírok Wade-re, akit szintén nem találok sehol.

Hol van?

Biliárdterem.

A nappali mellett elhaladva a hatalmas szoba felé veszem az irányt, ami biliárdteremként is szolgál. Wade a biliárdasztal mellett beszélget az egyik csapattársunkkal. Találkozik a tekintetünk, aztán balra biccent.

Követem a pillantását. Az öcsém ott terpeszkedik a kanapén, az ölében egy szőkével, akinek a haja függöny módjára eltakarja az arcát, így nem látom, hogy ki az. De azt látom, hogy összeragadt a szájuk. East keze lassan bekúszik a csaj szoknyája

alá. A lány vihog, én pedig rögtön megdermedek. Ismerős a vihogás.

Felemeli a fejét, és... igen, Abby az.

– East! – mennydörgöm az ajtóból.

Üveges kék szemekkel és vöröslő arccal néz fel rám. Hülyére itta magát. Szuper.

– Nézd, Ab, itt a bátyám – szólal meg botladozó nyelvvel.

– Gyere, ideje menni! – parancsolom, és feléje nyúlok.

Abby hatalmas, bűnbánó szemekkel pillant rám, én viszont jobban aggódom Eastonért. Durván megszállhatta valami démon, ha elhatározta, hogy összejön az exemmel.

– Mi ez a sietség? Ab és én még csak most kezdtünk bele. Ugye, szívi?

Abby még jobban elpirul.

– Reed... – kezdi.

Nem foglalkozom vele.

– Kelj fel! – rivallok rá az öcsémre. – Indulunk.

– Nem megyek sehova.

– De igen.

Nem moccan.

– Csak azért, mert neked nem jut semmi, attól még az én farkamnak nem kell berozsdásodni. Igaz, Ab?

Abby valami fura kis hangot hallat. Talán az egyetértés jele. Talán a tiltakozásé.

Baromira nem érdekel. Én csak haza akarom cipelni Eastont, mielőtt olyat csinálna, amit később megbán.

– A te farkadnak elég sok szórakozás jut.

– Lehet, hogy még többet akarok – vigyorodik el. – És mit érdekel téged? Mindketten tudjuk, hogy én jobban megdugom.

Abbynek most már rákvörös az arca.

– Easton! – szól rá szigorúan.

– Mi az? Tudod, hogy igazam van – fordítja felé gúnyos pillantását. – Csak az idődet vesztegeted azzal, hogy miatta búslakodsz, szívi. Mondta valaha is, hogy szeret? Nem, ugye? Hát mert nem is szeretett.

Abbynek eláll a lélegzete. Látszik rajta, hogy East megbántotta.

– Cseszd meg, Easton! Csesszétek meg mindketten!

Azzal kiset a szobából, és vissza se néz.

Easton nézi, ahogy elmegy, majd felém fordulva nevetni kezd. Hideg és sötét hangon.

– Ezt is elüldözted, mi, tesó? Előbb Ella, most meg Abby...

– Te üldözted el – rázom a fejemet. – Hagyd békén Abbyt! Ő nem a játékszered, East.

– Mi van? Túl jó egy ilyen elkúrt figurához, mint én vagyok?

Igen.

– Nem ezt mondtam – hazudom.

– Ka-mu-zol. Nem akarod, hogy bemocskoljam a te tiszta, édes kis Abbydet. Nem akarod, hogy tönkretegyem – lendül előre Easton, és meginog alatta a lába. Kis híján elájulok a piaszagú leheletétől. – Rohadtul álszent vagy. Te vagy a nyomi, aki tönkreteszi a csajokat.

Még közelebb lép, amíg már csak néhány centire van egymástól az arcunk.

– Te tetted tönkre Ellát – sziszegi bele a fülembe.

Megborzongok.

Mindenki minket néz. Hölgyeim és uraim, a Royal família szétesett. Az ikrek már nem állnak szóba velem. Seb biztos mondott valamit Sawyernek, mert mindketten úgy néznek rám, mint a véres rongyra. East dugásba akarja fojtani a fájdalmát. Gid az egész világra haragszik. És én? Én meg csak fuldoklom.

– Jól van. Én itt végeztem – megyek el mellette, miközben

nagy nehezen próbálom megőrizni a hidegvéremet. – Azt csinálsz, amit akarsz, haver.

– Kurvára jól látod a helyzetet – hebegi.

Elkapom Wade pillantását, és az ajtó felé biccentek. Ő viszont nem veszi a fáradságot, hogy odajöjjön.

– Gondoskodj róla, hogy East egyben hazaérjen – mormolom neki. – Nem vezethet.

– Rajta leszek. Menj haza! Reggelre minden jobb lesz.

Ha Ella előkerül, akkor igen. De ha nem?

Akkor megszívtuk.

Úgy vezetek haza, mint akit legyőztek. Próbálok nem gondolni rá, hogy pokollá vált az életem. Nem tudom, mihez kezdjek a dühömmel. Nem mehetek megint verekedni. Ahhoz túlságosan fájnak a bordáim. A kezem viszont rendben, úgyhogy lemegyek a kondiszubába, és a bokszzsákon vezetem le a feszültséget.

Elképzelem, hogy a zsák én vagyok. Addig püfölöm, amíg véres lesz a kezem, a lábamon pedig vörös foltok éktelenkednek.

Cseppet sem javítok vele a helyzeten.

Utána lemosom magamról az izzadságot meg a vért a zuhany alatt, felkapok egy melegítőalsót, és felmegyek a földszintre. A konyhában keresek egy energiatalt, és döbenten veszem észre, hogy mennyi az idő. Elmúlt éjjel egy. Csaknem másfél órát töltöttem lent az alagsorban.

Fáradtan felvonszolom a seggemet az emeletre. Lehet, hogy ma este végre kibaszottul tudok aludni. Sötét van a folyosón, és minden ajtó zárva. Eastoné is. Vajon hazaért már a buliból?

A saját szobám ajtaja felé közeledve hangokat hallok. Halk sóhajokat és nyögéseket.

Mi a fene?

Remélem, nem Brooke van odabent.

Kivágom az ajtót, és az öcsém pucér fenekét pillantom meg

először. Az ágyamon. Abby is ott van vele, és halkan nyögdéssel, ahogy Easton ki-be jár benne. A tesóm vállát markolássza, a lábával pedig átfogja a derekát. Szőke haja szétterül a párnámon.

– Ez most komoly? – mordulok fel.

Easton megáll, de egyik kezével még mindig az exbarátnőm mellét markolja. A vállá fölött hátranézve gonoszul rám vigyorog.

– Ja, ez a te szobád, öreg? – gúnyolódik. – Biztos összekevertem a sajátommal. Bocs, bátyó.

Becsapom az ajtót, és visszatántorgok a folyosóra.

...

Ella szobájában alszom. Vagyis Ella ágyán fekve kesergek egész este. Reggel összefutok Easttel a konyhában.

– Abby fincsi volt az este – jelenti ki önelégült félmosollyal, és beleharap egy almába.

Eltűnődöm rajta, hogy milyen érzés lenne kitépni a kezéből azt az almát, és egyben lenyomni a torkán. Biztos nevetve azt mondaná, hogy kér még egyet, csak hogy megmutassa nekem. De mit akar megmutatni? Hogy úgy rühell, ahogy vagyok?

– Nem esett le, hogy úgy osztzkodunk, mint az ikrek? – kapom fel a kancsót a kelleténél nagyobb erővel, és a víz kilötyten a kezemre.

– Miért is ne? – présel ki magából egy kacajt az öcsém. – Talán ha én kúrogatom Ellát, akkor nem lép le.

Elönti a vér az agyamat.

– Ha csak egy ujjal is hozzáérsz, én...

– Itt sincs, hogy hozzá tudjak érni, te seggfej – hajítja felém a félig megevett almát, ami a fejemtől néhány centire csapódik

neki a konyhaszekrénynek. – Bárcsak egy kibaszott téglá lett volna, ami betöri a fejedet!

Ja, elég jó a hangulat itt a Royal-házban.

A nap további részében elkerülöm Eastont.

7. FEJEZET

MEGINTELT ELTELK EGY HÉT. Ella még mindig nem került elő, a tesóim pedig még mindig nem állnak szóba velem. Szar az élet, nekem pedig fogalmam sincs, hogyan tehetném jobbra, ezért feladom a próbálkozást. Csak megadom magam a fájdalomnak, tojok a világra, és minden este azon töprengök, hogy Ella vajon mit csinálhat. Hogy biztonságban van-e. Hogy hiányzom-e neki. De nyilván nem hiányzom. Ha hiányoznék, akkor már hazajött volna.

Hétfő reggel felkelek, és elindulok edzésre. Mindenki számára nyilvánvaló, hogy összerúgtuk a port Easttel. Ő az egyik partvonalon áll, én meg a másikon. De nem csak egy focipálya választ el minket egymástól. Bakker, talán az egész Atlanti-óceán eltűnhetne a közöttünk tátongó szakadékban.

Edzés után Val megállít a folyosón. Eszembe jut, hogy meg kéne ragadnom a golyóimat.

– Csak annyit mondd, hogy jól van – könyörög.

– Jól van.

– Haragszik rám? Csináltam valami rosszat? – kérdezi elfúló hangon.

Bakker! Senki se képes összeszedni magát?

– Mi vagyok én? A terapeutátok? – csattanok fel. – Nem tudom, miért nem keres.

Valnak sírásra görbül a szája.

– Ez köcsög volt tőled, Reed. Ő nekem is a barátom. Nincs jogod távol tartani tőlem.

– Ha Ella kíváncsi rád, akkor keres majd.

Ez a legrosszabb, amit mondhattam, mégis kibukott belőlem. Val elrohan, mielőtt visszaszívhatnám.

Ha Ella eddig nem utált engem, most már biztos fog, ha visszajön, és látja, mennyire felforgattam mindent.

Tehetetlen dühvel megfordulok, és belerúgok a szekrénybe. A fémajtó behorpad, és belenyilall a fájdalom a lábamba. Nem jó érzés.

A folyosó végéről nevetés hallatszik. Megfordulva látom, hogy Dominic Brunfield Easton tenyerébe csap valamit. A focicsapat néhány tagja pedig pénzt vesz elő, és odaadja Dominicnak.

– Sose hittem volna, hogy látlak titeket összeveszni egy csaj miatt – mondja nekem Dom, amikor elsétál mellettem. – Csalódást okoztok mindannyiunknak.

Beintek neki, és megvárom, hogy East odaérjen hozzám.

– Elmagyaráznád, mi folyik itt?

East az arcomba lengeti a pénzét.

– A legkönnyebb meló, amit valaha végeztem. Neked elment az eszed, tesó. Mindenki tudja a suliban. Csak idő kérdése volt, mikor kattansz be. Ella ezért menekült el.

– Vissza fog jönni – fújom ki a levegőt az orromon keresztül.

– Ó, varázsütésre megtaláltad az éjszaka közepén? – tárja szét a kezét, és körbenéz. – Csak mert nincs itt. Te látod? Dom, te látod Ellát?

Dom Eastre néz, aztán megint rám.

– Nem, nem látja – folytatja az öcsém. – És te, Wade? Te látod Ellát? Beállt melléd a zuhanyzóba?

– Fogd be, East!

– Befogni, Reed őrmester – mondja, miután fájdalmas tekintettel úgy tesz, mintha becipzárzná a száját. – Te aztán tudod, mi a legjobb Royaléknak, igaz? Te mindent olyan jól csinálsz. Jó jegyeket kapsz. Jól focizol. Jó csajokat dugsz meg. Kivéve, amikor mégsem. És amikor elcseszed, az mindenkre hatással van – ragadja meg a tarkómat, és közel ránt magához, hogy összeérjen a homlokunk. – Szóval miért nem te fogod be, Reed? Ella nem jön vissza. Halott, mint a drága anyukánk. Csak ez most nem az én hibám. Hanem a tiéd.

Szétárad bennem a székény. Mintha sár tapadna a csontjaimhoz, és lehúzná az egész testemet. Nem menekülhetek az igazság elől. Eastnek igaza van. Hozzájárultam anya halálához, és ha Ella meghal, akkor az övéhez is.

Kihúszom magam a szorításából, és visszaoldalgok az öltözőbe. Még sohasem kerültem nyilvános összetűzésbe a testvéreimmel. Mindig is úgy volt közöttünk, hogy egy mindenkiért, mindenki egyért.

Anya utálta, amikor otthon veszekedtünk, de azt el sem tűrte, hogy máshol tegyük. Ha csak csúnyán néztünk a másikra, úgy tett, mintha nem is az ő gyerekei lennénk.

Maria Royal fiai nem hoztak szégyent rá vagy saját magukra mások előtt. Elég volt tőle egy figyelmeztető pillantás, és máris megigazítottuk a ruhánkat, aztán pedig átkaroltuk egymást, mintha egy vidámpark megnyitóján örülnénk az életnek – hiába voltunk hajszálynnyira attól, hogy szétverjük egymás képét.

Nyílik az öltöző ajtaja. Fel sem nézek, hogy ki az. Tudom, hogy nem East. Ő megtartja magának, ha felhúzza magát valamin.

– A pénteki meccs előtt az egyik Pasztell lány levágta egy első haját. A csaj szétbőgte az agyát és kirohant.

Megdermedek. Basszus, ez biztos az a csaj volt, akit Delacorte-tal láttunk kirohanni az épületből egy VW felé.

– Vékony szőke, fehér Passattal?

A srác bólint, a pad pedig reccsen egyet, ahogy leül mellém.

– Egy nappal előtte pedig Dev Khan felgyújtotta June Chen kémia beadandóját.

– June nem ösztöndíjas?

– De.

– Hú... – egyenesedek fel nagy nehezen. – Van még ilyen aranyos történeted?

– Ez a két legfőbb. Hallottam még pletykákat meg ilyen szarokat, de nem jártam utánuk. Jordan leköpött egy lányt bioszon. Goody Bellingham ötvenezret ajánlott annak, aki hajlandó gruppenbe vágni a sulibál királynőit.

Fáradtan megdörzsölöm az állkapcsomat. Ez a hülye iskola!

– Alig két hét alatt...

– És ebben a két hétben a tesóid elhatározták, hogy nem állnak szóba veled, összekaptál Delacorte-tal, aztán belapítottál egy szekrényt. Ja, és mielőtt Ella elment, nyilván úgy érezted, hogy nem tetszik neked Scott Gastonburg pofája, úgyhogy megpróbáltad átrendezni.

– Köcsögségeket mondott.

A srác beszólogatott Ellának. Nem hallottam, de láttam az önelégült képén a bárban, hogy azt hitte, megúsza. Hát ha rajtam múlik, akkor nem.

– Valószínű. Gastynak egy szava sem ér annyit, hogy az ember meghallja. Mindenkinek tettél egy szívességet azzal, hogy elkussoltattad, de a sulis többi része szétesőben van. Össze kell szedned magadat.

– Nem érdekel, mi lesz az Astorral.

– Téged talán nem. De ha a Royal fiúk nem tartják kézben a dolgokat, szarrá megy az iskola – fészkelődik Wade a fémpadon.
– Elláról is beszélnek az emberek.

– Mindegy. Hadd beszéljenek!

– Most ezt mondd, de milyen lesz majd neki, amikor visszajön? Már így is cicaharcba keveredett Jordannál. Mondjuk, elég szexi volt a dolog. Csak aztán jött az a danieles történet, most meg eltűnt. Mindenki azt mondja, hogy abortuszra ment, vagy nemi betegségből gyógyul, azért nem jár suliba. Ha rejtegeted őt, akkor itt az ideje előállni vele, és megmutatni, ki a frankó.

Csendben maradok.

– Tudom, hogy nem tetszik, hogy te vagy a főnök – sóhajt fel Wade. – De tudod mit, öregem? Igenis te vagy, amióta Gid leérettségizett. Ha továbbra is hagyod szétcsúszni a dolgokat, halloweenre kész horror lesz itt. Belek meg agyvelő a sulis falain. Addigra Jordan totál kicsinál valakit.

Jordan... azzal a csajjal csak a baj van.

– Miért nem intézed el te? – motyogom. – A te családnak elég pénze van ahhoz, hogy lefizesse Jordanéket.

Wade régi előkelő családból származik. Szerintem még mindig aranyrudakban tárolják a pincében a vagyonuk egy részét.

– Ez nem a pénzről szól. Hanem Royalékról. Ti tudjátok elérni, hogy az emberek hallgassanak rátok. Talán azért, mert olyan sokan vagytok.

Igaza van. Gid másodéves kora óta mi uraljuk a sulit. Nem tudom, mi történt, de egy nap felkeltünk, és mindenki felnézett Gidre. Ha valaki átlépte a határt, Gid jött, és helyrerakta. Egyszerű volt a szabály: válassz a saját súlycsoportodból.

A súlycsoport képletesen értendő. Főleg a származást, a bankszámlát és az intelligenciát jelenti. Jordan kontra egy Pasztell lány még rendben lenne. De hogy Jordan nekimenjen egy ösztöndíjasnak? Az már nem annyira.

Ellára egyik címke sem illett. Ő nem volt ösztöndíjas, és nem is volt gazdag gyerek.

Én pedig azt hittem, hogy lefekszik az apámmal. Hogy az apám hazahozott egy prostit egy menő kuplerájból, mert gyakran jártak Steve-vel ilyen helyeken, amikor üzleti útra mentek. Ja, az apám igazi úriember.

Én hátradőlve vártam, a többiek pedig velem együtt várakoztak. Jordant kivéve. Ő rögtön látta a lényegét. Hogy Ellát keményebb fából faragták, mint bármelyikünket itt az Astor Parkban. Jordan utálta ezért. Engem vonzott.

– Én nem akarok ilyenfajta hatalmat – mondja Wade. – Én csak szexelni akarok, focizgatni egy kicsit, bosszantani az anyám pasijait, meg berúgni. Akkor is csinálhatom ezeket, ha Jordan elkezd terrorizálni minden helyes csajt, akit kipécéz magának. De te? Neked van tekintélyed, haver. De ez a sok szarság... Hogy Daniel úgy mászkál itt a folyosón, mintha nem próbálta volna megerőszkolni Ellát. .. Hát, a hallgatásod beleegyezésnek tűnik. Mindenki rád számít – folytatja felállva Wade. – Vágom, hogy ez teher, de ha nem állsz ki, itt mészárlás lesz.

Én is felállok, és az ajtó felé veszem az irányt.

– Hadd égjen az iskola – mormolom. – Nem az én dolgom eloltani a tüzet.

– Haver...

– Mi van? – állok meg a küszöbön.

– Legalább azt áruld el, hogy fognak alakulni a dolgok. Nem azért, csak tudni akarom, mikortól kezdjek kommandós egyenruhát hordani.

– Felőlem akár el is szabadulhat a pokol – nézek rá hátra a vállam fölött.

Elgyötört sóhajt hallok a hátam mögül, de egy másodpercig sem maradok tovább. Amíg nem tudni Elláról, semmi másra nem vagyok hajlandó koncentrálni, csak arra, hogy megtaláljuk. Ha körülöttem mindenkinek baja van, hát legyen. Legalább együtt szenvedünk.

Lehajtott fejjel caplatok végig a folyosón. Már majdnem odaérek a terembe anélkül, hogy bárkihez is szólnom kellene, amíg meg nem szólít egy ismerős hang:

– Mi a gáz, Royal? Sírsz, mert senki sem játszik veled?

Megállok. Daniel Delacorte ugató röhögésétől érzem, hogy lassan szembe kell fordulnom vele.

– Bocs, nem hallottalak jól – felelem hűvösen. – Megismételnéd még egyszer? Ezúttal az öklömnek?

Erre megbotlik a lábában, mert hallatszik a hangomon a gyűlölet. A folyosó tele van a délutáni foglalkozásokról kiözönlő diákokkal. Zenét tanulókkal, vitakörösökkel, szurkolólányokkal, kémiaszakkörösökkel.

Jelentősegteljesen előrelépek, miközben lüktet az adrenalin az ereimben. Egyszer már behúztam ennek a gennyládának, de csak egyet. A tesóim elrángigáltak, még mielőtt nagyobb kárt tehettem volna benne.

Ma viszont senki sem állíthat meg. Az Astor Park diákseregének nevezhető állatcsorda kiszimatolja a vért a levegőben.

Delacorte egyik lábáról a másikra áll. Nem fordul teljesen felém, de hátat fordítani is fél. *Nem vagyok az a fajta, aki hátba szúrna másokat* – közölném vele legszívesebben. – *Az a te műfajod.*

Delacorte viszont máshogy gondolja. Neki hiányzik az egyik

kereke, mert olyanokra vadászik, akiket a vékony alkatával gyengébbnek hisz saját magánál.

Sugárzik belőle a düh. Nem szereti, ha szembesítik a gyávaságával. Apuci mindig kihúzza a csávából, amivel semmi gond, de apuci most nincs itt.

– Neked minden az erőszakról szól, Royal? Azt hiszed, hogy az öklöddel megoldhatod a gondjaidat?

– Nekem legalább nem kellene drogok, hogy megoldjam őket – válaszolom gúnyos félmosollyal. – Nem kellesz a csajoknak, ezért bedrogozod őket. Ez a módszered.

– Ella akarta.

– Nem szeretem, hogy kiejted a szádon a nevét – lépek előre.

– El kéne felejtened.

– Különben mi lesz? Vérre menő párbaj? – tárja szét a kezét, hogy vele ne vessen a közönség. De még csak egy vihogás sem hallatszik, mert vagy őt utálják a többiek, vagy pedig tőlem félnek.

– Nem. Szerintem semmirekellő vagy. Oxigént használsz, ami még akkor is hasznosabb lenne, ha másnak a seggéből jönne ki. Nem nyírhatlak ki a hülye törvényi dolgok meg ilyesmi miatt, de okozhatok neked fájdalmat. Elintézhetem, hogy életed minden ébren töltött perce kínszenvedés legyen – jelentem ki tárgyilagosan. – El kéne menned a suliból, öreg. Itt senki sem kíváncsi rád.

– Te vagy az, akire senki sem kíváncsi – mondja levegőért kapkodva.

Megint a tömegre néz, hogy támogatókra leljen, de az emberek csak a vérontást várják csillogó szemekkel. Közelebb jönnek, előretolva Danielt.

Danielben elpattan valami. Hozzám vágja a telefonját, és nekicsapódik a homlokomnak a műanyag borítás. A diákoknak

elakad a lélegzetük. Valami meleg és fémes csorgás homályosítja el a látásomat és vonja be az ajkamat.

Behúzhatnék neki. Könnyű lenne. De azt akarom, hogy nagyon fájjon neki. Azt akarom, hogy mindkettőnknek fájjon. Úgyhogy megragadom a vállát és lefejelem.

Összekenem a véremmel az arcát, aztán elégedetten elvigyorodom.

– Máris szebb lett a pofid. Lássuk, milyen varázslat van még a tarsolyomban.

Azzal keményen pofon vágom.

Kipirosodik az arca. Inkább a dühtől és a szégyenkezéstől, mintsem a fájdalomtól. A pofon a lányok fegyvere, nem két srác között szokott megtörténni. Cuppanó hangot ad a nyitott tenyerem, amikor még egyet lekeverek neki. Daniel meghátrál, de nem jut tőlem messzire, mert nekiütközik a szekrényeknek.

Vigyorogva közelebb lépek, és megint megpofozom. A karjával próbál hárítani, de az egész bal oldalát védtelenül hagyja. Beviszek két ütést balról az arcába, mielőtt hátralepek.

– Üss meg! – kiabálja. – Üss meg! Használd az öklödet!

– Nem érdemled meg az öklömet – felelem még szélesebb mosollyal. – Azt férfiaknak tartogatom.

Megint megpofozom. Ezúttal elég durván ahhoz, hogy felhasadjon a bőre. Vér gyűlik a sebbe, de ez nem csillapítja a bosszúszomjamat.

Megfogom az egyik fülét, aztán a másikat. Gyengén próbálja védeni magát.

Daniel összeszorítja a száját, hogy nyálat gyűjtsön. Balra hajtom a fejemet, hogy elkerüljem a köpetet. Undorodva belemarkolok a hajába, és nekinyomom az arcát a szekrénynek.

– Amikor Ella visszajön, nem akar majd magadfajta személtládákat látni itt. Szóval vagy lelépsz, vagy nekiállsz

gyakorolni a láthatatlanná válást, mert soha többé nem akarlak látni vagy hallani felőled.

Nem várom meg a választ. Csak nekicsapom a homlokát a fémajtónak és elengedem.

Erre megtántorodik a harmincöt kilós kis köcsög, és úgy összezuhan, mint egy játék baba.

Megfordulva megpillantom magam mögött Wade-et.

– Azt hittem, nem érdekel – mormolja.

Biztos gyilkos vigyorral sikerül felelnem, mert Wade-et és a sztoikus árnyékát, Huntert kivéve mindenki hátrál egy lépést.

Lehajolok, felmarkolom Daniel telefonját a földről, aztán odamegyek hozzá, megfordítom őt, és felemelem az ernyedt kezét. Rányomom a hüvelykujját a lenyomatolvasó gombra, majd bepötyögöm apa számát.

– Callum Royal – szól bele türelmetlenül.

– Szia, apa! Be kell majd jönnöd a suliba.

– Reed? Milyen számról hívsz?

– Daniel Delacorte telefonjáról. Delacorte bíró fia. Hozd a csekk-könyvedet is! Eléggé meggyepáltam. Szó szerint ő kérte – jelentem derűsen.

Leteszem, és megtörlöm a homlokomat, mert a szemembe csöpög a vér.

– Majd beszélünk, Wade – lépem át Daniel testét. – Szia, Hunter! – biccentek a nagydarab csapattársnak is, aki ugyancsak biccentve válaszol, én pedig kimegyek levegőzni.

...

Apa habzó szájjal jelenik meg a Beringer igazgató úr irodája előtti váróban. Nem kommentálja a véres homlokomat. Csak megragadja a zakóm gallérját, és belehajol az arcomba.

– Ennek vége kell, hogy legyen – sziszegi.

– Nyugi – rázom le magamról a kezét. – Már több mint egy éve nem keveredtem verekedésbe.

– És valami díjat akarsz kapni érte? Egy hátba veregetést? Jézusom, Reed, hányszor kell még végigcsinálnunk ezt? Hány rohadt csekket kell még kiállítanom, mielőtt megjön az eszed?

– Daniel Delacorte bedrogozta Ellát egy bulin, és megpróbálta megerőszakolni – mondom egyenesen apa szemébe nézve, akinek ettől eláll a lélegzete.

– Mr. Royal!

Megfordulva látjuk, hogy Beringer titkárnője az igazgatói iroda nyitott ajtajában áll.

– Mr. Beringer készen áll a fogadására – közli tömören.

– Maradj itt! Én majd elintézem – szól hátra a válla fölé.

Próbálom leplezni az örömet. Majd én elleszek itt, amíg apa rendez a balhét. Szuper. Nem mintha ez nekem balhénak számítana. Delacorte kezdte. Kijárt neki egy verés azóta, hogy bántotta Ellát, de nem volt lehetőségem kiosztani a bosszút, mert túlságosan lefoglalt, hogy beleszerettem.

Visszahuppanok a váróterem plüss borítású székébe, és következetesen kerülöm Beringer titkárnőjének rosszalló

pillantásait.

Apának tíz percig sem tart a találkozója az igazgatóval. Egészen pontosan hétperces, ha jól jár az ajtó fölötti óra. Amikor kilép, úgy csillog a szeme, mint egy gyümölcsöző üzleti megállapodás után szokott.

– Mindent elintéztem – jelenti be nekem, aztán int, hogy kövessem. – Menj vissza órára, de tanítás után rögtön gyere haza! A testvéreiddel együtt. Csak semmi felesleges kitérő. Mindannyiótokra szükségem van otthon.

– Miért? – feszülök meg rögtön. – Mi folyik itt?

– Iskola után akartam elmondani, de ha már úgyis itt vagyok... – habozik apa a hatalmas, lambériázott előszobában. – A magánnyomozó megtalálta Ellát.

Mielőtt elkezdhetném egyáltalán felfogni a hírt, apa kísétál, én pedig döbbenten bámulok utána.

8. FEJEZET

ELLA

A BUSZ TÚL HAMAR GURUL BE A BAYVIEW-I ÁLLOMÁSRA. Még nem állok készen. De tudom, hogy soha nem is fogok készen állni. Reed árulása bennem él. Úgy kering az ereimben, mint a kátrány, és úgy veszi célba a szívem maradékát, mint a rák.

Reed tönkretett. Átvert. Elhitette velem, hogy valami jó is létezhet ebben a szörnyű, elcseszett világban. Hogy valaki tényleg nem tojik a fejemre.

Több eszem is lehetett volna. Egész életemet a mélyben töltöttem, és eszeveszetten próbáltam kimászni belőle. Szerettem az anyámat, de sokkal jobbat szerettem volna annál az életnél, amit ő biztosított kettőnknek. Jobbat akartam a lerobbant lakásoknál, a penészes ételmaradékoknál, meg a kétségbeesett küzdelemnél, hogy kijöjjünk a pénzünkből.

Callum Royal megadta nekem, amit anya nem tudott: pénzt, iskolát meg egy menő villát, ahol élhetek. Egy családot. Egy...

Egy illúziót – motyogja a fejemben egy keserű hang.

Ja, szerintem az volt. És az a szomorú, hogy Callum még csak

nem is tudja. Nem tudja, hogy egy hazugságokkal teli házban él.

Vagy talán mégis tudja. Talán maximálisan tisztában van vele, hogy a fia lefekszik a...

Nem. Nem vagyok hajlandó arra gondolni, amit aznap este láttam, amikor elhagytam a várost.

De a képek máris felszínre törnek bennem.

Reed és Brooke az ágyban.

Brooke meztelenül.

Brooke, ahogy hozzáér.

Öklendező hang szakad fel a torkomból, amitől a velem szemben ülő idős néni aggódva rám pillant.

– Jól vagy, kicsim? – kérdezi.

Émelyegve nyelek egyet.

– Jól – válaszolom erőtlenül. – Csak fáj egy kicsit a gyomrom.

– Nyugi – mondja bátorító mosollyal. – Már nyitják az ajtót. Seperc alatt kint leszünk.

Istenem! Ne... A seperc túl rövid idő. Egyáltalán nem akarok leszállni erről a buszról. Nem akarom a pénzt, amit Callum rám tukmált még Nashville-ben. Nem akarok visszamenni a Royai-villába, és úgy tenni, mintha nem tört volna ezer darabra a szívem. Nem akarom látni Reedet, vagy meghallgatni a magyarázatát. Már ha van neki.

Egy szót sem szólt, amikor rájuk nyitottam az apja barátnőjével. Egyetlen szót sem. Az is lehet, hogy belépek az ajtón, és Reed megint olyan kegyetlen lesz, mint régen. Talán annak jobban is örülnék, mert akkor elfelejthetném, hogy valaha is szerelmes voltam belé.

Letántorgok a buszról, és szorosan a vállamhoz nyomom a hátizsákom pántját. A nap már lement, mégis fényárban úszik a pályaudvar.

Nyüzsgönek körülöttem az emberek, miközben a sofőr

mindenkinek kiveszi a csomagját a busz gyomrából. Nekem nincs más, csak a hátizsákom.

Aznap este, amikor elmenekültem, egyet sem hoztam magammal a nő ruhák közül, amiket Brooke vett nekem. Mindegyik ott vár a villában. Bárcsak elégethetném az összes rongyot! Nem akarom hordani azokat a ruhákat, vagy ott lakni abban a házban.

Miért nem hagy békén Callum? Nashville-ben új életet kezdhettem volna. Boldog lehettem volna. Legalábbis egy idő múlva.

Ehelyett megint Royal-kézben vagyok, miután Callum a létező összes fenyegetést bevetette, hogy visszahozzon. El sem hiszem, mennyi mindent bevetett, hogy megtaláljon. Kiderült, hogy a tőle kapott első tízezer dollárom egymást követő sorszámú volt. Mindössze meg kellett várnia, hogy használjam az egyik bankjegyet, és utána már tudta, hol vagyok.

Nem akarom tudni, hány törvényt kellett megszegnie, hogy meghatározza egy százdolláros bankjegy helyét ebben az országban. De az ilyen emberek, mint Callum, biztos a törvény felett állnak.

Egy kocsí dudál, én pedig megdermedek, amikor az ismert fekete autó félreáll. Az, amelyik Nashville-től idáig követte a buszt. Kiszáll a sofőr – Durand az, Callum sofőrje, fogdmegje és testőre –, aki akkora, mint egy hegy, és pont annyira vészjósló.

– Hogy utaztál? – kérdezi rekedten. – Éhes vagy? Megálljunk ennivalóért?

Mivel Durand sohasem ilyen beszédes, eszembe jut, hogy talán Callum kérte rá, hogy legyen velem extra kedves. Én nem kaptam ilyen utasítást, ezért nem viszonzom a kedvességet.

– Szállj be a kocsiba és vezess!

Tágra nyílik a szeme.

Nem furdal a lelkiismeret. Halálra unom már ezeket az embereket. Innentől kezdve az ellenségeim. Ők a testőrök, én pedig a rab. Nem a barátaim, nem a családom. Nem jelentenek nekem semmit.

...

Mintha az összes lámpa égne a villában, amikor Durand megáll a körkörös kocsifeljárón. Mivel a ház lényegében egy ablakokból álló hatalmas téglá, szinte elvakít a ragyogó fény.

Az oszlopos bejárat tölgyajtaja kitárul, és megjelenik Callum tökéletesen belőtt sötét hajjal, széles vállán pedig méretre szabott öltöny feszül.

Újabb összecsapásra készülve kihúszom magam, de a törvényes gyámom csak szomorúan elmosolyodik, és ennyit mond:

– Üdv újra itt!

Nem érzek semmi üdvözlést. Ez az ember kinyomozta, hogy Nashville-ben vagyok, és megfenyegetett. Végtelennek tűnt a súlyos következmények listája, hogy mi lesz, ha nem jövök vissza.

Elintézte volna, hogy letartóztassanak szökevényként.

Feljelentett volna a rendőrségen, amiért az anyám személyazonosságát használtam.

Azt mondta volna nekik, hogy elloptam tőle a tízezer dollárt, amit igazából nekem adott, és lopással gyanúsított volna.

De ezek közül egyik fenyegetésre sem adtam be a derekam. Hanem arra, hogy kedvesen kijelentette: sehová sem futhatok el, ahol ne találna meg. Akárhova megyek, ő ott lesz. Egész hátralévő életemben vadászik majd rám, mert, ahogy

emlékeztetett rá, tartozott ennyivel az apámnak.

Az apámnak, akivel soha életemben nem találkoztam. Annak az embernek, aki a hallottak alapján egy elkényeztetett, önző tapló volt, aki feleségül vett *egy* pénzéhes szipirtyót, és nem volt hajlandó elmondani neki – vagy éppen bárki másnak –, hogy tizennyolc éve teherbe ejtett egy fiatal nőt, amikor eltávozáson volt a haditengerészetnél.

Én semmivel sem tartozom Steve O'Hallorannak. És Callum Royalnak sem. De nem is akarom az egész életemet a hátam mögé nézegetve leélni. Callum nem blöffölt. Tényleg nem adná fel a hajtóvadászatot utánam, ha megint elszöknék.

Ahogy követem befelé a villába, emlékeztetem magamat, hogy erős vagyok. Szívós. Kibírok két évet Royaléknál. Mindössze úgy kell tennem, mintha ott sem lennének. Arra koncentrálok majd, hogy befejezzem a gimit, aztán elhúzok egyetemre. Miután lediplomáztam, soha többé nem kell betennem a lábamat ebbe a házba.

Odafent Callum megmutatja az új biztonsági rendszert, amit a szobám ajtajára telepített. Biometrikus kézlenyomat-olvasó. Biztos az a fajta biztonsági cucc, amelyet az Atlantic Aviationnél használ. Csak az én kézlenyomatommal lehet bejutni a szobámba, ami azt jelenti, hogy Reed soha többé nem fog késő este meglátogatni. Nincs több filmezés Eastonnal. Ez a szoba a cellám lesz, és én pont így akarom.

– Ella... – szólal meg Callum, amikor utánam jön a szobámba, ami pont olyan rózsaszín és kislányos, mint amilyenre emlékeztem. Callum beszélt egy lakberendezővel, de mindent maga választott ki, amivel bebizonyította, hogy semmit sem tud a tinilányokról.

– Igen?

– Tudom, miért mentél el, és szerettem volna...

– Tudod? – kérdezem óvatosan.

– Reed elmondta – bólint.

– Reed *elmondta*?

Képtelen vagyok leplezni, hogy mennyire meglepődtem. Reed beszélt az apjának kettejükről Brooke-kal? És Callum nem tette ki a szűrét? Basszus, még csak ki sincs akadva. Hát milyen emberek ezek?

– Megértem, hogy talán túlságosan szégyenkeztél ahhoz, hogy te magad fordulj hozzám ezzel – folytatja Callum. – De szeretném, hogy tudd: bármikor elmondhatsz nekem bármit. Igazából úgy gondolom, hogy holnap reggel az első dolgunk kellene, hogy legyen, feljelentést tenni a rendőrségen.

– Feljelentést? – értetlenkedem.

– Az a fiú büntetést érdemel azért, amit tett, Ella.

– Az a fiú?

Mi a fene folyik itt? Callum azt akarja, hogy letartóztassák a fiát... Miért is? Liliomtiprásért? Én még szűz vagyok. Elítélhetnek vajon? Jesszusom! Szörnyen elpirulok.

Callum következő szavai lesokkolnak.

– Teszek rá, hogy az apja bíró. Delacorte nem úszhatja meg, hogy bedrogozott egy lányt, és megpróbálta megerőszakolni.

Elakad a lélegzetem.

Jaj, istenem! Reed elmondta Callumnak, hogy mit akart velem csinálni Daniel? De miért? És leginkább miért pont most, nem pedig hetekkel ezelőtt, amikor megtörtént?

Akármi is volt Reed indítéka, haragszom rá, amiért bármit is mondott. Végképp nem akarom bevonni az egészbe a rendőrséget, vagy egy hosszú és csúnya bírósági ügy közepén találni magamat. El tudom képzelni, milyen lenne beszélgetni abba a tárgyalóterembe. A sztriptíz táncos tinilány megvádol azzal egy gazdag fehér sráccal, hogy megpróbálta bedrogozni,

hogy szexelhesse vele. Senki sem hinné el.

– Nem teszek feljelentést – közlöm mereven.

– Ella...

– Nem volt nagy dolog, érted? A fiaid rám találtak, mielőtt Daniel bármi kárt tehetett volna bennem – mondom összeszoruló gyomorral. – És nem ezért szöktem el, Callum. Hanem azért, mert... Mert én nem vagyok idevaló, oké? Engem nem olyan fából faragtak, hogy valami gazdag hercegnő legyek, aki menő magániskolába jár, és poharanként ezerdolláros pezsgőt iszik a vacsorához. Az nem én vagyok. Én nem vagyok se menő, se gazdag, se...

– De gazdag vagy – vág közbe halkan. – Nagyon-nagyon gazdag vagy, Ella, és ezt meg kell tanulnod elfogadni. Az apád egy vagyont hagyott rád, és a napokban le kell ülnöd Steve ügyvédjével, hogy eldöntsétek, mihez akarsz kezdeni azzal a pénzzel. Befektetések, cégek, ilyesmi. Jut eszembe... – vesz elő egy bőr pénztárcát, és felém nyújtja. – A megállapodásunknak megfelelő havi javadalmazásod készpénzben, és egy bankkártya.

Hirtelen megszédülök. Amióta elmentem, csakis Reed és Brooke járt a fejemben. Totál megfeledkeztem az örökségemről Steve-től.

– Majd máskor megbeszéljük – motyogom.

Callum bólint.

– Biztos vagy benne, hogy nem akarsz átgondolni a hatóságok bevonását a Delacorte-ügybe?

– Biztos – jelentem ki határozottan.

– Jól van – mondja beletörődve. – Hozzak fel neked valamit enni?

– Ettem a legutolsó pihenőhelyen, ahol megállt a busz.

Azt akarom, hogy eltűnjön, és ezzel ő is tisztában van.

– Rendben. Nos... – oldalazik az ajtó felé. – Akár le is

fekhetnél aludni. Biztosan fárasztó volt a hosszú buszút. Holnap majd beszélünk.

Callum elmegy, én pedig bosszúsan veszem észre, hogy nem csukta be teljesen az ajtót maga mögött. Odamegyek, hogy bezárjam, de éppen kivágódik, és kis híján seggre esem tőle.

Mire észbe kapok, két erős kar fonódik körém.

Először megdermedek, mert azt hiszem, Reed az, ám amikor rájövök, hogy Easton, akkor ellazulok. Ő is olyan magas és izmos, mint Reed, ugyanolyan sötét hajjal és kék szemmel, de édesebb illatú samponot használ, az after shave-je pedig nem olyan fűszeres, mint Reedé.

– Easton... – szólalok meg, de aztán elakad a szavam, mert a hangom hallatán még jobban magához szorít.

Egy szót sem szól. Úgy ölel, mint kisbaba a takarót. Bordaropogtató, kétségbeesett ölelés ez, amitől alig kapok levegőt. A vállamra teszi az állát, aztán meg befúrja a nyakamba. Elvileg minden Royalra haragudnom kéne ebben a házban, de képtelen vagyok visszafogni magam, hogy fél kézzel ne simogassam a haját. Ő Easton, aki saját bevallása szerint a bátyám, pedig egykorúak vagyunk. Hatalmas, javíthatatlan, gyakran idegesítő és mindig elcseszett az észjárása.

Biztos tudott Reedről és Brooke-ról. Reed semmiképp nem titkolna el előle ilyesmit. Mégsem tudom rávenni magamat, hogy utáljam Eastont ezért. Így, hogy reszket a karjaimban, semmiképp. Így, hogy hátrahajolva olyan elképesztő megkönnyebbüléssel néz rám, hogy levegőhöz is alig jutok.

Aztán mire pislogok, már el is tűnik. Szó nélkül kitámolyog a szobámból. Aggódni kezdek. Hol vannak az okoskodó beszélések? Esetleg valami vicces beszélés, hogy a tökéletes teste meg az állati kisugárzása miatt jöttem vissza?

A homlokomat ráncolva becsukom az ajtót, és igyekszem nem tépelődni Easton furcsa viselkedésén. Nem hagyom, hogy megint valami Royal-dráma sűrűjében találjam magamat. Semmiképp, hiszen a túlélésre játszom itt.

Bedugom a pénztárcát a hátizsákomba, aztán kibújok a melegítőfelsőmből, és be az ágyba. Mennyei érzés a selyemtakaró érintése a karomon.

Nashville-ben egy olcsó motelben laktam, a világtörténelem legérdeesebb takarójával. A rajta éktelenkedő foltok forrásáról inkább tudni sem akarok. Éppen találtam egy pincérnői állást egy étteremben, amikor Callum felbukkant, mint Kirkwoodban, ahol kivonszolt a sztriptízbárból.

Még mindig nem tudom, hogy jó vagy rossz irányba változott-e az életem azzal, hogy Callum Royal rám talált.

Összeszorul a szívem, amikor magam elé képzelem Reedet. Ettől rájövök, hogy rossz irányba változott.

Sokkal rosszabb lett.

És mintha tudná, hogy rá gondolok, Reed megszólal a csukott ajtó mögött:

– Ella, engedj be!

Nem foglalkozom vele.

Kopog kettőt.

– Kérlek! Beszélnem kell veled.

Hátat fordítok az ajtónak. Belehalok abba, hogy hallom a hangját.

Az ajtó mögül morgást hallok.

– Tényleg azt hiszed, hogy ez a szkennel majd távol tart engem, bébi? Ennél neked több eszed van.

Elhallgat, de miután nem válaszolok, folytatja:

– Oké. Mindjárt jövök. Egy szerszámosládával.

A fenyegetés hatására kipattanok az ágyból. Tudom, hogy

komolyan gondolja. Rácsapok a tenyeremmel a biztonsági panelre, mire egy hangos csippanás tölti be a szobát, és kattán a zár. Kinyitom az ajtót, és belenézek annak a pasinak a szemébe, aki tönkre akart tenni, amikor eljöttem. Hála istennek, ennek pontot tettem a végére. A közelébe sem fog jutni annak, hogy bármilyen hatással legyen rám a jövőben.

– Ne hívj bébinek – sziszegem. – Nem jelentesz nekem semmit, és én se neked. Megértetted? Ne hívj egyáltalán sehogy! Baromira tartsd távol magad tőlem!

Tetőtől talpig végigmér a kék szemével.

– Jól vagy? – kérdezi rekedten.

Annyira nem kapok levegőt, hogy csoda, hogy nem ájulok el. Semmi oxigén nem jut a tüdőmbe. Ég a mellkasom, vörösben és homályosan látom a világot. Hát egy szót sem hallott abból, amit az előbb mondtam?

– Vékonyabbnak látszol – szólal meg fahangon. – Nem ettél.

Felemelem a kezemet, hogy becsukjam az ajtót.

Ő meg nekitámasztja a tenyerét, hogy kinyissa és belépjen rajta. Csúnyán nézek rá.

– Kifelé! – csattanok fel.

– Nem.

Még mindig úgy nézeget, mintha sérüléseket keresne rajtam.

Saját magát kéne nézegetnie, mert ő fest úgy, mint akit megvertek. De tényleg. Lilás zúzódás kandikál ki a pólója nyakánál. Nemrég verekedhetett. Akár többször is, mert grimaszt vág, amikor levegőt vesz, mintha a bordái nem bírnák a mozdulatot.

Helyes – dörmögi a bosszúálló énem. Megérdemli a szenvedést.

– Jól vagy? – kérdezi, még mindig a szemembe nézve. – Volt, aki... hozzád nyúlt? Aki bántott?

– Igen! – bukik ki belőlem hisztérikus nevetéssel. – Volt, aki bántott! Te!

– Elmentél, mielőtt megmagyarázhattam volna – sötétül el az arca a tehetetlen dühtől.

– Nincs az a magyarázat, amitől megbocsátanék neked – vetem oda. – Megdugtad az apád barátnőjét!

– Nem – jelenti ki határozottan. – Nem dugtam meg.

– Persze.

– Igazat mondok. Tényleg nem – vesz újabb mély lélegzetet. – Aznap este nem. Rá akart venni, hogy járjak közben apánál az érdekében. Meg akartam szabadulni tőle.

Hitetlenkedve nézek rá.

– Nem volt rajta ruha!

Hirtelen elhallgatok, mert rugózni kezd az agyam az egyik mondaton.

Aznap este nem?

Elönt a harag.

– Tegyük fel, hogy hiszek neked, és nem szexeltél Brooke-kal aznap este – kezdem lesújtó pillantással. – Miközben nem hiszek. De tegyünk úgy, mintha. Máskor viszont lefeküdtél vele, igaz?

Összetéveszthetetlenül mély bűntudat tükröződik a tekintetében.

– Hányszor?

– Kétszer, talán háromszor – tűr bele a hajába.

Összeszorul a szívem. Jaj, istenem! A lelkem mélyén tagadásban reménykedtem. Erre tényleg bevallja, hogy szexelt az apja barátnőjével? És nem csak egyszer?

– Talán? – cincogom.

– Részeg voltam.

– Undorító vagy – suttogom.

Meg se rezzen.

– Nem voltam vele, amikor mi ketten együtt voltunk. Attól a pillanattól kezdve, hogy először összejöttünk, csak a tiéd voltam. Csak a tiéd.

– Hú, de mázlista vagyok! Megkaptam Brooke után a maradékot. Hurrá!

Ezúttal már megrezzen.

– Ella...

– Fogd be! – emelem fel a tenyeremet. Úgy elkapott a hányinger, hogy szinte rá se bírok nézni. – Meg se kérdezem, miért csináltad. Mert pontosan tudom, hogy miért. Reed Royal utálja az apját. Reed Royal elhatározza, hogy bosszút áll az apján. Reed Royal szexel az apja barátnőjével – sorolom öklendezve. – Nem érzed, mennyire elcseszett dolog ez?

– De igen – válaszolja rekedten. – De sohasem állítottam, hogy szent vagyok. Sok hibát követtem el, mielőtt megismerkedtünk.

– Reed – nézek vele farkasszemet. – Ezt sohasem fogom neked megbocsátani.

– Ezt nem gondolod komolyan – villan eltökéltség a szemében.

Az ajtó felé lépek.

– Semmi olyat nem tudsz mondani vagy csinálni, amitől elfelejteném, amit a szobádban láttam akkor este. Örülj, hogy tartom a számat, mert ha Callum megtudná, eldobná az agyát.

– Nem érdekel az apám – lép közelebb Reed. – Te hagytál el engem!

Leesik az állam.

– Haragszol rám, amiért elmentem? Hát persze hogy elmentem! Miért töltöttem volna akár csak egy percet is ebben a borzalmas házban azután, amit tettél?

Még közelebb lép, és a hatalmas testével behatol a személyes terembe, aztán megfogja az államát, hogy felemelje. Elhúzódom az érintésétől, amitől csak még jobban lángol a tekintete.

– Minden egyes pillanatban hiányoztál, amíg nem voltál itt. Minden átkozott másodpercben rád gondoltam. Utálni akarsz azért, amit csináltam? Hagyd csak, én már azelőtt utáltam magamat érte, hogy felbukkantál. Lefeküdtem Brooke-kal, és együtt kell élnem a ténnyel – remegnek meg az ujjai az állam alatt. – De nem dugtam meg aznap este, és nem hagyom, hogy eldobd, ami köztünk van, csak mert...

– Mi van köztünk? Semmi.

Megint hányingerem van. Végeztem ezzel a beszélgetéssel.

– Kifelé a szobámból, Reed! Rád se bírok most nézni.

Meg se moccan, úgyhogy két kézzel ellököm. Teljes erőből. És addig taszigálom, addig csapkodom az izmos mellkasát, amíg el nem mozdítom, centiről centire az ajtó felé. Az enyhe gúnyos félmosolya csak még jobban fellobbantja a haragomat. Szerinte ez vicces? Ez a srác mindent poénra vesz?

– Kifelé! – parancsolom. – Végeztem veled.

A rátapadt két kezemre bámul, aztán meg az arcomra, ami biztos paprikavörös.

– Oké. Elmegyek, ha ezt akarod – vonja fel a szemöldökét. – De nem végeztünk, Ella. Messze nem.

Alig várom meg, hogy átlépje a küszöböt, az arcába csapom az ajtót.

9. FEJEZET

AZ ELSŐ DOLOG, AMIT MEGLÁTOK ÉBREDÉS UTÁN, az ágyam fölötti ventilátor. A puha és nehéz pamut ágynemű emlékeztet rá, hogy már nem abban a fos szállodai szobában vagyok, ami negyven dollár egy éjszakára, hanem megint a Royal-palotában.

Minden ugyanolyan, mint volt. Még Reed illatát is érzem a párnahuzaton, mintha minden éjjel itt aludt volna, amíg távol voltam. Ledobom a párnát a földre, és megállapítom magamban, hogy új ágyneműhuzatot kéne vennem.

Vajon jó döntést hoztam azzal, hogy visszajöttem? Volt más választásom? Callum bebizonyította, hogy bárhol képes megtalálni. Én előálltam a kéréseimmel, amikkel tudtam. A kézlenyomat-leolvasóval a szobám ajtajára. A nevemre szóló bankkártyával. Az ígérettel, hogy ha elvégzem a gimit, akkor a szemmel tartásnak vége.

A kérdés, amit fel kéne tennem magamnak, hogy hagyom-e, hogy egy srác tönkregygye az életemet. Olyan gyenge vagyok, hogy ne tudnám kezelni Reed Royalt? Évekig feleltem az anyukám ápolásáért, aztán pedig saját magamért. Végre begyógyult a seb a szívemen, amit anya halála ejtett. Az is be fog,

ami Reed miatt tátong rajta.

Ugye?

A másik oldalamba fordulva meglátom az éjjeliszekrényen a telefont, amit Callumtól kaptam. Azt is hátrahagytam a kocsival, a ruhákkal és a többi ajándékkal együtt. Ám az, hogy távol voltam Royaléktól, nem akadályozta meg, hogy Reedre gondoljak. Ezt nem tudtam hátrahagyni, és az emlékek elkísértek minden kilométeren.

Eltökélten megfogom a telefont, és szembenézek az utánam támadt felfordulással. Keserűség és végignézni az összes üzenetet. Ha máskor fogtam magam és elmentem, senkinek sem hiányoztam. Anyával sehol sem maradtunk tovább pár évnél.

Ezúttal viszont több mint harminc SMS-em jött Valerie-től, és néhány Reedtől is. Azokat olvasatlanul törlöm. Kaptam párat Eastontól, de gyanús, hogy azokat is Reed írta, ezért szintén törlöm őket. A többi a főnökömtől, Lucy-től, az Astor gimnázium melletti French Twist pékség tulajdonosától jött. Eleinte aggodalomról tanúskodnak, végül türelmetlenségről.

Mégis Val üzeneteitől szorul össze a gyomrom. Neki mondhattam volna valamit. Sokat gondolkodtam rajta, amíg távol voltam, de féltem. Nemcsak attól, hogy Royalék talán kiszedhetnek belőle valamit, hanem attól is, hogy emlékeztet valamire, amit el akarok felejteni. Most rosszul érzem magam, amiért így bántam vele. Én is kiakadnék, ha ő tünne el.

Ne haragudj!

Én vagyok a világ legszarabb barátnője.

Szóba állsz még velem?

Lerakom a telefont, és a plafont bámulom. Meglep, hogy azonnal csörög. Valerie képe jelenik meg a kijelzőn.

Veszek egy mély lélegzetet, aztán felveszem.

– Szia, Val.

– Hol voltál? – kiabál bele. – Folyton csak hívtalak!

Szóra nyitom a számát, hogy megetessem a betegséges sztorival, de félbeszakít:

– És ne mondd, hogy beteg voltál, mert senki sem beteg két hétig úgy, hogy fel se hívja a másikat! Kivéve, ha ő a zombi apokalipszis első áldozata.

Az aggódo szavait hallva tudatosul bennem, hogy ez a barátságunk próbája. Még úgy is visszafogad az életébe, hogy látszólag két hétig nem vettem fel neki a telefont. Igen, tényleg kérdéseket tesz fel, de olyanokat, amikre választ érdemel. Ő fontos nekem. Elég fontos, hogy őszintén válaszoljak, akármilyen ciki is.

– Elmenekültem – vallom be.

– Jaj, ne, Ella! – sóhajt fel szomorúan. – Mit műveltek veled Royalék?

Nem akarok hazudni neki.

– Még... nem állok készen rá, hogy beszéljek róla. De lehet, hogy túlreagáltam.

– Miért nem hozzám jöttél?

Minden szavából süt, hogy fájdalmat okoztam neki.

– Nem jutott eszembe. Történt itt valami, aztán bepattantam a kocsiba, vettem egy buszjegyet és elmentem. Csak az járt a fejemben, hogy a lehető legtávolabb jussak innen. Nem ugrott be, hogy hozzád menjek. Nem szoktam hozzá, hogy rátámaszkodhatok másokra. Ne haragudj!

– Még mindig haragszom rád – mondja némi hallgatás után.

– Jogos.

– Jössz ma suliba?

– Nem. Tegnap késő este jöttem vissza, úgyhogy Callum leigazol nekem még egy napot, hogy elrendezkedjek.

– Oké, Akkor én is lógni fogok, te pedig átjössz és mindent elmesélsz.

– Elmondom, amit tudok.

Gondolni sem akarok többé a Reed-Brooke dologra. El akarom felejteni. El akarom felejteni, hogy kitártam a szívemet Reednek.

– Én is elmesélek majd neked néhány szarságot. Mikor tudsz átjönni?

– Egy óra múlva? – pillantok az órára. – Zuhanyoznom kell, enni és felöltözni.

– Jól hangzik. A hátsó ajtón gyere, különben a nagynéném kíváncsiskodni fog, hogy miért nem vagyunk suliban.

Val a nagynénjénél lakik, így jár az Astorba. Még csak a gonosz unokatestvérével, Jordannel találkoztam, szóval pont nem egy lógós nap a legjobb alkalom rá, hogy megismerjem a többi rokonát.

– Vettem. Nemsokára találkozunk.

Veszek egy mély lélegzetet, és írok Lucynek is.

Szia, Lucy! Itt Ella. Nagyon sajnálom, hogy csak úgy eltűntem. Bemehetek ma délután?

Én is sajnálom, de most nem tudok beszélni, mert nagy a nyüzsgés.

Lucy rövid válasza után megbánom, hogy nem mentem be rögtön, ahogy felébredtem.

Ha délután kettő előtt beugrasz, cseveghetünk.

Ott leszek.

Olyan érzésem van, hogy nem fog tetszeni, amit mond majd.

Kivonszolom magam az ágyból, letusolok, aztán belebújok egy régi farmerba meg a flanelingembe. Vicces, hogy pont ugyanebben a ruhában érkeztem először a Royal-házba. Az itteni szekrényem tömve van drága holmikkal, de nem veszek fel egyetlen rongyot sem, amit Brooke Davidson választott. Lehet, hogy ez buta és kicsinyes dolog, de nem érdekel.

Kinyitom a szobám ajtaját, és megtorpanok. Reed áll ott a szemközti falnak dőlve.

– Jó reggelt!

Bevágom az ajtót.

– Meddig akarsz még levegőnek nézni? – hallatszik át az ajtón erőteljes hangja.

Két évig. Ja, nem. Ha lehet, akkor inkább örökre.

– Nem megyek el innen – teszi hozzá. – És a végén úgyis meg fogsz nekem bocsátani, szóval akár meg is hallgathatnál.

Odasétálok az ágyam melletti ablakhoz, és lenézek. Elég nagy ugrás lenne az emeletről, és nem tudom, hogy a valóságban működik-e a lepedőt összekötve leereszkedős trükk. Amilyen a formám, kioldana a csomó, én pedig lezuhannék, összetörném néhány csontomat, és hetekig ágyban kéne maradnom.

A szobát átszelve kivágom az ajtót, és szó nélkül elmasírozok Reed előtt.

– Ne haragudj, hogy nem mondtam el neked a Brooke dolgot.

Edd meg a bocsánatkérésedet!

Már félúton vagyok a lépcsőn lefelé, amikor elkapja a karomat, és szembefordít magával.

– Tudom, hogy még mindig fontos vagyok neked, különben nem néznél levegőnek.

Még ahhoz is van képe, hogy rám vigyorogjon.

Jaj, istenem! Meg kéne tiltani neki, hogy mosolyogjon. Először is azért, mert örülten helyes, amikor ezt csinálja. Másodszor pedig azért, mert... grrr! Mert dühös vagyok rá.

Hűvös pillantással kirántom magam a fogásából.

– Úgy döntöttem, hogy nem pazarlom az időmet és az energiámat olyanokra, akik nem érdemlik meg.

Reed megvárja, hogy leérjek a lépcsőn, és csak akkor szól utánam:

– Akkor Easton sem fontos neked?

Easton nevének hallatán hátrafordulok, mert Valon kívül ő lett az egyik legjobb barátom itt.

– Történt vele valami?

Reed is lejön a lépcsőn, és megáll mellettem.

– Aha. Elmenekültél, és őt egész életében magára hagyják a nők, akiket szeret.

– Én nem hagytam magára – vörösödöm el a bűntudattól.

A te megcsalás pofádat hagytam itt.

– Erről neked kell meggyőznöd, nem nekem. De biztos vagyok benne, hogy sikerülni fog.

Milyen arrogáns seggfej!

– Megtennél nekem egy szívességet? – erőltetem magamra a lehető legédesebb arckifejezést.

– Persze.

~ Fogd meg a leereszkedő stílusodat, a kéretlen tanácsodat meg az ajtóm előtti perverz járkálásodat, és dugd fel a seggedbe!

Sarkon fordulok, de nincs lehetőségem angolosan távozni, mert Reed követ a konyhába, ahol ott találom a Royal-ház többi lakóját, Gideont leszámítva.

– Senkinek sincs edzése ma reggel? – puhatolózom.

Easton és Reed focizik. Nekik már ott kellene lenniük a suliban. Callum általában már hajnalban bemegy az irodájába. Arról fogalmam sincs, hogy az ikreket mikor dobja ki az ágy. Ma reggel viszont mindenki ott ül a hatalmas üvegasztal körül, a medencére és azon túl az Atlanti-óceánra néző sarokban.

– Különleges nap ez a mai – mondja Callum a kávésbögréje mögül. – Mindenki részt vesz ezen a családi összejövetelen. Sandra csinált neked reggelit, ott van a hűtőben. Hozd ide, és ülj le! Reed, hagyd abba a mászkálást, és foglalj helyet!

Egyikünknek sem pusztá javaslattétel volt ez. Annak ellenére, hogy Callum nem az apám, Reed pedig nem szokott hallgatni rá, mindketten úgy teszünk, ahogy kérte.

– Jó, hogy újra itt vagy – szólal meg Sawyer, amikor leülök. Legalábbis azt hiszem, hogy Sawyer az. Már begyógyult az égésnyom a csuklóján, aminek alapján meg tudtam különböztetni az ikreket, úgyhogy nem vagyok biztos benne.

– Aha. Kezd hideg lenni, és Reed megígérte, hogy elviszel minket téli cuccokat vásárolni – csicsergi Seb.

– Ó, tényleg?

– Ja. Elég nyomik vagyunk nélküled – vág közbe Reed halkán, és mintha gyomorszájon váгна vele.

– Ne szólj hozzám! – csattanok fel.

– Egyetérték – vélekedik Easton. – Ne szólj hozzá!

Meglepődve felkapom a fejemet. Mind a három Royal fiú lesújtó pillantást vet Reedre, aki összeszorítja a száját. Győzködöm a hülye szívemet, hogy tilos akár csak egy fikarcnyi együttérzést is tanúsítani iránta. Akármit is arat ennél a reggelizőasztalnál, nagy gonddal vetette el hozzá a magokat.

– Jó reggelt, Easton! – üdvözlöm csevegő hangon. – Lemaradtam bármi érdekesről bioszon?

Beszélni akarok vele a tegnap esti furcsa ölelésről, de nem ez a megfelelő alkalom.

De attól még tudnom kell, hogy jól van-e. Easton többféle függőséggel is küzd. Szerintem hiányzik neki az anyukája, és mindenféle dologgal igyekszik kitölteni az űrt, csak semmi sem működik. Ismerem az érzést.

– Aha, disznót boncolunk.

– Komolyan? – kérdezek vissza öklendezve. – Még jó, hogy kihagytam.

– Á – bök oldalba. – Vicceltem. Lószarról se maradtál le. De jövő héten írunk.

– Jaj, a francba!

– Ne aggódj! Apa majd mindent elintéz. Ugye, apa? – bök az apja felé Easton az állával.

Callum nem veszi fel a kesztyűt, higgadtan válaszol:

– Igen. Ha még időre van szükséged, Ella, biztos vagyok benne, hogy megoldható.

Mert ebben a világban mindent meg lehet vásárolni. Még plusz felkészülési időt is a kőbe vésett dolgozatokhoz. Lehet, hogy nem is kell majd felvételiznem az egyetemre. Nem tudom, hogy ennek örüljek-e, vagy inkább kiakadjak rajta. Szerintem mindkét érzés egyszerre kavarg bennem. Mostanában egymásnak ellentmondó dolgok kavarnak bennem.

Akkor is, amikor Reed leül mellém. A testem örvendezik, mert emlékszik rá, mennyi örömet okozott neki. A szívem pedig nagyot dobban attól, hogy begyógyította rajta a sebeket a gondoskodásával és a melegségével, amikről nem is tudtam, hogy mennyire hiányoztak addig az életemből. A fejem viszont figyelmeztet, hogy ez a fiú szörnyen árt nekem. Azt viszont el kell ismernem, hogy Reed próbált lebeszélni saját magáról, én viszont továbbra is a nyomában loholtam, mint egy szerelmes

idióta, és azt mondogattam, hogy akar engem, csak be kell vallania. Szóval szerintem mindketten hibásak vagyunk.

Megmondta, hogy tartsam távol magamat tőle.

Megmondta, hogy nem tartozom ide.

Bárcsak hallgattam volna rá!

– Mit vétett ellened a zsemléd? – kérdezi Easton.

A tányérra nézve látom, hogy miszlikbe aprítva áll előttem a reggelim. Félretolom, és magam elé húzom a friss gyümölcsökkel, müzlivel és joghurttal megpakolt tálat. Az egyetlen szuper dolog a Royal- házban, hogy mindig tele van a konyha kajával. Nincs olyan, hogy csak napi egyszer jut étel, és nem kell reménykedni, hogy nem lázad fel a testem, ha az pont egy gyorséttermi hamburger.

Itt minden friss, színes, zöld és egészséges.

Ha Callum emlékeztetett volna a hűtő tartalmára, talán nem csapok akkora balhét.

– Most nem kívánom a szénhidrátot – felelem Eastonnak.

– Na, és mit fogunk ma csinálni, hugi? – dörzsöli össze a tenyerét. – Hallom, nem megyünk suliba. Vagyis az ikrek igen, de ők is csak azért, mert hülyék. Ha kihagynak egy órát, máris megbuknak.

Az ikrek erre feltartják a középső ujjukat.

– Én átmegyek Valerie-hez.

– Remek. Bírom Valt. Jól fogjuk érezni magunkat.

– Nem hallottad az elejét. Azt mondtam, hogy én.

Az asztalnál mindenki a szóváltásunkat figyeli.

– De, hallottam – vigyorog lazán Easton, de közben mindenfelé jár a szeme. – Csak nem érdekel. Mikor indulunk?

– Figyelj, Easton... – kezdem, az asztalon dobolva az ujjaimmal, és megvárom, hogy megint rám nézzen. – Te itt maradsz. Vagy akár el is mehetsz, de az a lényeg, hogy nem jössz

velem.

– Hallom, hogy mondasz valamit, de semmi értelme a szavaidnak. Mikor találkozunk a kocsidnál?

Segítséget remélve körülnézek az asztalnál, ám senki sem néz a szemembe. Az ikrek, akik velem szemben ülnek, szinte rázkódnak az elfojtott nevetéstől.

Callum kinéz az újságja mögül.

– Most kéne beadnod a derekad. Ha nem hagyod, hogy veled menjen, úgyis felbukkan majd Carringtonéknál.

Easton próbál fennkölt és bűnbánó arcot vágni, de a szeme győzedelmesen csillog.

– Oké, de a körmünket fogjuk lakkozni, és arról fogunk beszélni, hogy melyik betétnek jobb a nedvszívó képessége. Még tudományos kísérletek is lehetnek.

Eastonnak nem olvad le a képéről a vigyor, az ikrek viszont felmordulnak.

– Fúj! – tolják hátra a székeket egyszerre az asztaltól. Sawyer – legalábbis azt hiszem, hogy ő – vállon böki Sebastiant. – Mehetünk?

Seb ledobja a szalvétát az asztalra, aztán feláll.

– Asszem. Inkább a geometria, mint a betétek.

– Negyedóra múlva indulhatunk? – kérdezi tőlem Easton, mielőtt kiront a konyhából.

Megdörzsölöm a homlokomat, mert kezd fájni a fejem a jobb szemem fölött.

– Ella... – szólal meg Reed olyan halkán, hogy alig hallom.

Nem foglalkozom vele. Kibámulok az ablakon a medence tiszta és rezzenéstelen víztükrére. Bárcsak az élet is ilyen sima és nyugodt lenne!

– Hagylak titeket reggelizni – hajtja össze Callum zajosan az újságját. Csikorog a szék lába a padlón, amikor feláll. – Örülök,

hogy visszajöttél, Ella. Hiányoztál nekünk – teszi a vállamra a kezét, azzal távozik.

– Én is befejeztem – dobom le a kanalamat az érintetlen reggelim mellé.

– Hagyd, majd én megyek – szökken talpra Reed. – Enned kell, és úgy tűnik, hogy nem fogsz, amíg én itt vagyok.

Továbbra is levegőnek nézem.

– Nem vagyok az ellenséged – közli szomorúan. – Azért nem meséltem neked a múltamról, mert elcseszett dolgok vannak benne, és nem tudtam, hogyan reagálnál. Rosszul csináltam, oké? De jóvá fogom tenni.

Lehajol, és a szája csak centikre van a fülemtől. Körülvesz az illata, úgyhogy inkább nem veszek levegőt. Megtiltom magamnak, hogy elidőzzön a tekintetem a kigyúrt karján, ami megfeszül, miközben fél kézzel az asztalra támaszkodik.

– Nem adom fel – mormolja. Forró lehelete oldalt a nyakamat csiklandozza.

– Pedig nem ártana – válaszolom végül halkán és gúnyosan. – Előbb dugnék Daniellel, mint hogy megint összejöjjenek veled.

Susogó hanggal szívja be a fogai között a levegőt.

– Mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz. De megértelek. Fájdalmat okoztam neked, és most bosszút állsz rajtam érte.

– Nem – nézek a szemébe. – Nem akarok bosszút állni. Nem éri meg energiát fordítanom rá, és nem tervezem, hogy sok időt akarnék elvesztegetni azzal, hogy rád gondolok. Nem érdekel, meg a csajaid sem. Csak azt akarom, hogy békén hagyj.

Erre megfeszül az állkapcsa.

– Szinte bármit hajlandó lennék megtenni érted. Visszamennék az időben, hogy megváltoztassam a dolgokat, ha lehetne – néz le rám eltökélten. – De békén hagyni nem foglak.

10. FEJEZET

EASTON AZ ÁGYAMON TERPESZKEDIK, amikor belépek a szobámba. A lába között egy doboz kóla – nem sör, hála az égnek –, a kezében pedig a távirányító.

– Hogy jutottál be ide?

– Nem zártad be rendesen az ajtót. Huppanj le – paskolja meg maga mellett az üres helyet. – Majd én nézem a sportcsatornát, amíg te felhívod Valt.

– Már felhívtam, mielőtt lementem reggelizni – dobok be pár dolgot a hátizsákomba, amit aztán felkapok a hátamra. – Van itt valahol egy használt cuccos bolt?

Easton lemászik az ágyról, és csatlakozik hozzám a gardrób előtt. – Gőzöm sincs, de ha meguntad a ruháidat, akkor eladományozhatod őket a diákhéten. Akkor szokott lenni jótékonyági akció.

Diákhét? Már majdnem megkérdezem, mi az, de inkább nem akarom tudni. A jövőben úgysem járok majd Astor Park-os hülyeségekre.

– Hát persze – motyogom. – Callum azt mondja, hogy van pénzem. Biztos költhetek belőle.

– Mire kell?

– Ruhákra.

– De hát vannak ruháid – mutat Easton a gardróbra.

– Elégetem őket, és újakat veszek, oké? – felelem a düh és a türelmetlenség miatt egy kicsit durvábban a kelleténél. – Nem tudom, miért olyan nagy dolog, hogy vásárolni akarok. A lányok elvileg szeretnek vásárolni.

Easton csillogó szemmel fürkész. Sokkal jobbak a megérzései, mint hittem volna.

– Te nem vagy egy átlagos lány, Ella. Úgyhogy igen, ez fura, de összeállt a kép. Brooke vette ezeket a ruhákat. Utálod Brooke-ot. A ruháknak menniük kell.

– Reed mesélte el, vagy végig tudtál róla? – fonom keresztbe a karomat.

– Nemrég mesélte – vallja be Easton.

– Ez jó hír, mert így megmenekülnek a golyóid – tolom félre az útból, hogy megfogjak egy pár sportcipőt.

Mától kezdve új életet építetek magamnak. Nem lesznek benne olyan pasik, akik lefekszenek az apjuk barátnőjével, és fű alatt elcsábítják a nevelt húgukat. Azok a ribancok is ki vannak zárva, akik bármivel is próbálkoznak ellenem.

Még szerencse, hogy a főribanc Jordan ma suliban van, máskülönben belökném a medencébe úgy, hogy köveket kötök a nyakára.

– Nagyon gonosz fejet vágsz. Oltári szexi. Megígéred, hogy élélvezhetek, mielőtt kinyírsz? – viccelődik Easton.

– Neked kinéz ma egy bűdös nagy pofon.

– Tudom, hogy ezt fenyegetésnek szántad, de igazából alig várom. Jól hangzik.

Amelyik lány Eastonra pályázik, annak egyik kezében korbácsot kell tartania, a másikban pedig pisztolyt. De szerintem még így is képtelenség őt megnevelni.

Megfogom a gyönyörű, egyedi színűre festett kabrióm slusszkulcsát. Nagyon szomorúan hagytam itt azt a cukiságot.

– Szerinted Valnál lesz nekem valami kaja? – érdeklődik Easton. – Kezdek megint éhes lenni.

– Akkor menj le, mert úgyse jössz velem.

– Akkor Reed fog.

– Tessék? – torpanok meg a fürdőszobaajtó előtt.

– Apa aggódik, hogy megint megpattansz, úgyhogy egyikünknek mindig veled kell lennie. Jó hír, hogy hiába húzod fel magad egyedül is, van egy riasztó az ablakon.

Ledobom a slusszkulcsot a komódra, és becommogok a fürdőbe.

– Látod itt a piros szenzorokat? – hajol előre Easton, hogy a két kis fénypöttyre mutasson az ablakkereten. – Apa kap egy SMS-t, ha kinyitod. Szóval ki megy veled Valhoz? Én vagy Reed?

– Ez örület – rázom a fejemet. – Jó, menjünk!

Easton engedelmesen követ lefelé a lépcsőn, ki a kocsifeljáróhoz. Nem vagyok beszédes kedvemben, ő viszont máshogy gondolja, ahogy kihajtok a hatalmas kapun.

– Nekem kéne kiakadnom. Szó nélkül leléptél. Aggódtam. Ki is nyírhattak volna, vagy ilyesmi.

Köszí, ez a beszélgetés már megvolt Reeddel.

– Úgy látszik, hogy nem csak rám vagy mérges. Miért néztetek olyan csúnyán az ikrekkel együtt Reedre reggelinél?

– Mert faszfej.

– Erre csak most jöttél rá?

– Eddig nem számított – közli a tornacipőjére meredve Easton.

Semmi értelme bármit is mondanom erre. Carringtonék amúgy is alig tízpercnnyire laknak, így máris lekanyarodom a házuk elé. A hátsó ajtónál pillantom meg Valt, aki nem tűnik

boldognak.

– Mi a baj? – kérdezem, amikor odaérek hozzá.

– Mit keres itt? – biccent Easton felé.

– Bocs, egy Royalnak mindig Ella mellett kell maradnia – feleli Easton. – Apa utasítása.

– Ez komoly? – néz rám hitetlenkedve Val.

– Fogalmam sincs, de elhiheted, hogy ha otthon tudtam volna hagyni Eastont, akkor tutira megteszem.

– Hé, ez fáj! – tiltakozik Easton.

– Egy szót se fog szólni – teszem hozzá Valnak.

– Jól van – forgatja a szemét Val. – Befelé!

– Van valami kaja? – kérdezi Easton, ahogy átvágunk a konyhán.

– Szolgálj ki magad – int Val a konyhapult felé, amin egy rakás gyümölcs sorakozik, és üveggel letakarva egy torta is. – Itt maradhatsz. Négyszemközt kell beszélünk Ellával.

– Jaj, nem! Veletek akarok menni – hajol át előttem Easton. – Ella azt mondta, hogy kísérletezni fogtok a betétek nedvszívó képességével. Ez engem is érdekel.

Val értetlenül néz rám.

– Kérlek, Easton! Csak adj nekünk tíz percet – könyörgök neki.

– Oké, de meg fogom enni az egész tortát.

– Zabáld tele magad, te majom – mondja Val, és kivonszol a ház teljes hosszán végigfutó napozóteraszra.

A Carrington-ház egy igazi mediterrán villa hatalmas teraszokkal, díszes oszlopokkal, és olyan gyepvel, mintha kézzel nyírták volna.

El tudom képzelni, ahogy hosszú évekkel ezelőtt itt ültek a ház hatalmas ruhába és csipkekesztyűbe bújt asszonyai a hintaszékekben, kezükben festett legyezővel, és olyanokat

mondtak, hogy „az én birtokom”. Lehet, hogy túl sokszor láttam az *Elfújta a szelet*.

Val lehuppan az egyik virágos kanapéra.

– Lehet, hogy Tam megcsal.

– Ne! – áll el a lélegzetem a döbbenettől, miközben leülök mellé. Tam és Val már több mint egy éve járnak. A srác néhány órányira jár egyetemre, és ami Val száján eddig kicsúszott, abból tudom, hogy élénk a szexuális életük, amibe beletartoznak a pucér fotók és a telefonszex is. Nekem még személyes együttlétben sem volt részem, nemhogy mocskos fajtában. Ha van olyan párkapcsolat, amelyik túléli a távolságot, akkor az az övék, nem?

– Miből gondolod?

– Múlt hónapban kellett volna meglátogatnia, emlékszel?

Igen. Val nagyon izgatott volt, de Tam az utolsó pillanatban lemondta.

– Azt mondtad, hogy azért nem jön, mert rengeteg a tanulnivalója. Csak kifogás volt? – találgatok Val szomorú arckifejezését elnézve.

– Tegnap este felhívott, és azt mondta, hogy beszélünk kell – feleli reszketős sóhajjal.

– Jaj, ne!

– Úgyhogy telefonon beszélünk. Azt mondta, hogy az egyetem szuper, és ott döbrent rá, hogy mennyire gyerek volt még a gimiben. Esküdözik, hogy nem csal meg, de szerint a távolság és a kísértés együtt túl sok, ezért *becsülendő* lenne, ha beleegyeznék, hogy másokkal is randizzon.

Val szinte sziszegve mondta ki a „becsülendő” szót.

– Várj csak – emelem fel a kezemet. – Nem azért hívott, hogy szakítson veled, hanem hogy engedélyt kérjen tőled, hogy megcsalhasson?

– Ugye? – néz rám dühösen Val. – Ez rohadt gáz!

– És te azt válaszoltad erre, hogy...

Remélem, azt mondtad neki, hogy feldughatja magának a saját engedélyét. Legszívesebben így fogalmaztam volna, de nem akarok ítélkezni. Erre most pláne nincs szükség. Később majd igen, amikor emlékeztetem rá, hogy semmi szüksége egy Tam-féle köcsögre, aki csak elszívja az energiáit, most viszont támogatnom kell.

– Remélem, elmondtad neki, mit érzel.

– Azt mondtam neki, hogy megdughatja az összes csajt, akit csak szeretne, de nálam soha többé nincs esélye – simítja hátra a haját egy laza mozdulattal Val, ám közben remeg a keze és könnybe lábad a szeme.

– Ő baja. Ugye tudod?

– Folyton ezt hajtogatom magamban, de nem érzem jobban magam tőle. Néha úgy érzem, hogy el kéne lopnom Jordan kocsiját, és odamenni az egyetemre. Nem tudom, mit csinálnék, ha odaérek. Vagy tökön rúgom, vagy megcsókolom – pislog rám a szempillája alól Val, miután megborzong. – Amúgy Reedet tökön rúgtam miattad.

– Tényleg?

Vad röhögésben török ki, ahogy elképzelem, amint a filigrán Val a hatalmas Reed lába közé rúg. – Miért csináltad?

– Mert létezik. Mert önelégült a pofája. Mert nem mondta el, hol voltál – veti rám megint magát Val, hogy átöleljen. – Annyira örülök, hogy visszajöttél!

– Khm.

Felpillantva látom, hogy Easton áll ott, és minket néz gúnyos félmosollyal az arcán.

– Azt hittem, hogy csak beszélgetni akartok. Ha leszbikus szex is lesz, csak szóljatok, és beszállok.

– Te minden csajnak ezt mondod, aki elmúlt kétéves, és még nincs nyolcvankettő – zsörtölődik Val.

– Hát ja – feleli East tettetett sértettséggel. – Nem akarom, hogy bárki is kirekesztettnek érezze magát.

Azzal ellöki magát a faltól, odaszambázik hozzánk, és letelepszik Val másik oldalára.

– Pasiügyek?

– Aha – temeti az arcát a tenyerébe Val. – A barátom szerint *nyitott* kapcsolatban kéne élnünk.

– Szóval máshol akar ebédelni, de vacsorára hazajönne?

– Igen.

– És neked ez nem oké.

– Hát nem. A hűséges srácokat részesítem előnyben. Ti, Royalok, ezt talán nem értitek.

– Aucs, Val! Mit ártottam neked? – kap a szívéhez Easton.

– Van farkad. Úgyhogy eleve a sötét oldalon állsz.

– De fantasztikus dolgokra vagyok képes a farkammal – táncoltatja a szemöldökét Easton. – Kérdezd meg bármelyik lányt az Astorban!

– Például Abby Kincaidet?

– Te összejöttél a bátyád exével? – kapom fel döbbenten a fejemet.

Easton elvörösödve süpped a kanapé párnái közé.

– És akkor mi van? Azt hittem, utálod Reedet.

Húha! Az egy dolog, hogy a Royal fiúk veszekednek otthon, de ez a nyilvános széthúzás új és... kellemetlen. Akármilyen mérges vagyok Reedre, nem tetszik ez a perpatvar a testvérek között. Sajnos együttérzés ébred bennem miatta Reed iránt, amit nem érdemel meg, basszuskulcs.

– A dogákat leszámítva mi a helyzet a suliban? – próbálok témát váltani.

– Holnap lesz halloween, de Beringer nem engedi, hogy jelmezben menjünk be – von vállat Val. – Pénteken buli lesz a meccs után Montgomeryéknél. Mindenki ki fogja ütni magát.

– Kihagyom – fíntorgok.

Nem vagyok egy nagy halloween-rajongó. Anya éjszakánként dolgozott a bárokban, úgyhogy kiskoromban sohasem jártam édességet gyűjteni, mint a többiek. És utálok jelmezbe öltözni. Eleget csináltam, amikor már *én* dolgoztam olyan helyeken.

– Még valami? – érdeklődöm.

Val vádlón rámutat Eastonra.

– Hát Royalék már nem bírják egymás képét, Reed pedig nem veszi a fáradságot, hogy rendet tartson a kattantak között. Akinek pedig van lelkiismerete, az vagy túl lusta ahhoz, hogy mondjon valamit, vagy pedig fél. Úgyhogy elcsesződött az Astor Park. Napról napra rosszabb. Tényleg tartok tőle, hogy valakinek bántódása esik.

Tehát a ma reggeli eset nem volt rendkívüli.

– Mi folyik itt? – ráncolom a homlokomat Eastonra.

– Azért jár az ember iskolába, hogy tanuljon, nem? – veti oda.

– Na, hát a többieknek például azt is meg kell tanulniuk, hogy vigyázzanak magukra. Tele van a világ olyanokkal, akik piszkálják a másikat. Nincs vége, amikor befejeződik a gimi. Jobb, ha már most megtanulják a leckét.

– Easton, ez szörnyen hangzik!

– Mit érdekel téged? Te mindenkit faképnél hagytál. Szóval mi van, ha az Astor gazdag kisfiúi meg kislányai betojnak, mert Reed nem vigyáz rájuk? Hát nem örülsz neki, hogy pont úgy alakulnak a dolgok, ahogy vártad?

Igazából eszembe sem jutott az Astor Park, amikor elmentem, de most, hogy már tudom, hogy embereknek esik bántódása, nem tetszik ez az egész.

– Nem, nem örülök neki. Miért mondasz ilyet?

Easton a tökéletesen nyírt gyep felé fordul, miközben Val kelleetlenül feszeng közöttünk.

– Hagyd csak, Ella – szólal meg végül Easton. – Semmin sem tudsz változtatni. A legjobb, amit tehetsz, hogy meghúzod magad és túléled.

11. FEJEZET

CSEND VAN A PÉKSÉGBEN, amikor délután kettőkor megérkezem.

Hamarabb akartam jönni, de Lucy még nem ért rá. Jó lenne, ha kiabálna velem, kieresztené a gőzt, aztán közölné, hogy fogjak egy kötényt, és álljak be a pult mögé.

Easton is be akart jönni. Panaszkodott, hogy már két órája nem evett. Némi könyörgés után belement, hogy odakint várjon a kocsiban.

– Lucy itt van? – kérdezem a pénztárost. A magas, langaléta srác új itt, és az a rossz érzésem támad, hogy ő jött a helyemre.

– Lucy – szól hátra a válla fölött. – Egy lány hozzád jött.

Lucy kidugja a fejét a hátsó ajtón.

– Ki az?

A fiú felém bök a hüvelykujjával.

– Ó, te vagy az, Ella? Egy pillanat. Ülj csak le!

Jee, ki vagyok rúgva.

A pénztáros együttérző pillantást vet rám, mielőtt a következő vásárlóhoz fordul. Leülök egy szabad asztalhoz, hogy megvárjam Lucy.

Nemsokára jön. Egy-két percen belül két csésze kávéval siet ki a hátsó szobából. Az egyiket leteszi elé, a másikba pedig belekortyol, mielőtt lerakja.

– Két hete felbukkant itt Reed Royal, és téged keresett. Másnap a gyámod, Callum telefonált, hogy nagyon beteg vagy, és határozatlan ideig távol leszel. Erre huss, most itt vagy, és egészségesnek látszol, bár vékonyabb vagy, mint amikor elmentél. Segítségre van szükséged, Ella? – kérdezi előredőlve.

– Nem. Ne haragudj, Lucy! Telefonálnom kellett volna, de nem tudtam bejönni dolgozni.

Nem esik jól hazudni. Lucy nagyon kedves, én pedig imádok itt dolgozni. Meg is mondom neki.

– Szeretek itt lenni. Tudom, hogy kockázatot vállaltál, amikor felvettél.

Összeszorítja a száját, mielőtt megint belekortyol a kávéjába. Ujjaival megpaskolja a csésze szélét, mielőtt megszólal:

– Nagy szükségem volt valakire, így amikor nem jöttél be, és nem tudtalak elérni, tovább kellett lépnem. Megérted, ugye?

Bólintok, mert tényleg megértem. Nem tetszik, de értem.

– Sajnálom.

– Én is sajnálom. Tessék – nyúl bele a lisztes kötényének zsebébe. – Hívj fel, ha bármire szükséged van.

Bármire, kivéve munkára.

– Kösz! – teszem el a névjegyet.

– Ne tegyél úgy, mintha idegen lennél, Ella – mondja kedvesen, amikor feláll. – Ha lesz még nálam hely, talán megpróbálhatjuk újra.

– Kösz!

Két szóra csökkent a szókincsem. A sajnálomra és a köszire.

Lucy ismét húz egyet a kávéjából, és hátramegy a konyhába. Én pedig magamra maradok, hogy végiggondoljam, milyen hanyagul kezeltem a távozásomat. Nem vagyok hozzászokva a megbízhatatlan ember szerepéhez. Bár összeszorul a gyomrom, amiért csalódást okoztam neki, a lelkem mélyén örülök is egy kicsit, amiért fontos voltam neki. Amiért bárkinek is fontos voltam.

12. FEJEZET

AMINT BELÉPEK AZ ISKOLA TERÜLETÉRE MÁSNAP REGGEL, már hallom a sutyorgást. Begyűjtök néhány gúnyos félmosolyt és bámuló tekintetet, amikor leparkolok a kocsimmal, de odabent sokkal rosszabb. Először fülsiketítő csend, aztán végtelen motyogás és nevetgélés kísér végig a folyosón.

A szekrényemnél belenézek a kis tükörbe az ajtón, hátha feláll egy hajtincsem, vagy kilóg a fika az orromból. De normálisan nézek ki. Úgy, mint az összes többi, formára gyártott Astor Park-os diák: fehér egyening tengerészkék szoknyával és blézerrel.

Nincs rajtam harisnya, mert még mindig elég szép az idő. A folyosón szinte minden lánynak fedetlen a lába, szóval nem hiszem, hogy a külsőm miatt sutyorognának.

Nem tetszik a helyzet. Túlságosan hasonlít az első napomhoz itt, amikor senki sem szólt hozzám, mert várták, hogy merre billen velem kapcsolatban a mérleg nyelve Reednél és a testvéreinél. Utáljuk vagy üdvözljük Ellát? A diákok végül a kettő közötti megoldásban állapodtak meg. A legtöbbben igazából soha nem kerültek hozzám közel, de valószínűleg azért, mert

szándékosan viselkedtem antiszociálisan, és csak Vallal lógtam.

Ma szinte mindenki rosszindulatúan méreget. Az első órára menet nem bírom abbahagyni a feszengést. Zavarban vagyok és utálok.

Alaposan összerezzenek, amikor egy sötét hajú lány félrelök ahelyett, hogy megkerülne. Előremasírozik néhány lépést, aztán megáll, hogy rám nézzen.

– Üdv újra itt, Ella! Milyen volt az abortusz? Fájt? – kérdezi ártatlan mosollyal.

Kissé eltátom a számat, mielőtt észbe kapok és becsukom. Ez a csaj valami Claire. Kavart Eastonnal, amíg az rá nem unt.

– Cseszd meg! – motyogom, mielőtt elmegyek mellette.

Egyszerre érünk oda kémiára Eastonnal. Egyetlen pillantást vet az arcomra, és alaposan összeráncolja a homlokát.

– Jól vagy, hugi?

– Jól – préselem ki a fogaim között.

Szerintem nem hisz nekem, de szó nélkül követ a terembe. Leülünk ahhoz az asztalhoz, amin a félév eleje óta osztozunk, és látom, hogy néhányan gúnyosan vigyorognak felénk.

– Szuper. Visszajött Royalék guminője, Easton? – veti oda egy fiú a terem végéből. – Biztos totál odavagytok Reeddel.

Easton megfordul a széken. Nem látom az arcát, de akármilyen képet vág, egy másodperc alatt elhallgattatja vele a beszélőlogatót.

Köhintés hallatszik, majd füzetnyitás és ruhaigazgatás hangja.

– Ne foglalkozz velük! – javasolja Easton.

Könnyű mondani!

Dél előtt csak tovább romlik a helyzet. A legtöbb órán együtt vagyunk Eastonnal, és ő mindig mellém rakja le a fenekét. Lángol az arcom, amikor meghallom, hogy két lány arról sutyorog, hogy két bátyámmal is együtt alszom.

– Tuti, hogy Giddel is kavar – mondja az egyik. Már nem is veszi a fáradságot, hogy lehalkítsa magát. – Biztos az ő gyerekét kapartatta ki.

Easton megint eljátssza a megfordulós-véresrongyranézós trükköt. A nagyszájú ribancokat elhallgattatja ugyan vele, de a rossz gondolataimat kevésbé.

Val figyelmeztetett, hogy pletykák keringenek rólam. De tényleg ezt gondolják az emberek? Hogy azért tűntem el, mert abortuszom volt? Hogy lefeküdtem Reeddel, Eastonnal és még Gideonnal is?

A szégyenérzet nem új a számomra. Tizenöt évesen már vetkőztem, ami nagy lecke volt megszégyenülésből. A tudat viszont, hogy az iskolában mindenki ilyen szörnyűséget beszél rólam, könnyeket csal a szemembe.

Emlékeztetem magamat, hogy itt van nekem Val, és ő az egyetlen az Astor Parkban, akinek számít a véleménye. És talán Eastoné is. Alig moccan mellőlem, amióta visszajöttem Bayview-ba, szóval azt hiszem, nincs más választásom, mint barátnak tekinteni. Még akkor is, ha gyűlölöm a bátyját.

Óra után visszamegyek a szekrényemhez tankönyveket cserélni, mert nem fér be az összes a táskámba. Easton eltűnik a folyosón, de előtte még megszorítja a karomat, amikor újabb rosszindulatú sutyorgással találkozunk.

– Ma Eastonon a sor?

Megfeszülök Jordan Carrington hangjától. Kíváncsi voltam, meddig tart majd ennek a libának, amíg legördíti a lábam elé a fakírszőnyeget üdvözlésképp.

Válasz helyett leveszem a törikönyvet a legfelső polcra, és berakom a kényébe.

– Így egyeztetek meg, ugye? Hogy váltogatod Reedet és Eastont. Hétfőn, szerdán és pénteken Reeddel kufircolsz,

kedden, csütörtökön és szombaton meg Easttel. Mi van a vasárnap? – biccenti oldalra a fejét Jordan. – Az az ikrek közül valamelyiké, vagy mindkettőé?

Becsapom a szekrényajtót, és megfordulok, hogy rámosolyogjak.

– Á, vasárnap a te pasiddal kúrok. Kivéve, amikor nem ér rá. Akkor az apáddal.

– Vigyázz a szádra, ribanc! – villan meg a szeme.

Nehéz az arcomon tartani a mosolyt.

– Te vigyázz a tiédre, Jordan! Hacsak nem akarod, hogy megint megverjelek – emlékeztetem a gyepálásra, amiben a múlt hónapban részesítettem a tornateremben.

– Hajrá, próbáld meg! – nevet fel öblösen. – Lássuk, meddig jutsz, ha nincs itt Reed, hogy megvédjen.

Közelebb lépek, de meg sem rezzen.

– Nincs szükségem Reed védelmére. Sohasem volt.

– Jaj, tényleg?

– Ja, tényleg – bököm mellbe a mutatóujjammal, egyenesen a két csöcse között. – Egyedül is le tudlak teríteni, Jordan.

– Egészen más idők járnak már itt az Astor Parkban, Ella. Már nincs Royaléknál az irányítás. Nálam van. Egyetlen szavamba kerül, és az iskola összes diákja boldogan megkéséríti az életed.

– Jézusom, de megijedtem.

– Jól teszed – görbül felfelé a szája széle.

– Hagyjuk – mondom neki, mert unom, ahogy túráztatja magát. – Húzz el az utamból!

– Mi van, ha nincs hozzá kedvem? – dobja a csillogó barna haját az egyik válla elé.

– Minden rendben? – kérdezi egy férfihang.

Mindketten odafordulunk, és meglátjuk Sawyert. Ott áll a

vörös barátnőjével, Laurennel, aki feszengve Jordanre pillant, aztán rám.

– Ez nem tartozik rád, kis Royal – veti oda Jordan. Még csak rá se néz, arra viszont veszi a fáradságot, hogy lesújtó pillantást vessen Laurenre. – Rád sem tartozik, Donovan, úgyhogy akár el is tűnhettek a szemem előtt Sawyerrel. Vagy te Sebastian vagy? Sose tudlak titeket megkülönböztetni – folytatja gonosz vigyorral. – És te, szívem? Te meg tudod különböztetni őket? Vagy behunyod a szemed, amikor megkefélnek?

Kíváncsi voltam, Lauren tud-e róla, hogy hol Sawyer, hol pedig Sebastian van vele. Az arckifejezése most választ ad a kérdésre. Döbbenet helyett ugyanis szégyen sugárzik róla.

De merészebb a csaj, mint gondoltam.

– Kopj le, Jordan – közli lenézően. Aztán kézen fogja Sawyert, és elrángatja tőlünk.

Jordan megint kacag.

– Az egész család kattant, mi? De te biztos ettől nedvesedsz, mint az a ribanc Lauren. Ugye, Ella? Egy ilyen retkes sztriptíz táncos, mint te, biztos élvezi, ha két Royal partiba vágja.

– Befejezted? – kérdezem tömören.

– Jaj, édesem, dehogy – kacsint rám. – Sohasem fogom befejezni. Sőt, még csak most kezdtem – int egyet az ujjait rebegtetve, aztán hátra sem nézve elvonul a folyosón.

Én pedig azon töprengök közben, hogy miféle pokolba csöppentem.

...

Ebédnél a sarokba ülünk le Valerie-vel, ahol próbálok úgy tenni, mintha csak mi ketten léteznénk. Nehéz, mert érzem, hogy mindenki engem bámul, és ez zavarba hoz.

– Reed téged bámul – mondja egy falat tonhalas tészta után Valerie. Hát persze. Megfordulva látom, hogy a focistákkal teletömött asztalnál ül. Easton is ott van, de az asztal másik végében, nem pedig a megszokott helyén Reed mellett.

Lopva Reedre pillantok, aki átható kék szemekkel bámul. Azokkal a szemekkel, amik félig lecsukódtak, amikor csókolóztunk, és mindig lángoltak, amikor egy szobában voltunk.

– El fogod mesélni valaha, hogy mi történt köztetek?

Nagy nehezen leveszem Reedről a szememet, és betömök egy kis tésztát a számba.

– Nem – felelem könnyedén.

– Jaj, ne már! Tudod, hogy nekem elmondhatsz mindent. Tartom a számat.

Nem azért habozok, mert nem bízom meg benne. Csak nem természetes számomra, hogy megosszak dolgokat másokkal. Kényelmesebb leplezni az érzéseimet. Val viszont olyan őszintén kér, hogy kötelezőnek érzem, hogy néhány részlettel szolgáljak.

– Együtt voltunk. Elcseszte. Már nem vagyunk együtt.

– Wow – rezzen meg Val szája széle. – Mondták már, hogy szörnyű mesélő vagy?

– Hát most ennyire *telik* – fintorodom el.

– Jó, nem nyaggatlak többet. Csak tudd, hogy bármikor meghallgatlak, amikor készen állsz rá, hogy beszélj – csavarja le a kupakot a vizesüvegről. – Amúgy mit csinálunk ma este?

– Nem mentem még az agyadra? – heccellem. A Lucyvel való elkeserítő találkozás után visszamentem Valhoz, ahol tortával tömtük magunkat, és megnéztük a Step Up mindhárom részét.

Easton a második közepénél lelépett, és vissza se jött.

– Hát, én gyászolok – biggyeszti le az ajkát. – Szükségem van rád, hogy eltereld a figyelmemet, és ne gondoljak Tamra. A halloween volt a kedvenc ünnepünk. Páros jelmezt vettünk fel.

– Jaj! Megint rád írt?

Tam tegnap este háromszor írt, de Val egyikre sem válaszolt.

– Folyton. Most kitalálta, hogy ideautózik, hogy személyesen tudunk beszélni – újságolja lesújtva Val. – Szar dolog, amikor összetörök az ember szívét.

Mintha nem tudnám.

Erre pittyeg a telefonom, hogy nekem is üzenetem jött. Összerezzenek, amikor meglátom Reed nevét a kijelzőn.

Ne olvasd el, parancsolom meg magamnak.

Hülye vagyok, ezért elolvasom.

Ne tegyél már úgy, mintha magasról tojnál rám. Mindketten tudjuk, hogy nem tojsz.

Összeszorítom a fogamat. Grr! Arrogáns pöcs.

Újabb üzenet jön.

Hiányoztam neked, amikor nem voltál itt. Te is ugyanúgy nekem. Meg fogjuk oldani.

Nem, nem fogjuk. Legszívesebben rákiabálnék, hogy ne írogasson nekem. De egyvalamit tudok Reed Royalról. Hogy egy önző paraszt. Azt csinálja, amit akar, és akkor, amikor akarja.

A következő üzenete pont erre emlékeztet.

Brooke hiba volt. Azelőtt történt, hogy megismerkedtünk. Soha többé nem fog.

Már Brooke nevének láttán is ökölbe szorul a kezem. Még mielőtt leállíthatnám magam, bepötyögök egy lényegre törő választ.

Sohasem fogom megbocsátani, hogy lefeküdtél velem.
Hagyj békén!

– Ugye tudod, hogy még itt vagyok?

Val epés megjegyzése lelkiismeret-furdalással tölt el. Gyorsan bedobom a telefonomat a táskámba, és megint megfogom a villát.

– Bocsi. Csak megírtam Reednek, hogy kopjon le.

– Istenem, mennyire hiányoztál – kacag hátravetett fejjel Val.
Én is nevetek. Ma először őszintén.

– Te is hiányoztál nekem – mondom neki, és komolyan is gondolom.

...

Mire az utolsó óráról is kicsengetnek, szíves örömet takarodom el innen. A visszatérésem utáni első nap nagyjából annyira volt kellemes, mint a kerékbe törés. A gonosz vihogás, a sutyorgás, a gúnyos és lenéző pillantások... Be akarok zárkózni a szobámba, hallgatni egy kis zenét, és úgy tenni, mintha ez a nap meg se történt volna.

Még csak arra se veszem a fáradságot, hogy odamenjek a szekrényemhez. Vállra kapom a táskámat, írok Valnak, hogy szóljon, ha később átjönne, aztán a parkoló felé sietek.

Földbe gyökerezik a lábam, mert Reed a kocsimnak dőlve vár.

– Most meg mit akarsz? – csattanok fel.

Halálosan unom, hogy folyton szem előtt van. És utálom, hogy milyen jól néz ki per pillanat. Már hűvösebb az idő. Sötét haját szétfújta a szél, határozott járomcsontja pedig kipirult a hidegtől.

Nagy, izmos testével ellöki magát a kocsimtól, és felém ballag.

– Sawyer mondta, hogy Jordan zaklatott ma.

– Engem egyedül csak te zaklatsz – vetek rá jeges pillantást. – Ne írogass nekem többet! Ne szólj hozzám! Vége van.

– Ha elhinném, hogy tényleg így van, meghátrálnék – von vállat. – De nem hiszem.

– Le fogom tiltani a számodat.

– Akkor szerzek másik telefont.

– Lecserélem a számomat.

– Szerinted nem fogom tudni megszerezni? – horkant egyet.

Magamhoz ölelem a táskámat, hogy pajzsként védje a mellkasomat.

– Vége van – ismételem, és fájdalmas gombócot érzek a torkomban. – Megcsaltál.

– Sohasem csaltalak meg – közli rekedten. – Fél éve nem nyúltam Brooke-hoz.

Olyan őszintének tűnik! Mi van, ha igazat mond? Mi van, ha...

Ne legyél már hülye!, kiabál rám belül egy kis hang. Pff! Hát persze hogy nem őszinte. Több eszem van annál, mintsem hogy bedőljek a bűnbánó képének meg a kissé remegő hangjának. Kiskoromban végignézttem, hogy anya mindig rossz pasikba szeretett bele. Hazudtak neki. Kihasználták. És akármennyire szerettem őt, gyűlöltem azt, hogy milyen hülye tudott lenni, amikor férfiakról volt szó. Hónapokba – néha majdnem egy évbe – telt neki rájönni, hogy az aktuális hazug állatra nem éri meg több időt pazarolni. Én meg közben csak ott álltam mellette, és

vártam, hogy észhez térjen.

Nem vagyok hajlandó belemenni, hogy velem is eljátsszák ezt.

– Menj a pokolba, Reed – motyogom. – Végeztem veled.

– Igen? – lép még közelebb. – Szóval azt mondd, hogy már nem kellek neked?

– Pontosan ezt mondom – térek ki előle, és szó szerint a kocsi felé vetem magam. A menekülési kísérlet viszont fordítva sül el, mert Reed gyorsan megfordít, és háttal nekidönt az ajtónak.

A ruhámon keresztül is érzem a testéből áradó forróságot. Felgyorsul a szívverésem, ahogy mindkét tenyerével nekitámaszkodik a kocsinak, és csapdába ejt a karjai között.

– Azt mondd, hogy már nem indulsz be tőlem? – hajtja le a fejét, így a nyakamon érzem a forró leheletét. Önkéntelenül megborzongok, mire halkán felnevet. – Valld be, hogy hiányzom neked.

Összeszorítom a számát.

Reed az enyémhez érinti az arcát, és tovább suttog a fülemben:

– Hiányzik neked a csókom. Hiányzik neked, hogy befeküdjek melléd az ágyba esténként. Hiányzik neked az érzés, amikor ideteszem a számát – csókol bele a nyakamba, amitől megint megborzongok. Újabb rekedt kuncogást érdelek ki vele. – Ja... biztos egyáltalán nem hiányzom. Ugye, bébi?

– Ne nevezd így! – lököm el magamtól mérgesen, a kalapáló szívemmel mit sem törődve. Utálom, hogy ilyen hatással van rám. – És hagyd békén!

– Hallottad – szólal meg mögöttünk valaki halkán. – Hagyd békén!

Easton odasomfordál hozzánk, és keményen megragadja Reed vállát. Hiába fiatalabb egy évvel, pont olyan magas és kigyúrt, mint a bátyja. Semmi erőfeszítésébe sem kerül, hogy elrántsa tőlem Reedet.

– Ez egy négyszemközti beszélgetés – magyarázza rezzenéstelen arccal Reed.

– Igen? – pillant rám Easton. – Van kedved a bátyóhoz, hugi?

– Nincsen – felelem tettetett derűvel.

Easton elvigyorodik.

– Hallottad, Reed. A beszélgetésnek vége – közli Easton, akinek gúny helyett már düh látszik a szemében. – Amúgy meg most írt apa. Azt akarja, hogy mindannyian rögtön menjünk haza. Van valami bejelentenivalójuk Brooke-kal.

– Brooke-kal? – kapom fel a fejemet, hogy Easton szemébe nézzek.

– Mi van, nem is mondtad neki? – fordul Reed felé éles kacajjal.

– Mit nem mondott el? – követelem a választ. Egyáltalán mi a fenét keres még Brooke a házban?

Reed hideg pillantást vet az öccsére.

– Jesszus, vajon miért nem említetted... – von vállat Easton.

– Apa és Brooke megint együtt vannak – mondja nekem.

Meghűl a vér az ereimben. Mégis, hogy nézzek annak a nőnek a szemébe azután, amit Reed szobájában láttam akkor este?

Megremeg a térdem, és reszketni kezd a kezem. Remélem, a fiúk nem veszik észre, mennyire remegek, és nem látják, mennyire kiborított ez a hír.

Már mindent akarok, csak hazamenni nem.

13. FEJEZET

A NÉGY AUTÓ EGYMÁS UTÁN LEPARKOL a Royal-villa kör alakú kocsifeljáróján: az én kabrió, Easton furgonja, Reed Range Roverje és az ikrek terepjárója. A volán mögött maradok, amíg a Royal fivérek kiszállnak, és bemennek a házba az oldalsó ajtón.

Nem hiszem el, hogy Brooke odabent van. Nem hiszem el, hogy Reed „elfelejtette” megemlíteni. Olyan sokszor belemászott a képembe, és gúnyolódott, hogy úgyis vissza fog kapni, és mennyire akarom őt még mindig... És egyszer sem bírta megmondani, hogy Brooke visszatért?

Hát persze, naná, hogy nem mondott semmit. Azt hiszi, hogy ha úgy tesz, mintha soha nem ért volna hozzá Brooke-hoz, mintha az a nő nem is létezne, akkor talán majd megfeledkezem róla.

De nem fogok. Ella Harper nem felejt. Soha.

Veszek egy mély lélegzetet, és megpróbálom rávenni magamat, hogy kiszálljak a kocsiból. Nem sikerül, mert meg se moccanok. Csak akkor kászálódom ki, amikor kinyílik a másik ajtó.

– Ella! – kiáltja Brooke fülig érő mosollyal.

Megfogom a hátizsákomat, és az autót megkerülve próbálom elcsörtetni mellette. De ő az utamba áll. Még sohasem akartam ennyire behúzni senkinek. Ez a nő pont olyan szőke és megcsínált, mint ahogy emlékeztem rá. Drága miniruhában, égis éró magas sarkúban, és egy Tiffany boltra elegendő gyémántban virít.

– Nincs mondanivalóm a számodra – jelentem ki.

– Jaj, drágám! Ezt nem gondolod komolyan – kacag.

– De, igen. Most pedig félre az utamból!

– Addig nem, amíg nem kerítünk sort egy kis csajos beszélgetésre – csiripeli. – Nem mehetsz be, amíg nem tisztáztunk néhány dolgot.

Hitetlenkedve felvonom a szemöldökömet.

– Nincs mit tisztáznunk.

Valamiért azon kapom magam, hogy direkt halkabban szólalok meg, pedig mindketten megérdemelnék Reeddel, hogy világgá kiabáljam. – Lefeküdtél Callum fiával!

– Tényleg? – csicsereg megint. – Csak mert ha valóban megtettem volna, és valaki ebben a házban tudna róla – vet rám sokatmondó pillantást –, akkor Callum mostanra már megtudta volna.

Ezzel megfogott. Most már magamra haragszom, amiért tartottam a számat. Egyetlen szó Callumnak, és Brooke-nak már nyoma se lenne. Gyorsabban kivágta volna, mint hogy kimondja, hogy „hűtlen ribanc”.

De akkor Reedet is kidobta volna. Lehet, hogy még ki is tagadja.

Istenem, de hülye vagyok! Hiányzik egy kerekem. Máskülönben miért érdekelne, mi történik Reed Royallal?

– Jaj, te szegény, szerencsétlen lány! – mosolyog Brooke. – Szerelmes vagy belé.

Összeszorítom a fogamat. Téved. Már nem vagyok belé szerelmes. Nem vagyok.

– Én megpróbáltalak figyelmeztetni. Szóltam, hogy Royalék tönkre fognak tenni, de nem hallgattál rám.

– És ezért büntettél meg? – jegyzem meg gúnyosan.

– Megbüntettelek? – pislog őszintének tűnő értetlenséggel. – Szerinted mégis mit csináltam, édes?

Tátott szájjal nézek Brooke-ra.

– Lefeküdtél Reeddel! Rátok nyitottam! Vagy erről már meg is feledkeztél?

– Ja, arra az estére gondolsz, amikor elszöktél? – legyint Brooke. – Ne haragudj, amiért csalódást kell okoznom, de akkor nem történt semmi... izgalmas.

– De hát... pucér voltál – dadogom.

– Azzal csak alátámasztottam a mondandómat – forgatja a szemét döbbent arcom láttán. – Reednek meg kellett tanulnia a leckét.

– Azt, hogy hűtlen vagy és hazug?

– Nem. Azt, hogy ez az én házam – mutat a mögöttünk magasodó villára. – Már nem nála van az irányítás, hanem nálam – jelenti ki az egyik szőke haj tincsét piszkálva, mielőtt a füle mögé igazítaná. – Meg akartam mutatni neki, hogy mi történik, ha túllépi a határt. Azt akartam, hogy rájöjjön, hogy simán tönkre tudom tenni. Látod, milyen könnyű volt? Csak levettem a ruhámat, és már be is bizonyítottam! Vége lett a kapcsolatotoknak. Ezt hívják, szívem, hatalomnak.

Ráharapok a szám belső oldalára. Már nem tudom, mit higgyek. Lehet, hogy Reed alkut kötött vele? Hogy hazudja azt, hogy nem feküdtek le, cserébe pedig... mit is csinálhat? Számít ez egyáltalán? Régen úgyis lefeküdtek. És ha Reed képes így elárulni a saját apját, milyen könnyű lenne elárulni *engem*?

Ezt nem kockáztathatom meg. Tudom, mit láttam a szobájában. Brooke meztelen volt. Reed pedig csak ott ült, és nem szólt semmit.

Ha hagyom, hogy ezek ketten bogarat ültessenek a fülembe, csak idő kérdése, mikor csinálok valami hülyeséget... Például azt, hogy megbocsátok Reednek. Akkor pedig újra fájdalmat fog okozni nekem, és senki mást nem hibáztathatok majd érte, csak saját magamat.

– Lefeküdtél Callum fiával – ismétlem undorodó arccal. – Nem számít, hogy aznap éjjel nem volt semmi. Attól még megcsaltad őt a saját fiával.

Brooke csak mosolyog.

Hányingerem támad.

– Te egy...

Nem tudom befejezni a mondatot. Pff! Nincs az a sértés, ami ki tudná fejezni, hogy mit gondolok erről a nőről.

– Mi vagyok? – ékelődik. – Egy trampli? Aranyásó? Meddig akarsz még ribancozni? Nem értem, hogy mi, csajok, miért nem tartunk össze, de igazából nem számít, hogy mi a véleményed rólam, édesem. Ez hamarosan az én otthonom lesz, ahol én irányítok. Jobb, ha az én oldalamba állsz – vonja fel a szemöldökét.

Eszembe jut, hogy már százszor botlottam magafajtaimba, akik titokban szemétkednek. Kedvesek mindenkivel, akinek van pénze, és aljasok azokkal a lányokkal, akik nem segítenek nekik az előrejutásban. Azokkal pedig kifejezetten gonoszak, akik veszélyt jelentenek rájuk.

Erőt merítek hát a tényből, hogy veszélyesnek tart engem. Én is felvonom a szemöldökömet.

– Callum sohasem engedné, hogy kirakj. És az sem érdekelne, ha engedné. Úgyis el akartam menni innen, nem emlékszel?

– De visszajöttél, ugye, szívem?

– Mert erőszakkal rávett – makogom.

– Nem. Azért, mert vissza akartál jönni. Nyugodtan állítsd, hogy utálod Royalékat, drágám, de az az igazság, hogy tagja akarsz lenni ennek a családnak. Vagy igazából bármilyen családnak. A szegény árva Ellát muszáj, hogy szeresse valaki.

Téved. Nincs szükségem erre. Két évig voltam egyedül, miután anya meghalt. Most is képes lennék rá. Jól elvagyok magamban.

Igaz?

– Elég egy kis finom ösztönzés, és Callum egy véleményen lesz velem – mondja Brooke, – Tőled függ, hogy milyen irányba terelgetem. Továbbra is Royalként akarsz élni, vagy inkább megint ráznád a seggedet a bankjegyekért? A te kezeden a döntés. Még mindig van itt neked hely – mutat maga mellé a lakkozott körmével.

Mindketten megfordulunk, amikor közeledik egy kocs. Gideon terepjárója hirtelen megáll Easton furgonja mellett. A legidősebb Royal fiú kipattan a volán mögül.

– Mi folyik itt? – kérdezi.

– Csak üdvözlöm Ellát újra a pályán – válaszolja rám kacsintva Brooke. – Gyere, szívem, adj egy puszit!

Gideonon látszik, hogy szívesebben puszilna meg egy kaktuszt, de azért odacaplat, és hűvösen hozzáérinti az ajkát Brooke arcához.

– Mi ez az egész? – motyogja Gideon. – Ellógtam a délutáni órákról, és három órát vezettem idefelé, szóval remélem, valami fontos.

– Ó, igen, fontos – feleli Brooke titokzatos mosollyal. – Menjünk be, és apád meg én majd elmeséljük.

...

Öt perccel később Callum komoly arccal betérrel minket egy szobába a ház elülső részében, a kezét pedig féltőn Brooke derekán tartja. Brooke pedig elégedettebb képet vág, mint egy macska a halpiacon.

A szoba berendezése tökéletes – mint megtudtam, a déli államok stílusában. A falakat krémszínű tapéta borítja, néhány centi mintával felül. A helyiség elég nagy ahhoz, hogy két ülőrész is elférjen benne: egy a padlótól plafonig érő ablak előtt barackszínű selyemborítással, a másik pedig az ajtóhoz közelebb. Brooke az egyik kandalló melletti zöld-barack fotelben foglal helyet.

A kandallópárkányon Maria Royal gyönyörű portréja díszel. Van valami szörnyen ide nem illő abban, hogy Brooke itt ül ebben a szobában, a festmény előtt. Mintha szentségtörés lenne.

Callum tölt magának egy pohár whiskey-t, aztán Brooke mögé helyezkedik. Egyik kezét a fotel támlájára teszi, a másikban pedig a csordultig töltött poharat tartja.

Gideon odaballag az ablakhoz, hogy zsebre vágott kézzel kibámuljon az előkert gyepére. Eastonnal elindulunk felé, Callum viszont megállít minket.

– Üljetek le! Te is, Gideon.

Gideon nem moccan. Tudomást sem vesz róla, hogy Callum megszólalt. Reed rápillant az apjára, majd Gideonra is, és egy pillanat alatt meghozza a döntést.

Odamegy a bátyjához, és megáll mellette.

Világosan látszik, ki hová tartozik.

Látom, hogy Callum ujjai belevájnak a fotel támlájába.

Testével a két nagyobb fia felé fordul, a lába viszont Brooke oldalán marad. Mégis mivel tartja ez a nő a markában?

Nem lehet *ennyire* jó az ágyban!

– Brooke-nak... mármint kettőnknek bejelentenivalónk van. Eastonnal aggodalmas pillantást váltunk. Az ikrek a másik oldalamon állnak, egyformán gyanakodó arccal.

– Brooke kisbabát vár.

Hallom, hogy egyszerre akad el mindannyiunk lélegzete.

Callum a bejelentés után felemeli a poharát, és iszik. Aztán tovább iszik. Addig iszik, amíg ki nem ürül a pohara.

Brooke boldognak látszik, és borzalmas, hogy ennyire örül.

Elítélendő megütni egy terhes nőt? Ökölbe szorítom a kezemet, hátha valaki – bárki – megadja a zöld jelzést, hogy átvessem magam a két kanapén és a dohányzóasztalon, és addig gypáljam, amíg kegyelemért nem könyörög. Tönkreteszi ezt a családot, és nagyon utálok ezért.

– Mi közünk hozzá? – kérdezi végül Easton leplezetlen szemtelenséggel.

– Mivel Royal gyerekről van szó, ezt a nevet fogja kapni. Mi pedig összeházasodunk – közli Callum könnyörtelenül. Biztos így szokott beszélni a tárgyalásokon, itt viszont nem üzletről van szó. Hanem a családjáról.

Brooke felemeli a bal kezét, és széttárja az ujjait.

Az ablak mellett Reed egész teste kővé dermed. Easton felhorkan mellettem.

– Az anya gyűrűje! – bukik ki Sebastianból.

– Nem adhatod neki anya gyűrűjét! – kap fel egy vázát Sebastian az asztalról, és keresztülhajítja a szobán. Közel sem találja el vele Brooke-ot, de mindannyian összeressenünk a becsapódástól. – Ez egy kibaszott agyrém!

– Ez nem az ő gyűrűje – tűr bele Callum a hajába reszkető

kézzel. – Lehet, hogy úgy néz ki, de esküszöm, hogy nem az.

Tátott szájjal bámulok rá. Mégis miféle ember az, aki olyan gyűrűt vesz a menyasszonyának, mint amilyen a halott feleségéé? És miféle nő az, aki ezt akarja? Nekem túl perverz a játék, amit Brooke űz. Olyan, mintha arra izgulna, ha mindenkinek fájdalmat okoz.

– Fabatkát sem ér az esküdözésed – mondja Gideon az apjának hidegen és mereven, ami szöges ellentétben áll a megszokott barátságos viselkedésével. A Royal fiúk közül mindig Gid volt a leghiggadtabb. Most viszont egyáltalán nem az. – Annyi gyereket csinálhatsz neki, amennyit csak akarsz, de ők nem tartoznak a családukhoz, és soha nem is fognak.

Azzal elindul Brooke és Callum felé. Lélegzet-visszafojtva figyelem, ahogy följük tornyosul.

– Te sohasem leszel közénk való – jelenti ki olyan tényszerűen, hogy Brooke-nak megrebben tőle az arca. – Mindegy, kinek teszed szét a lábadat, mindig csak ugyanaz a Salem Street-i kurva maradsz.

Brooke erre elmosolyodik.

– Te pedig mindig csak egy gazdag ember elfeledett fia maradsz, akinek megölte magát az anyja.

Gideon megrázkódik, és sarkon fordulva kimasírozik a szobából. Az ikrek követik. Easton is. Csak én maradok Reeddel, akire kénytelen vagyok rápillantani. Undorodó képet vág. Dühös és csalódott.

Egyvalami viszont hiányzik az arcáról. A meglepődés jele.

Callum bejelentése mindenkit sokkolt a Royal bétiról. Csak Reedet nem.

Találkozik a tekintetünk, és meglátom a kék szemében az igazságot.

Ő már tudta.

14. FEJEZET

REED

ABBAN A PILLANATBAN, AHOGY ELLA RÁM NÉZ, rögtön tudom, hogy téves következtetésre jutott.

A derekánál fogva kivonszoló, át a szemközti szobába, ami pont az anyukám egykori dolgozószobája. Ott találtunk rá Giddel, miután. .. Miután meghalt. Szuper. Pont ez az a hely, ahol megmenthetem a kapcsolatunkat Ellával. Ja, mégsem.

– Figyelj... – kezdek bele, de szóhoz sem hagy jutni.

– A te gyereked, mi? – sziszegi.

– Nem. Esküszöm. Nem az enyém.

– Nem hiszek neked – szorítja ökölbe mindkét apró kezét. Legszívesebben felé nyúlnék, de annak szerintem nem lenne jó vége.

– Hozzá sem értem, amióta idejöttél – ismétlem már vagy ezredjére. – Már azelőtt lezártam vele.

Rácsap a legközelebbi felületre, amitől por száll fel a levegőbe. Sokáig zárva volt ez a szoba.

– Honnan tudod, hogy nem a tiéd?

Kelletlenül fészkelődni kezdek, mert a válaszhoz elő kell

ásnom egy rossz emléket, de nem tehetek mást.

– Amikor láttam, még csak egy kicsit dudorodott a hasa.

Ella elsápad. Tudom, hogy ő is felidézi az estét, amikor meztelenül találta Brooke-ot a szobámban.

– Nem tudod. Nem tudhatod. Addig nem, amíg nem csináltat egy tesztet. Hányingerem van – teszi a hasára a kezét. – Őszintén, istenemre mondom, hogy felfordul a gyomrom ettől az egésztől.

– Nem tőlem van. Biztos apától. Vagy basszus, bárkitől is lehet. Kiteelik tőle, hogy elárulja az apámat.

– Tőled is.

Eláll a lélegzetem. Ez övön aluli ütés volt, és ő is tudja. De nem adom fel. Még akkor is megnyerem ezt a csatát, ha piszkosan kell játszanom.

– Nem tagadom, hogy pöcs voltam. Talán még most is az vagyok, de nem tőlem terhes Brooke. Nem csaltalak meg. Eltitkoltam előled valamit a múltamból. Tudom, hogy ezt rosszul tettem. Ne haragudj érte! Kérlek... Kérlek, bocsáss meg! – könyörgök Ellának. – Vessünk véget ennek a szenvedésnek!

– Már nem számít – feleli olyan érdektelen arccal, hogy megijeszt vele. Megrázza a fejét. – Mielőtt megismertelek, tele volt szar dolgokkal az életem. De kibírtam. Mert mi mást tehettem volna? Nem számított, hogy sohasem láttam az apámat, mert ott volt nekem anya. Azzal győzködtem magamat, miután ő meghalt, hogy hálásnak kéne lennem érte, mert nagy fájdalmai voltak. Aztán idejöttem, megláttalak téged, és arra gondoltam, hogy a kemény külső mögött saját magamat látom. A fiút, aki elveszítette az anyját. Dühös és fáj neki. Látom őt valójában, és talán ő is lát engem.

Közben karba fonja a kezét, mintha magában akarna tartani valamit, és elhatárolódni tőlem. Csak azt tudom, hogy ez az

egész fáj neki. Feléje nyúlok, de úgy húzódik el, mintha fájna neki az érintésem.

Basszus, nagyon fáj neki, és ezt én csináltam vele!

– Láttalak... vagyis látlak – suttogom.

Meg se hallja.

– Arra gondoltam, hogy addig nyaggatlak, amíg meg nem győzlek róla, hogy egy tündérmese főszereplői vagyunk. De nem vagyunk azok. Nem vagyunk mi semmik. Csak apró, lényegtelen kis valamik. – Csettint az ujjával. – Még csak drámánk sincs. A semminél is kevesebbek vagyunk.

Megfájdul a szívem a szavaitól. Igaza van. Békén kéne hagynom, de nem tudom. És abból, hogy ennyire fáj neki, látom, hogy szüksége van rám. Most csak egy gyáva adná fel a helyemben. Én okozom neki ezt a fájdalmat, de tudom, hogy csillapítani is képes vagyok, ha esélyt ad rá.

Veszek egy mély lélegzetet.

– Két választásom van. Békén hagylak, vagy megküzdök érted. Szerinted melyiket fogom választani?

Ella fagyos köszoborként mered rám, úgyhogy folytatom:

– Elcsesztem. Az elejétől fogva őszintének kellett volna lennem veled. Brooke aznap este mondta el nekem, hogy terhes. Pánikba estem. Teljesen lefagytam. Azon járt az agyam, hogy mászhatnék ki ebből anélkül, hogy elárulnám neked, hogy valaha is hozzáértem. Szégyelltem magam. Érted? Szégyelltem. Ezt akartad hallani?

– Ja. Tudod, ki vagyok? – görbül felfelé a szája széle. – Az ostoba csaj a horrorfilmekből. Te tettél azzá – bök felém vádlón az ujjával.

– Én vagyok az, aki folyton visszaroohan a házba a késes fickóhoz. Te mindig szóltál, hogy tartsam távol magam tőled. De nem hallgattam rád. Azt hittem, jobban tudom.

– Tévedtem. Nem kéne távol tartanunk magunkat egymástól. Képtelenek vagyunk rá. Ezt mindketten tudjuk.

Odasétálok hozzá. Csak akkor állok meg, amikor már majdnem összeérnek a lábujjaink. Egy gyors mozdulattal magamhoz ölelem. Baszki! Milyen jó érzés, ahogy hozzám préselődik! Legszívesebben beletúrnék a selymes hajába, és hülyére csókolnám, de ő csak dühtől égő tekintettel néz rám.

– Ne érh hozzám! – csattan fel. – Inkább meghalok, mint hogy...

A szájára szorítom a tenyeremet.

– Ne mondj olyat, amit később megbánsz. Ne mondj olyat, amiből már nincs visszaút – figyelmeztetem.

Felemeli a kezét, hogy jól pofon vágjon vele. Kicsit jobbra lendül tőle az állam, de nem engedem el. Tágra nyílt a szeme és reszket a válla. Fogadni mernék, hogy én is pont olyan hülyén és olyan eszeveszettnek nézek ki, mint ő.

– Mit akarsz tőlem? Mondd meg, és megteszem. Azt akarod, hogy letérdeljek? Hogy megcsókoljam a lábadat?

– Nem. Tartsd csak meg a büszkeségedet – feleli gonoszul. – Kell valami, ami melegen tart éjszakánként. Ja, bocs, arra ott van Brooke – löki meg durván a mellkasomat, és az ajtó felé inai. Hamarabb kinyitja, mint hogy utolérném.

A folyosón apa és Brooke megtorpan. Apa a menekülő Ella után néz, aztán résnyire szűkült szemekkel rám pillant. Brooke csupa mosoly.

Mérgesen elcsörtetek előttük, hogy megkeressem Gidet. Lehet, hogy ő tud válaszolni a kérdéseimre. Most már csak ő maradt a testvéreim közül, aki szóba áll velem.

A kertben találom, a kavicsos dombon, ami elválasztja a gyepet az apró homokos parttól. Az Atlanti-óceán hideg és sötét, csak a hold fénye világítja meg.

– Tőled van a gyerek? – kérdezi rám se nézve.

– Miért hiszi ezt mindenki?

– Jesszusom, öcsi... El sem tudom képzelni, miért gondolják, hogy tőled van a gyerek, akik tudják, hogy lefeküdtél vele.

– Nem tőlem van – túrok bele a hajamba. – Több mint fél éve hozzá sem értem. Szent Patrik nap óta nem. Bepiáltunk, emlékszel? Kidőltem odafent. Ő meg rám mászott. Nem sokra emlékszem, csak arra, hogy pucéran ébredek mellette. Apa odakint volt, vacsorázni hívott minket. El akartam mondani neki. Akkor este. Csak nyuszi voltam hozzá.

Gideon nem válaszol. Még mindig a vizet bámulja.

– Régen azt hittem, hogy Dinah és Brooke akarja tönkretenni ezt a családot, de már tudom, hogy mi vagyunk azok. Mi tesszük tönkre a családot. Nem tudom, hogy tegyem jóvá, Gid. Mondd meg!

Segíts! Nem szólal meg, így kétségbeesetten újra próbálkozom.

– Emlékszel, amikor anya felolvasta nekünk a *Robinson családot*, és fel-alá járkáltunk a parton, hogy megtaláljuk a tökéletes barlangot, amiben lakhatunk? Mind az öten. Bálnára akartunk vadászni, bogyókat enni, és hínárból meg mohából saját ruhákat csinálni.

– Már nem vagyunk gyerekek.

– Tudom. De ez nem jelenti azt, hogy ne lennénk egy család.

– Te akartál elmenni – emlékeztet. – Kurvára csak erről beszéltél. Arról, hogy elmész innen. Most már megéri maradni szerinted, hogy Ella itt van? Ennyire vagy hű a családotodhoz?

Azzal egy ugrással lent terem a homokban, és elnyeli a sötét éjszaka, engem pedig magamra hagy a nyomasztó gondolataimmal.

Senki sem erőltette, hogy feküdjek le Brooke-kal. Egyedül

hoztam meg a döntést. Perverz elégedettséget éreztem, amiért beintettem apának azzal, hogy becsempésztem a lompost a barátnőjének.

Azt akartam, hogy apa szenvedjen. Megérdemelte azok után, amit a családukkal tett. Ő csinálta ki anyát a hűtlenségével meg a hazugságaival. Szerintem a hazugságok voltak a legrosszabbak. Ha nem esküdözött volna folyton, hogy nem vesz részt mindabban, amit Steve művelt világszerte azokban a kuplerájokban azokkal a luxusribancokkal, modellekkel és színésznőkkel, akiket egy milliárdos megvehet, anya talán elhagyta volna.

És ha elhagyja, akkor még ma is élne. De már nem él. Meghalt, mert apa hűtlensége és nemtörődömsége megölte. Inkább az, mint a pirulák, amiket akkor este bevett.

Összeszorítom az ajkamat. Persze, semmi értelme a bosszúmnak, mert nem voltam annyira tökök, hogy meséljek neki rólam és Brooke-ról. Sőt, valahányszor eszembe jut, hogy megtudja, hányingerem támad.

Az utóbbi két évben mindent igyekeztem szétrombolni magam körül. Nem hittem volna, hogy a siker ennyire keserű.

15. FEJEZET

ELLA

– **MI** AZ? – kérdezi Val pénteken az ebédnél. – Ne mondd, hogy semmi, mindannyian úgy néztek ki, mintha marhára depisek lennétek. Még Easton is úgy fest, mint akinek felrúgták a kiskutyáját.

– Kinéznéd belőle, hogy kiskutyája lenne? – próbálok viccelődni. – Nem – néz rám könnyörtelenül Val. – Nem igazán.

Csak piszkálom az ételt. Nem nagyon tudtam enni a héten, és szerintem látszik is rajtam. Valahányszor enni próbálok, megjelenik előttem Brooke, ahogy bejelenti a terhességét, csak hogy nem Callum áll mellette, hanem Reed. A hülye agyam folytatja a történetet, és képeket vetít elém arról, hogy Reed a karjában tartja a gyereket, babakocsit tologat a parkban, miközben Brooke fitneszmodellnek látszik mellette, meg ahogy mindketten gügyögnek, amikor a nyomi kölykük megteszi az első lépéseket.

Nem csoda, hogy nem bírok enni.

Ma reggel észrevettem, hogy lóg rajtam a farmer. A ruháim hordanak engem, nem pedig fordítva.

Nem állok rá készen, hogy megosszam Vallal, mennyire rohad belülről a Royal család. De ha nem mondok neki semmit, még a végén leszúr a villájával.

– Azt hittem, szar dolog egykének lenni, de a családi drámák százszor rosszabbak.

– Reed? – érdeklődik.

– Nem csak ő. Mindenki.

Utálok a feszültséget a házban. Azt, ahogy a fivérek egymásra se néznek a reggelinél. És még csak el sem menekülhetek, mert elveszítettem az állásomat. Szerintem keresnem kéne egy újat. Ezúttal nem a pénz miatt, hanem azért, mert valahányszor belépek a házba, úgy érzem, mintha mázsás súly nehezedne a vállamra. És ez csak még rosszabb lesz, amikor megszületik a gyerek. Nem tudom, hogy fogom kibírni.

– Az élet szar, de én meg letiltottam Tam számát, ha ettől jobban érzed magad.

– Tényleg?

Épp ideje volt. Tam hülye ajánlata, hogy tegyék nyitottá a kapcsolatukat, csak arra lett volna jó, hogy röghöz kösse Valt, miközben ő mindenkit gerincre vág az egyetemi kampuszon. Val nem ezt érdemli.

– Hát, nem érzem magam jobban tőle.

– Aha, és nekem jó érzés volt. Csak kínoztam magam azzal, hogy az üzeneteit olvastam, és éreztem, ahogy elgyengülök.

– Tudom, hogy annál több eszed van.

– Igen – kortyol bele a light kólába. – Szóval tegnap este letiltottam, és hosszú idő óta először végre jól aludtam. Még fáj, amikor reggel felkeltem, de már nem annyira.

– Majd jobb lesz – felelem esetlenül. Régen ez volt a mottóm. Már nem tudom, hogy képes vagyok-e hinni benne.

– Remélem – piszkálja a kólásdobozt Val. – A való életben is van letiltás gomb? Csak mert jó hasznát venném.

– Arra jó a napszemüveg. Egy jó nagy napszemüveg – tanácsolom. – Vagy várj csak, jobb ötletem van: egy páncél.

Nekem is jó lenne egy otthonra, Reed ellen.

Val félénk mosollyal töpreng az őrült ötleteimen.

– Nem néznénk ki hülyén, ahogy próbálunk benne manőverezni?

– Dehogy, szuper lenne. Védjük le a cuccot, és legyünk milliomosok!

– Oké – emeli fel a tenyerét, én pedig belecsapok.

– Istenem, Val! Szerintem te vagy a legjobb dolog, ami történt velem az ideköltözésem óta.

– Tudom – vet rám sokatmondó pillantást, aztán a focicsapat asztala felé tekint, majd megint rám néz. – Menjünk el a ma esti meccsre!

– Ööö... köszi, kihagyom. És minden jót visszaszívok, amit rólad mondtam.

– Miért?

– Először is: nem szeretem a focit. Másodszor: nem akarok olyanoknak drukkolni, akiket nem kedvelek. Harmadszor pedig: felőlem akár az egész Astor Park eléghet a pokol tüzében, téged kivéve.

– Fél hétre értem jöhetsz.

– Nem, Nem akarok elmenni a meccsre.

– Jaj, ne csináld már! Mindkettőnknek kell egy kis figyelemelterelés. Neked Reed miatt, nekem pedig Tam miatt. Mindenki ott szokott lenni a csapat meccsein. Felmérhetjük a férfikínálatot, és kiválaszthatjuk azt, aki meggyógyítja az

összetört szívünket.

– Nem ehetnénk meg inkább egy vödör fagyit?

– Az is meglesz. Felfaljuk a fagyit, és hagyjuk, hogy minket is fűj faljanak – jártatja fel-le a szemöldökét Val, én pedig kelletlenül felnevetek, miközben tiltakozik a szívem. Csakis Reed érintésére vágyom. A hűtlen aljadék! A fene egye meg! Talán tényleg rám fér egy kis figyelemelterelés.

– Jó, menjünk!

...

– Szállj ki a kocsiból! – parancsolja Val, amikor este beszáll mellém az anyósülésre. – Látnom kell, milyen ruha ez rajtad.

– Majd meglátod, amikor odaértünk a meccsre.

– Azért csinálod ezt, hogy Reed beleélvezzen a mezébe, vagy pedig azért, hogy kiakaszd vele az Astor Park-os csajokat?

Nem válaszolok a reedes utalásra. Eszembe se jutott, hogy örülten féltékennyé akarjam tenni.

Á, dehogy! Egyáltalán nem.

– Azt mondtad, hogy ma este új pasit kéne választanom. Ez a vadászöltözetem – mutatok a ruhámra.

Csíkos térdzokni van rajtam fekete leggingsszel és egy régi mezzel, amit sulis után találtam a turkálóban. A mez alját nem tudtam betűrni a leggingsbe anélkül, hogy úgy néztem volna ki, mintha odatömtem volna egy csomó zoknit, ezért vettem egy nagy fekete övét, amivel összefogtam a felsőt a derekam körül.

Két laza copffal és füstös sminkkel tettem teljessé a pinup-focis szettemet. Utóbbi nálam vastagon felkent fekete szemceruzát jelent egy jó adag szemfestékalapra kenve, hogy ne kenődjön el.

– Egy férfit javasoltam, nem egy egész hordára valót – jegyzi

meg Val szárazon. – De talán én fogok jól járni ezzel. Kiválasztod, amelyik neked tetszik, a többit pedig meghagyod nekem.

– Nagyon vicces.

– Komolyan mondom. Szerintem szólni kéne az ikeknek, hogy kísérjenek be minket. Félek, hogy mit fognak csinálni a csajok, amikor meglátnak.

Val jóslata közel jár az igazsághoz. A focista barátnők hunyorogva méregetnek, amikor elsétálunk a rész mellett, ahol a játékosok ki szoktak kocogni az öltözőből a pályára, és ahol a lányok meg a szülők várják őket.

A többi csajtól néhány beszólás repül felém: „ribanc”, „ócska kurva”, „mit vártál”.

– Ezek a bukszák olyan irigyek, hogy még csak le sem kell dugni az ujjukat a torkukon ma este – jegyzi meg epésen Val. – Az irigység elégeti az összes pluszkalóriájukat.

– Volt már rosszabb is, nem nagyon érdekel – vonok vállat.

– Helyes. Jövő héten egy egész hadseregnyi ribanc vesz majd minket körül.

– Akkor majd emelem a tétet.

Nem bánom a kihívást.

A diákok szektorához érve Jordan elküld minket.

– Nem ülhettek hozzánk – jelenti ki.

– Miért? – forgatom a szememet. – Mert túl mocskosak vagyunk a makulátlan helyetekre?

– Igen – feleli gúnyos mosollyal. – Meg azért is, mert rossz színek vannak rajtad.

A tömegre pillantva rájövök, hogy igaza van. Ahogy ott ülnek, látszik, hogy a pólójukon fekete alapon arany „A” betű díszel. Rajtam fehér mez van, Valon pedig egy rövid, szürke kötött pulcsi. Jordan fekete, testhezálló szettet visel, már csak egy

korbács hiányzik a kezéből a dominás megjelenéshez.

– Lemaradtunk az értesítésről – mondom, mert biztos lennie kellett egy üzenetnek, ha mindenki más ilyen tökéletesen hozza Jordan elvárásait. Nem tehetek róla, le vagyok nyűgözve. Nem lehet könnyű kijárni, hogy kétszáz diák az ülőhelyének megfelelő pólót viseljen, ami színben is tökéletes.

– Néha talán nem ártana megnézned a sulis Snapchatjét – fordul sarkon fényes haját meglibbentve.

Nem is tudtam, hogy az iskolának van Snapchatje.

– Gyere – fog karon Val. – Odaülünk a szülőkhöz.

Találunk egy helyet felül, ahol pattogatott kukoricát ehetünk, és úgy tehetünk, mintha a Ridersnek szurkolnánk.

– Mi a fenét húzott magára Jordan? – kérdezem vihogva. – Részmunkaidős domina?

– Á – töm be Val néhány szem pattogatott kukoricát a szájába. – A táncosok műsort adnak a félidőben, és biztos ez az egyenruhájuk hozzá.

Így is van. Jordan és csapata olyan mell- és fenékrázós koreográfiával áll elő a szünetben, hogy eszembe jut, néhány Daddy G-s névjegyet kéne csempészni a sporttáskájukba, hátha egyszer kimerül a bankszámlájuk.

– Legalább öt dollár borravalót kapnának – suttogom Valnak a kezem rejtekéből.

– Csak öt dollárt? Én pasasonként legalább húszat várnék el, mielőtt vetközni kezdek.

– Miről beszélsz? Te ingyen is vetköznél – csipkelődöm. Val korábban már említette, hogy van benne magamutogatási hajlam. Amikor elmegyünk a Moonglow tizennyolc pluszos bulijaira, Val a plafonról lelógó ketrecekben szokott megtáncoltatni engem.

– Az igaz. De nem bánnám, ha fizetnének érte – tűnődik el.

–Mit mondtál, mennyit is kerestél, amikor ilyen helyeken dolgoztál?

– Nem mondtam semmit. És a sztriptíz nagyon más, mint egy ketreben táncolni egy csomó gimis meg egyetemista srác előtt – figyelmeztetem. A legtöbb sztriptízbár bűzlik a kétségbeeséstől és a megbánástól, és itt nem csak az öltözőre gondolok. A nyolcdolláros, magányos steakvacsorájuk fölött ücsörgő, bankjegyet lóbáló férfiak pont annyira ki vannak éhezve, mint a lányok a színpadon.

– Nem tudom - húzza fel az orrát Val. – Jól jönne egy kis pluszpénz, és te biztos elég jól kerestél, ha el tudtad tartani belőle magadat és az anyukádat.

– A pénz az egyetlen jó dolog benne. Amúgy meg nem akarnál errefelé vetkőzni. Gondolj bele, mi lenne, ha valaki meglátna, aztán meg együtt ülnének órán, vagy ilyesmi. Vérciki lenne.

– Csak egy ötlet volt – von vállat.

Belém nyilall az együttérzés.

Tudom, hogy Valt tényleg zavarja a „szegény rokon” státusza. Szívesen odaadnám neki a járandóságom egy részét, mert igazából úgyszincs szükségem az egészre, de ő nem az a fajta, aki elfogadná. Alamizsnának tartaná, amit már úgyis el kell fogadnia a nagynénjétől és a nagybátyjától.

– Mi lenne, ha felbérelnélek testőrnek? Csak mert most mindenki úgy néz rám, mintha meg akarna ölni. Főleg az a csaj ott – biccentek a diák szektor második sora felé, ahol egy ismerős aranyszőke lány folyton homlokráncolva fordul hátra felém.

– Ja, Abby a légynek se tudna ártani. Ahhoz túl lagymatag. Szerinted akkor is ilyen fejet vág, mint Fülel a Micimackóból, amikor elélvez?

A szám elé kapom a kezemet, hogy tompítsam a hangos röhögést, ami előtör belőlem.

De Valnak igaza van. Reed exe sápadt, csendes és szelíd. Nem is állhatna távolabb tőlem. Valaki azt mondta, hogy Abby Reed anyukájára emlékeztet. Akkoriban iszonyúan begurultam emiatt, mert Reed imádta az anyukáját. Ma már magasról teszek rá, hogy mi tetszik Reed Royalnak.

Abby viszont szemlátomást nem tesz rá. És nyilván vetélytársat lát bennem, mert folyton bámul. Ha megkérdezne, adnék neki egy szuper tippet, hogy mivel nyerheti meg magának Reedet. Először is ne feküdjön le az öccsével.

– Tényleg összejött Eastonnal, amíg nem voltam itt? – kérdezem Valt.

– Aha. Mekkora hülye, mi? Mármint Reed ettől tuti az ellenkező irányba menekül. Vagy talán mégsem – tűnődik el Val. – Te is smároltál Eastonnal, mégsem ijesztetted el vele Reedet. Te viszont különleges vagy – lágyul el megint a hangja. – Abby meg nem. Reed semmiképp se jöhet vele össze újra.

– Még Abby is túl jó neki – zsörtölődöm. – Megérdemli, hogy örökre magára maradjon. Igazából azt reméltem, hogy valaki nekimegy, és eltöri a lábát a meccsen, de sajnos úgy néz ki, mint aki még mindig simán jár-ke-l – húzom el a számát.

– Akkor majd eltörjük neki mi – válaszolja Val.

– Rátámadunk egy baseballütővel az éjszaka közepén?

– Ez úgy hangzott, mintha már előre kiterveltél volna.

– Lehet, hogy párszor eszembe jutott – vallom be.

– Miután végeztünk Reeddel, elkocsikázunk Tamhoz az egyetemre?

– Naná! Aztán felteszünk egy apróhirdetést a netre, hogy felajánljuk más nőknek a szolgálatainkat. A baseballütőnkre pedig ráírjuk, hogy „Revans”.

– Iszonyúan beindít, hogy ennyire vérszomjas vagy.

– Azt tartogasd a pasihorda valamelyik tagjának – javasolom Valnak. – Bejön valamelyik?

– Nem. Még figyelem a felhozatait.

Magyarul csak Tam jár a fejében. Én is hasonló problémával küszködöm: csak Reedet látom magam előtt.

A lelátó székébe süppedve megint a játékra figyelünk.

A várakozásoknak megfelelően a Riders győz, és a meccs után rögtön a téli bálra terelődik a szó, amit hálaadás és karácsony között rendeznek az Astor Parkban. A táncos téma mintha előjáték lenne Jordannek. Szinte ragyog, amikor Vallal lemegyünk a stadion lépcsőjén. Lassan haladunk, mert az összes szülő megáll, hogy közölje Jordannel, mennyire tetszett nekik a koreográfia, és milyen tehetséges.

Jordan minden egyes bók után egy kicsit kijebb dülleszt a mellét. Az apukák kéjsóvár pillantásokat vetnek rá, és ő mintha élvezné.

– Jó volt a műsor – mondom neki, amikor odaérünk mellé. Elég szuperül fest a testhezálló ruhájában, az arca pedig nedvesen csillog a mozgás miatti erő kifejtéstől.

Szánakozó, aztán lemondó pillantást vet felém, majd az unokatestvéréhez fordul.

– Túl jó vagy ahhoz, hogy ezzel a ribanccal lógj, Val. Miért nem jössz el velem Shea bulijára?

– Kösz, nem! Még akkor sem ülnék be a kocsidba, ha a zombiapokalipszis elől kéne menekülnöm.

Páran felröhögnek mögöttünk, ami csak még jobban felbőszíti Jordant.

– Nem hiszem el, hogy rokonok vagyunk.

– Tudom, néha én is rácsodálkozom, hogy egy ilyen kedves lánynak, mint én, hogy lehet ekkora ringyó az uncsija – feleli

Val.

Jordan ráveti magát, mire ostoba módon közéjük lépek. Jordan ökle pont akkor talál tarkón, amikor Val is előrelendül. Nekiesem a korlátnak.

– Baszki, cicaharc! – kiált fel egy srác a tömegből.

A lelátóról lefelé szivárognak az emberek, és hirtelen kitör a káosz. Pattogatott kukorica repül mindenfelé. Karok, kezek és körmök vannak az arcomban. Egy erős kéz átemel a korláton, ahol valaki más elkap, hogy félrerántson az útból. Felpillantva meglátom Reedet.

Easton a másik oldalra érkezve átkarolja a vállamat, hogy félrehúzzon Reedtől. Hunyorogva néznek egymásra.

– Akkor elmegyünk a Montgomery-buliba? – kérdezi tőlem Easton.

– Mondtam már, hogy nem szeretek jelmezbe öltözni.

– Hát pedig úgy fest, mintha máris megtetted volna, hugi – biccent gúnyosan a szettem felé.

Jaj! Totál igaza van.

~ Gyere, jó lesz – csalogat.

– Jó – adom be a derekam. – Nekem mindegy. Hol van Val? Visszafordulok a lelátó felé. A szervezők véget vetettek a balhénak. Valaki megfordít. Megint Reed az.

– Mi a fene van rajtad? Kinek a meze? – követel választ.

– Csak egy turkálóban vettem...

– Vedd le!

– Mi? Dehogyan veszem!

Segélykérően Eastonra nézek, de ő csak a homlokát ráncolja.

– Most, hogy így belegondolok, nem lehet rajtad egy másik suli csapatának a meze a meccsünkön. Rossz ómen.

– Nyertetek – emlékeztetem.

– Most azonnal vedd le – parancsolja Reed. Alig hallom a

hangját, mert próbál kibújni a saját mezéből.

– Felejtsd el! Nem fogom felvenni a mezedet.

– Ó, de fel fogod – közli a füléig húzódott vállvédővel. – Baszki, East, segíts már!

Easton nem törődik vele.

– Elvigyelek, hugi?

– Majd én elviszem – jelenti ki határozottan Reed. Visszaveszi a mezét, és kihívó arckifejezéssel várja a tiltakozásomat.

Úgyhogy meg is kapja.

– Bocs, haver, de semmiképp.

– Ne hívj havernak!

– Ne parancsolgass!

– Val majd elviszi a kocsidat a buliba. Te velem jössz – adja ki az újabb parancsot.

– Jaj, istenem! – bukik ki belőlem. – Mi kell ahhoz, hogy felfogd végre, Reed? Köztünk vége. Nekem már valaki más tetszik!

Még sohasem voltam ennyire dühös és bosszús.

– Francokat – vágja rá mérgesen.

Ahogy a pálya szélén ácsorgó játékosokra pillantok, akik minket néznek, eszembe jut egy gonosz ötlet. Résnyire szűkült szemekkel Wade-re, a hátvédre nézek. Wade egy igazi himringyó. Nemrég képes volt Reed kocsiájában szexelni egy szórakozóhely előtt, mert Reed elmondása szerint nem tudta kivárni, hogy hazaérjen egy csajjal.

Gúnyos mosolyt villantok Reedre, és Royaléktól ellépve odaszambázok Wade-hez, hogy rávessem magamat.

Ösztönösen átölel az izmos karjával. Amikor odahajolok, hogy megcsókoljam, automatikusan kinyílik a szája. Verejtékíze van, fűillata, és fantasztikusan csókol. Határozottan a számban tartja

a nyelvét, de mesterien mozog az ajka.

Nem csoda, hogy a csajok egy jó nevű szórakozóhelyet otthagynak képesek szexelni vele egy idegen kocsiában. Beletúrok a hajába, és még szorosabban átölelem a derekát a lábammal. Válaszul felnyög, és megmarkolja a fenekemet.

Hujjogás tör ki, de ugyanolyan gyorsan vége is szakad. A következő kép, hogy Reed kiráncigál Wade karjaiból.

– Mi a franc ez, Carlisle? – mordul fel.

– Rám ugrott – von vállat bűnbánóan Wade, – Nem hagyhattam leesni.

– Ne nyúlj hozzá! Senki sem érhet hozzá! – vágja oda a sisakját Reed az egyik szerencsétlen játékos hasához, és ökölbe szorult kezekkel megközelíti Wade-et.

A nagydarab szőke hátvéd nevetve feltartja a kezét.

– Én nem bátorítottam, öreg.

Reed lesújtó pillantással néz körbe, és a csapat többi tagja felé bökk az ujjával.

– Ella a Royal család tagja. Hozzám tartozik. Ha bárki is szemet vet rá, ti seggfejek, akkor velem fog meggyűlni a baja.

Leesik az állam.

– Cseszd meg, Reed! Nem vagyok senkié, pláne nem a tiéd – rúgok bele a térdhajlatába, aztán a focisták sorára nézek. – Szabad vagyok. Ki akarja elvinni egy körre az olcsó sztriptíz táncost? Olyan trükköket tudok, amilyeneket még a pornósztárok sem.

Felcsillannak a szemek, de aztán rögtön Reedre szegeződnek. Nem tudom, milyen arcot vág, viszont mindenki a földet kezdi tőle bámulni. Egyetlen srác sem lép előre.

– Gyávák – motyogom.

Aztán sarkon fordulva odacsörtetek Valhoz, aki a partvonal mellől vigyorg rám. Csesszék meg ezek az Astor Parkosok!

Csessze meg mind!

16. FEJEZET

SAVANNAH ÉS SHEA MONTGOMERY egy parttól távol eső házban él a countryklub területén. A kapuhoz érve Val átnyúl előttem, hogy átadjon egy fehér borítékot a biztonsági őrnek, aki valami érdekes fénnel átvilágítja. A titkos üzenet bebocsátást biztosít a számunkra.

– Hát ez meg mi a fene volt, Val?

Az ölembe dobja a meghívót. A krémszínű papír teljesen üres.

– UV-tinta. Nem lehet másolni.

– Tényleg? – húzom rajta végig az ujjaimat, de csak magát a papírt érzem. – Mi olyan különleges egy gimis buliban, hogy biztonsági őrök kellenek a kapuhoz, meg szupertitkos meghívók?

A műszerfalra dobom a meghívót, és áthajtok a most már nyitott kapun.

– Szeretnek határt szabni a tömegnek – feleli Val.

– Inkább arra használnák ezeket a dolgokat, hogy távol tartsák a seggfejeket... – jegyzem meg halkán.

Még nem láttam Daniel Delacorte-ot, de tudom, hogy még mindig a suliba jár, és úgy grasszál az Astor folyosóján, mintha semmi sem történt volna közöttünk.

– Ha egy seggfejnek van pénze, akkor bejut.

Igaza van, de ettől nem leszek boldogabb. Dübörgő basszus üdvözlő minket a Montgomery-házból, még mielőtt befordulnánk a zsákutcába. A dombra felfelé vezető hosszú kocsisor végén tudunk leparkolni.

Val a nappalin keresztül kivezet a teraszra. A Montgomery-ház ultramodern, a falak furcsa szögeket zárnak be, érdekesek a felületek, és minden csupa ablak meg fém.

A hátsó kert medencéjét alulról világítja meg a fény, és vízsugarak lövellnek bele a betonból. De senki sem fürdik, mert ahhoz már túl hideg van.

– Hozok valamit inni. Te mit kérsz? – mutat Val egy hűtőre.

– A sör jó lesz.

A terasz távolabbi sarkában kiszúrom Reedet. Egy hatalmas szárnyakkal és virágkoszorúval felszerelkezett tündérke beszélget vele.

Pff! Abby az.

Olyan közel hajolnak egymáshoz, hogy Reed sötét tincsei a szirmok széléhez érnek. Ez most egy kicsit pornósan hangzott. A jelenet undorító módon emlékeztet az egyik első emlékemre Reedről.

Abby volt a legutolsó barátnője. Talán az egyetlen.

Reed ugyanis Eastonnal ellentétben válogatós. Lefeküdt Abbyvel, aztán meg Brooke-kal. A szexuális életének további részét nem ismerem. Lehet, hogy ennyi az egész. Talán Abbyvel veszítette el a szüzességét. Talán van köztük egy kötelék, ami mindig egymáshoz vonzza őket.

Daniel, az erőszaktevő, azt mondta egyszer, hogy ők összetartoznak.

Ez vajon igaz?

Érdekel egyáltalán?

Hát persze hogy érdekel. És utálok magamat érte.

Megfordulok, még mielőtt tennék valami nevetségeset. Például azt, hogy odamegyek hozzájuk, kitépem Abby haját, és megparancsolom Reednek, hogy ne beszéljen vele többet, mert ő az enyém.

Azt se tudom, hogy ez igaz volt-e valaha. Még azokban a bensőséges pillanatokban sem biztos, amikor beletúrt a hajamba, a nyelvével behatolt a számba, a keze pedig a lábam között kalandozott.

Odabent hemzseg a ház a szoros fűzőktől, a művérrel telespriccelt ruháktól, és talán a műmellektől is. Majdnem mindenki jelmezben van.

Royalék is a lázadók közé tartoznak, mert szaggatott farmerben és pólóban vannak. Amikor először megláttam őket, kiérdemelték nálam a „rosszfiú” címkét. Nem úgy néznek ki, mint akik elit gimibe járnak. Hanem úgy, mintha kőművessegédek lennének a hatalmas izmaikkal, a széles vállukkal meg a borzas hajukkal.

Felénk fordulnak az emberek, amikor belépünk, és rögtön megbánom, hogy ilyen ruhában jöttem. Én vagyok itt az egyetlen ribancfocista, úgyhogy megint sikerült látványosságot csinálnom magamból. Furcsa, mert régen nagyon jól beleolvadtam a környezetembe, de amióta idejöttem, mindig csinálok valamit, amitől önkéntelenül reflektorfénybe kerülök.

Összeverekedtem Jordannel.

Smároltam Eastonnal.

Összejöttem Reeddel.

Elszöktem.

Ezt a hülye ruhát vettem fel.

– Át kell öltöznöm – nyúlok Val után. – Vagy legalább lemosni az arcomat.

Hülyén néz ki a vastag fekete vonal a szemem alatt az itt grasszáló hercegnők és balerinák tökéletes sminkjéhez képest. Mintha Disney okádta volna ide őket. Mármint a felnőtt, túlórázó Disney.

– De hát fantasztikusan nézel ki! – tiltakozik Val.

– Nem. Vissza kell vennem, ha túl akarom élni a következő két évet.

Val megrázza a fejét, de a folyosóra mutat.

– Én majd itt megvárlak.

Könnyen megtalálom a fürdőszobát, mert máris sorban állnak előtte az emberek. Nekidőlök a falnak. Miért próbálom felhívni magamra a figyelmet? Azt akarom, hogy Reed rám figyeljen?

Fogy a sor, és végre az előttem álló két lány következik. Hallok egy részletet a beszélgetésükből, ahogy belépnek az ajtón.

– Abby és Easton? Nem hiszem el. Abby sohasem nullázná le az esélyét arra, hogy megint összejöjjön Reeddel úgy, hogy lefekszik az öccsével.

– Miért? Annak az Ellának működött. Smárolt Easttel a Moonglow-ban, aztán bumm, máris Reeddel volt.

– Miért, Easton előkészíti a csajokat a bátyjának?

– Ki tudja? Talán olyanok, mint az ikrek, ami gáz – hangzik a felelet, aztán hosszú szünet. – Jaj, istenem, Cynthia! Szerinted ez szexi?

– Nem tudom. Miért, te talán nem lennél husi abban a szendvicsben? Ha ez rossz, akkor talán nem is akarok jó lenni.

Ezután síri csend következik, végül nagy röhögés.

– Dugjunk Royalékkal, menjünk hozzájuk férjhez, és nyírjuk

ki őket – mondja az egyik.

Becsukódik az ajtó, de még mindig hallom őket. Ki kell majd nyitnom a csapot, amikor pisilek, mert papírvékonyak itt a falak.

– Öten vannak, Anna! – tiltakozik Cynthie.

– Akkor válassz hármat!

– Jó. Reeddel dugnék, Gideont nyírnám ki, és Eastonhoz mennék hozzá.

Összeszorul a gyomrom a gondolattól, hogy elképzelem Reedet egy másik lánnyal. Abbyvel is elég nehéz látnom. Nem kell még arról is fantáziálnom, hogy sorban állnak a lányok, hogy megkefélje őket.

– Easton szélhámos – ellenkezik Anna.

– De nagyon baba – magyarázza Cynthie. – És a jó útra tért rosszfiúkból lesz a legjobb férj a mamám szerint. Most te jössz!

Oké, Cynthie talán mégsem olyan rossz fej. Easton tényleg nagyon aranyos srác a sok manír alatt.

– Gideonhoz mennék hozzá, mert ő a legidősebb, és ő lesz a Royal-birodalom vezetője. Eastonnal szexelnék, mert biztos tanult valamit a lányok bugyijában töltött rengeteg időben. És az ikreket nyírnám ki.

– Mindkettőt?

– Aha.

Elfintorodom. Ez durva. Anna durván fogalmazott.

– Abby mintha összeemelegedett volna odakint Reeddel, nem? – suttojga a fülembe egy mézesmázos hang, véget vetve a hallgatóságomnak.

Pff! Jordan Carrington. Nincs rajta jelmez, ami igazán kár. Első osztályú boszorkány lehetne belőle.

– Nincs egy szaros vödröd, amit éppen kavargathatnál? – kérdezem negédesen.

– Nincs egy Royalod, akivel kufircolhatnál?

– Talán akad egy-kettő – felelem könnyedén. – Fogadni mernék, hogy ez az örületbe kerget téged, igaz, Jordan? Hogy Royalék mindenkit megdugnak, csak téged nem.

Elpirul egy pillanatra, de gyorsan észbe kap.

– Te tényleg azzal dicsekszel, hogy mekkora ribanc vagy? – forgatja a szemét. – írnod kéne egy könyvet a sok tapasztalatodról. Jó kis feminista sztori lenne. *A kúrás ötven árnyalata: a gimis éveim* címmel.

– Csak ötven? Ez elég csekély számnak tűnik egy magamfajta ribinek.

Jordan hátraveti sötét sörényét.

– Igyekeztem jóindulatúan fogalmazni. Azt hittem, hogy nem lehetsz annyira önbizalomhiányos, hogy háromszáz pasinak kelljen bizonyítania, hogy érsz valamit.

Eszembe jut, hogy vajon hinne-e nekem, ha elárulnám, hogy szűz vagyok. Valószínűleg nem hinne.

Mégis ez az igazság. Reed előtt még csak a számba sem vettem senkiét.

Sok mindent csináltunk együtt, de az utolsó lépésig nem jutottunk el. Megmondtam neki, hogy készen állok, ő viszont várni akart. Akkoriban azt hittem, hogy azért, mert tekintettel volt rám. Most pedig... Hát sejtem, miért nem akarta elvenni a szüzességemet.

A lányoknak talán igazuk van odabent a fürdőszobában. Lehet, hogy Reed tényleg szereti, ha Easton betöri neki a lányokat. A gondolattól hányingerem támad.

– Nem hatnak rám a gonosz kis megjegyzéseid, Jordan – húzom ki magam a faltól eltávolodva. Magasabb vagyok nála, amit ki is használok. – Nem hagyom annyiban, emlékszel? És piszkosan játszom. Úgyhogy hajrá, köss csak belém! Lássuk, mi történik.

– Mindjárt berezelek – veti oda, de aggodalmasan cseng a hangja. Ezt mindketten halljuk.

– Jól teszed – válaszolom gonosz vigyorral.

Ekkor kinyílik a fürdő ajtaja, én pedig besliszolok a két pletykafészek között. Reszket és ragad a kezem. Beletörlöm a felsőmbe, aztán a tükörképemre bámulok.

Az Astor Park-osok nem az én embereim. Soha nem is lesznek azok. Akkor meg miért próbálok alakítani magamon, hogy beilleszkedjek? Még ha pont úgy öltöznék, mint Jordan, és enyhe sminkben meg csini ruhákban járnék, akkor sem fogadnának be az itteniek. Mindig is én leszek az olcsó kakukktojás.

Pisilek, kezet mosok, aztán kimegyek – anélkül, hogy bármit is változtatnék magamon.

A nappaliba visszaérve a tömeget fürkészem. Ma este a focicsapat játékosai az istenek. Nem tudom, hogy ez a többi hónapban is így van-e. Hogy decemberben, amikor vége a fociszezonnak, vajon a kosarasok, a lacrosse-osok vagy bármelyik másik csapat körül forog-e a világ. Ma este viszont a széles vállú focisták a királyok. Végigmérek közülük néhányat. Elslisszolnak, miután találkozik a tekintetünk.

Nem lepődöm meg, hogy hátrafordulva meglátom Reedet. A falnak dőlve lesújtó pillantást vet a helyiség összes pasijára.

– Azt mondtad, hogy bármit megtennél értem – ballagok oda hozzá.

– Igen, meg – feleli rekedten.

– Tényleg? Akkor bizonyítsd be!

– Hagyjalak békén? – tippeli lemondó tekintettel.

– Aha. Ne szólj hozzám, ne érzj hozzám, sőt ne is nézz rám! Különben istenemre esküszöm, hogy az orrod előtt fogok dugni az első arra hajlandó sráccal.

Az arckifejezésem vagy a hangom tényleg tükrözheti az elszántságomat, mert Reed hirtelen bólint egyet.

– Akkor csak ma este.

– Felőlem – válaszolom, aztán elsomfordálok.

17. FEJEZET

– MI A PÁLYA? – kérdezi Val, amikor kilépek a teraszra, és felém nyújt egy üveg hideg sört.

– Nem találok olyan srácot, aki hajlandó a szemembe nézni – válaszolom a tömeget fürkészsze. Meglátom Eastont a terasz másik végében. Shea Montgomery csípőjén van a keze, és elmélyülten nézik egymást. – Reed tényleg kiadta az ukázt.

– Át kéne mennünk Harrisville-be – javasolja Val.

– Mi van ott?

– A helyi főiskola, innen úgy félóránnyira. Ott le se szarják az Astor Park-os hierarchiát – mondja Val, és pillanatnyi szünetet tart. – De igazából meglep, hogy bárki is hallgat Reedre. Arról volt szó, hogy lejárt Royalék ideje.

Mielőtt felelnék, belekortyolok a sörbe.

– Ugye tudod, hogy ez milyen nevetségesen hangzik?

– De nem az. A rangsor már születésnél eldőlt. Sőt, inkább azelőtt. Az állam kormányzója is az Astorba járt. Olyan bírókat jelöl ki, akik az egykori iskolatársainak a gyerekei. Az elit gimnázium jelent belépőt a nagyobb és jobb egyetemekre. Az állásod attól függ, hogy milyen körökben mozogtál a suliban. Minél titkosabb és exkluzívabb társasághoz tartozol, annál jobb. Ezért lakom Carringtonéknál kilenc hónapig évente. Így majd olyan kiváltságokkal indíthatom el a gyerekeimet az életben, amilyenekkel a szüleim nem szolgálhattak nekem.

– Elhiszem. De enélkül is lehetsz boldog – intek a bulizók felé a sörösüvegemmel. – Én boldog voltam, mielőtt idejöttem.

– Hmmm... – hitetlenkedik Val, mire összeráncolom a homlokomat. – Tényleg boldog voltál egyedül? A beteg anyukáddal, akiről gondoskodnod kellett? Lehet, hogy jól viselted, viszont nem mondhatod komolyan, hogy igazán és felhőtlenül boldog voltál.

– Talán nem voltam felhőtlenül boldog, de az biztos, hogy boldogabb voltam, mint most.

– Oké – von vállat Val. – Ez nem változtat a lényegen. Az Astor ugyanaz kicsiben, amivel majd felnőttként szembe kell néznünk. Ezeknek a tahóknak a kezében lesz a világ, hacsak nem teszünk ellene valamit.

Tehetetlenül felsóhajtok, mert lényegében igaza van. Hogy éljem ezt túl? Nem menekülhetek el, szóval akkor szembe kell néznem ezekkel az emberekkel, és dűlőre jutni velük.

– Ha Royaléknak lejár az idejük, akkor ki fog a helyükre lépni? – Természetesen Jordan. Scott Gastonburggel jár – int Val egy magas fiú felé, aki a kandallónak dőlve áll.

Hunyorogva szemügyre veszem a srácot. Nagyon ismerősnek tűnik a cowboyjelmezében, csak legutóbb, amikor láttam, nem fogta be a száját. Egy szórakozóhelyen találkoztunk utoljára, ahol a földön fekve állta Reed ütéseit.

– Szép pár – jegyzem meg gonoszul. – Csak Jordan beszél, a gyerek meg mosolyogva bólogat. Tökéletes pasi.

Nincs büntudatom amiatt, hogy Reed beverte Scott képét, mert szörnyű dolgokat mondott rólam. Nem olyan szörnyűeket, mint Jordan, de attól még elég rosszakat.

Val gúnyos félmosollyal belekortyol a borába, aztán a kanapé karfáján ülő fiú felé bök az állával.

– Mi a véleményed róla?

– Fogalmam sincs, ki az. De nem rossz a járomcsontja.

Val egy hollófekete hajú srácra céloz, akinek kalózzjelmezét a derekára kötött, veszélyesnek tűnő kard teszi teljessé. A fémpenge nem úgy csillog, mintha csak kellék lenne.

– Ugye? Ő Hiro Kamenashi. A családja az Ikoto Autos résztulajdonosa. Két éve nyitottak egy gyárat, és több pénzük van, mint néhány kisebb országnak.

– Jó fej?

– Nem tudom – von vállat Val. – De úgy hallottam, hogy tekintélyes a farka. Fogd meg a piámat, lecsekkolom.

Elkapom a borospoharat, mielőtt a földön landolna, és nézem, ahogy Val a tömeget átszelve megütögeti Hiro vállát. Másodpercekkel később átvezeti a szomszéd helyiségbe, ahol párok vonaglanak egymásnak feszülve.

Összeszorul a gyomrom. Ha együtt lennénk Reeddel, mi is ott lennénk. Összetapadna a testünk. Érezném, hogy izgalomba jön. Ő pedig a sóhajaimból és a visszafojthatatlan kis nyögéseimből hallaná, hogy mennyire vágyom rá.

Kimennénk, hogy keressünk egy sötét sarkot, ahol benyúlna a felsőm alá, az én kezem pedig a szálkás izmain kalandozna. És a sötétben, távol a tömegtől a számra tapasztaná a száját, aztán kitáncolnánk magunkból az összes magányt és veszteségérzetet.

Hazudtam Valerie-nek. Tényleg voltak felhőtlenül boldog pillanataim. Csak az a baj, hogy kurvára fáj onnan lezuhanni.

Megrázom magam, hogy kitisztuljon a fejem a Reeddel kapcsolatos veszélyes gondolatoktól, és megint körülnézek, hol van Hiro. Most is megpillantom Eastont a terasz oszlopának dőlve, de ezúttal nem Shea áll a lába között, hanem a mennyei fehér ruhába bújt Savannah. Gyönyörű, de szomorú is, mint egy elhagyott hercegnő.

Easton, te hülye állat!

De én is pont olyan hülye vagyok, mint ő. Valami srác után kutatok, akit átölelhetek, hogy jobban érezzem magam. Vagyis már van valaki, akinek fontos vagyok, és ő is fontos nekem. És nem fogom hagyni, hogy ma este újabb hibát kövessen el.

– Szia, Easton – üdvözlöm felé közeledve.

Lustán felém fordítja a fejét. Totál keresztbe áll a szeme. Fenébe! Fogalmam sincs, milyen szeren van, ráadásul egy fejjel magasabb és ötven kilóval nehezebb nálam. Nem ráncigálhatom el csak úgy. Ezért rögtönzéshez folyamodom.

– Val talált magának egy helyes fiút, úgyhogy táncpartnerre lenne szükségem.

– Nem érdekel – húzza felfelé a kezét Savannah oldalán, egészen a melle aláig.

Savannah konok képpel várja, hogy folytassam.

Folytatom is, mert ezt mindketten megbánnák holnap.

– Gyere – sürgetem Eastont. – Éhes vagyok. Keressünk valami kaját!

Easton előrehajol, és megcsókolja Savannah vállát. Már nem figyel rám, ha valaha is figyelt egyáltalán. Inkább Savannah-nál próbálkozom.

– Ettől nem lesz neked jobb. Lehet, hogy ugyanaz a vezetéknéve, de nem ugyanaz az ember.

Savannah győzedelmes arckifejezése eltűnik egy pillanatra, amíg Easton vontatottan és halkán meg nem szólal:

– Miért, te vagy az egyetlen csaj, akit lepasszolhatunk egymásnak? Elvigyorodik, amikor a többiek vihogni kezdenek, és valakinek eláll a lélegzete. Elérte a célját. Lehet, hogy annyira nincs is beállva. Pontosan tudja, mit csinál, és nyilván Savannah is.

– Oké, csesszétek el az életeteket! Mindketten.

A sértett arckifejezésem biztos áthatol az akármilyen szer

miatti ködön, mert Easton bűnbánóan elsápad.

– Ella...

Átverekedem magamat a szájukat tátó diákok között, és egyenesen belefutok Jordanbe, aki vodka-narancsot kortyolgatva mosolyog rám gúnyosan.

– Féltekeny vagy, hogy a Royaljaid túlléptek rajtad? Mindenki tudja, hogy csak ideiglenes megoldás voltál.

Azzal a poharat tartó kezével úgy tesz, mintha lepöckölne valami koszt a vállamról. A jeges ital kilöttyen, és becsorog a mezem alá, egyenesen a melleim közé.

– Egy-két éjszakára még menő retkes lyukat tömni, csak aztán már kibírhatatlan a bűz – teszi hozzá.

– Te már csak tudod, mi? – vágok vissza, és hátrálni kezdek.

– Igazából csak elmélkedem, mert a mocsok nem az én műfajom. És az sem, hogy elázzak.

Azzal Jordan mosolyogva a mezemre önti az egész italt.

Dühösen odakapok, hogy megmarkoljam a selyemblúzáat. Magamhoz rántom, és hozzádörgölöm a nedves mellkasomat.

– Na, most már mindketten eláztunk – csivitelem.

– Ez egy ezerdolláros Balmain! – nyivákolja, amikor ellök magától. – Mekkora ribanc vagy!

– Ezt úgy mondd, mintha rossz dolog lenne – vigyorgok rá gonoszul.

Lelépek, hogy megkeressem Valt, még mielőtt Jordan újabb sértéssel állna elő. A táncparkett közepén találok rá a barátnőmre, a fenekén Hiro mindkét kezével.

Beletelik néhány határozott vállon bökésbe, mire rám figyel.

– Mi a baj? – kérdezi.

– El akarok menni. Egy perccel sem bírok tovább itt maradni. Val habozva Hiróra néz, aztán megint rám.

– Oké. Hadd szaladjak el a mosdóba, és indulhatunk.

– Hazavigyelek? – lép előre Hiro. – Velünk jön Tina, és a barátja, Cooper is.

– Ez így jó lesz? – néz rám könyörögve Val.

– Hát persze – mondom, de nem gondolom komolyan. Szükségem lenne egy barát jelenlétére. Valakire, aki megfogja a kezemet, félresimítja az arcomból a kósza hajtincseket, és ad nekem egy törülközőt. Együtt akarok siránkozni valakivel azon, hogy Jordan milyen aljas, és kell valaki, aki szerint rendben van, hogy nem bírom őt.

Val viszont a barátnőm, és neki is szüksége van valamire ma este, amit nem tudok megadni neki. Ezért bátorító mosollyal elsétálok, miközben a vodka-narancs tovább csorog a melleim közé.

A tömeg nem válik ketté előttem úgy, mint a filmekben. Zsaruk, rablók, szuperhősök és vérfarkasok között kell átverekednem magam. Nem kevés sör löttyen rám vagy mellém, így mire odaérek az ajtóhoz, olyan bűdös vagyok, mint akit élesztőbe mártottak.

Odacsörtetek az aszfalton át a kocsimhoz. A cipőm sarka beleragad egy repedésbe, a bokám pedig megadja magát.

Az orrom alatt szitkozódva lerántom magamról a cipőt, és mezítláb teszem meg az út hátralévő részét. Nem foglalkozom vele, hogy az apró kavicsok piócaként tapadnak a talpamra. A kabrióhoz érve bedobom a cipőt a hátsó ülésre, aztán a kilincs után nyúlok.

Fúj!

Ez meg mi? Valami ragadós dologba nyúltam. Előszedem a telefonomat, és a bal kezemmel bekapcsolom rajta az elemlámpa funkciót. Valami nyúlós sárga massa van az ujjaimon, és... Azok ott hangyák?

Blöe!

Felnyögve beletörölöm a kezemet a mezembe, de most már a tenyerem is ragad, ráadásul tele van szöszökkel. Morcosan rávilágítok a kilincsre. Méz csöpög róla, és hangyák masíroznak az ajtó széle felé.

Baljós előérzettel behajolok a nyitott autóba. Nem sokat látok a telefon fényében, de még több hangya hemzseg a fényes pöttyökön, amik a drága bőrülést borítják. A vezetőülés hátulja is ugyanazzal a szarral van bevonva.

Ez már túl sok. Túl sok ez az egész. Ez a város, ezek a kibaszott idióták. Ez az egész röhejes élet, ami elvileg sokkal jobb, mint a régi, mert most vastag a pénztárcám. Hátraengedett fejjel felordítok, hogy kiengedjem a feszültséget, ami azóta gyűlik bennem, hogy felültem arra a hülye buszra visszafelé ide Bayside-ra.

– Ella! – hallom a futva közeledő léptek zaját. – Mi a baj? Ki bántott? Hol van? Kinyírom!

Reed botladozva lefékez, amikor rájön, hogy egyedül vagyok.

– Miért követsz? – kérem számon. Ő az utolsó, akit most látni akarok, miközben a lábam körül hangyák mászkálnak mindenfelé, a bőrömrre rászáradt a sör, a kezem pedig undorítóan ragacsos.

– Az elmúlt öt percben a nevedet kiabáltam, de annyira elmerültél a gondolataidban, hogy nem hallottad. Fáj valamid? – fogja meg a vállamat.

Két keze végigfut a karomon, aztán megáll a csípőmön. Megfordít, én pedig hagyom, mert ki vagyok éhezve arra, hogy valaki törődjön velem, és még ez is jó érzés. Utálom magamat érte.

Elhúzódom az érintésétől, és az ajtó felé bukdácsolok.

– Ne érj hozzám! Jól vagyok. Emiatt sikítottam – mutatok dühösen a kocsira.

Reed bepillant a kabrióba, és rávilágít a telefonjával a felfordulásra.

– Ki művelte ezt? – morogja.

– Talán te voltál az – motyogom, pedig az eszem tudja, mennyire alaptalan ez a vádaskodás. Reednek semmi oka tönkretenni a kocsimat.

– Az apámtól kaptad ezt a kocsit – sóhajt fel tehetetlen dühvel, a gondolataimat megerősítve. – Miért tenném tönkre?

– Ki tudja, hogy mit miért csinálsz? – felelem gonoszul. – El sem tudom képzelni, mi jár abban a beteg fejedben.

Reed úgy fest, mint akinek nehéz megőrizni a hidegvérét. Fogalmam sincs, miért küszködik. Én vagyok az, akinek hangyák fészkeltek a kocsijába, miközben ő az exbarátnőjével sűgött-bűgött.

– Lefeküdtél Abbyvel, amíg távol voltam? – bukik ki belőlem a kérdés, még mielőtt megakadályozhatnám.

Még vagy százszor megbánom, amikor egy mosoly árnyéka vetül az arcára.

– Nem.

Akkor miről sutyorogtatok odabent ti ketten?, ordítom némán a kérdést. Ráveszem magamat, hogy megforduljak, és a probléma megoldására koncentrálok. Nincs szükségem Reedre, és igazából senki másra sincs. Évek óta egyedül gondoskodom magamról.

Megint megtörlöm a kezemet, aztán megnyitom a keresőt a telefonomon. Esetlenül bepötyögöm a „taxi” szót.

– Meg sem kérdezed, miről beszéltünk? – érdeklődik Reed.

Nem. Megtanultam már a leckét. Kiválasztom a legfelső találatot, és tárcsázok.

– Yellow Cab, miben segíthetek?

– Itt vagyok a... – kezdem, de a mikrofont eltakarva Reedhez

fordulok. – Hogy hívják ezt a helyet?

– Hölgyem, szükségem lenne a címre – mondja türelmetlenül a diszpécser.

– Egy pillanat – motyogom a telefonba.

Reed megrázza a fejét, aztán kiveszi a kezemből a mobilt.

– Bocsánat, téves.

Azzal leteszi és zsebre vágja a telefonomat, mielőtt folytatja: – Abby bocsánatot kért, amiért összejött Easttel. Azt mondtam neki, hogy ne aggódjon miatta.

– Neked kéne aggódnod miatta. Add vissza a telefonomat!

Nem törődik a kérésemmel.

– Más miatt aggódom. Például azon jár az agyam, hogy miért smárolja le a csajom a hátvédemet.

– Mert helyes – válaszolom Reed zsebére meredve. Töprengek, hogyan tudnám kivenni onnan a mobilomat. Aztán balra téved a tekintetem, egy másik jól látható dudorra. Ami mintha egyre nagyobb lenne, ahogy bámulom. Ami, emlékszem, milyen érzés volt, amikor keményen és forrón hozzám nyomódott...

Itt-ott megfeszülnek az izmaim és bizseregni kezdek. Összeszorítom a lábamat.

– Nem tetszik neked – közli Reed rekedten.

– Nem tudod, mi tetszik nekem.

– Ó, de még mennyire, hogy tudom – öleli át villámgyorsan a derekamat.

Rátapasztja a száját az enyémre.

Megfogom a fejét, hogy eltoljam magamtól, helyette viszont ott tartom. Nem is csókolózunk, inkább próbáljuk kinyírni egymást az ajkunkkal, a nyelvünkkel és a fogunkkal. Az ujjai belevájnak közben a karomba. Én a haját markolászom. A nadrágjában rejlő acél már nem emlék, hanem valóság, amitől

az egész testem örvendezik. Jaj, istenem, mennyire hiányzott ez! A szája. A meleg teste, ahogy hozzám préselődik. Hiányzott, és utálok magamat érte.

Elrántom tőle a számat.

– Hagyd abba a csókolózást! – parancsolom.

– Akkor engedj el – görbül felfelé a szája széle.

Nem engedem el rögtön, úgyhogy megint megcsókol, a nyelve pedig becsusszan a résnyire nyitott számba. A keze ezúttal a leggingsem derekánál matat, és lejjebb rántja. Én a pólója aljával babrálok, hogy a bőréhez érhessek. Felmordulva felkap, a lábammal pedig valahogy sikerül átfognom a derekát.

Érzem a motorháztető hűvös érintését a meztelen fenekemen. Reed a combomat markolássza, bennem pedig sajgássá fajul a korábbi izomösszehúzódás. Megrázkódok a durva ölelésében, mert akarok valamit, keresek valamit, próbálom elvenni. De nem tudom, mit.

Kibontakozik a csókból, hogy áttérjen a nyakamra, utána pedig a vállamra.

– Így van, bébi. Az enyém vagy – mormolja a bőrömbe.

Igen, az övé vagyok.

Az ő... *bébije*?

– Nem. Nem vagyok a tiéd – húzódok el alóla levegőért kapkodva, és szégyenkezve rántom fel a nadrágomat. – Már van egy bébid, és az nem én vagyok.

Lassan felegyenesedik. Nem foglalkozik azzal, hogy megigazítsa a pólóját, vagy begombolja a sliccét, amit bizonyára én gomboltam ki.

– Kurvára nem mondom el többször, Ella, hogy nem én ejtettem teherbe azt a nőt. Miért nem hiszel nekem?

Olyan őszintén cseng a hangja, hogy kis híján el is hiszem neki. A lényeg, hogy csak majdnem. Hirtelen eszembe jut,

hányszor könyörgött anya, hogy adjak egy második esélyt az aktuális hűtlen pasijának. *„Megváltozott, édesem. Más ember lett. Féltreértés volt. A nő igazából a testvére.”*

Sohasem értettem, miért nem látott át a hazugságokon. Most már sejtem, hogy talán annyira hinni akart a szerelemben, hogy meggyőzte magát: a legutóbbi gerinctelen barátja igazat beszél, és így lehetett mellette valaki.

– Hát persze hogy letagadod. Mi mást mondhatnál? – kérdezem reszketős lélegzetvétellel. – Felejtsük el, hogy ez megtörtént.

– Szerinted tényleg el tudom ezt felejtetni? – kérdezi halkán, de élesen. – Visszacsókkoltál. Még mindig akarsz engem.

– Ne ringasd magad tévhitbe! Most bárkit visszacsókkoltam volna. Sőt, bárkit megcsókkoltam. Emlékszel? Ha Wade lenne itt, nem pedig te, akkor őt csókkoltam volna.

– Wade jó srác – ráncolja a homlokát Reed. – Ne törd össze a szívét azért, hogy bosszút állj rajtam. Te nem vagy olyan.

– Nem tudod, milyen vagyok.

– De, tudom. Te mondtad, hogy olyannak látlak, amilyen vagy. Látom a fájdalmadat és a magányodat. Látom a büszkeségedet, ami megakadályozza, hogy bárkiben is támaszra lelj. Látom a nagy szívedet, és hogy meg akarod menteni a világot, beleértve a seggfejet is, aki én vagyok – akad el a szava. – Én végeztem a játszmákkal, Ella. Számomra nem létezik másik lány ezen a világon. Ha beszélni látsz az egyikkel, akkor tudd, hogy rólad beszélek. Ha sétálni látsz az egyik mellett, akkor tudd, hogy azt kívánom, bárcsak te lennél az – lép felém. – Te vagy nekem az egyetlen.

– Nem hiszek neked.

– Hogy érhetném el, hogy meggondold magad?

Ellököm magamtól. Túl közel áll, nekem pedig távolságra van

szükségem.

– Azt akarod, hogy könyörögjek? Mert akkor megteszem – ereszkedik le a földre.

– Öregem! Royalból *papucs* lett – kukorékolja valaki. A beszólást csoszogás hangja követi, aztán több ember részeg röhögése. Egy srácokból álló csapat botorkál el mellettünk a villa felé.

Megfogom Reedet, még mielőtt leérne a térde a földre. Akármennyire is rühellem, az Astor diákjait még jobban. Őt viszont mintha egyáltalán nem zavarná, hogy ezek a parasztok meghallották. Csak gúnyos mosollyal feltartja a középső ujját.

Könnyek szöknek a szemembe, ezért elfordulok, hogy ne lássa őket.

– Utálom ezt a helyet – suttogom. – Az Astor hivatalosan is a világ leghülyébb sulija.

Súlyos csend telepszik közénk, amíg Reed mélyen fel nem sóhajt.

– Gyere, hazaviszlek.

Miután a kocsim gusztustalanul kikerült a forgalomból, megadóan összehúzom magam, és beülök Reed terepjárójába, de igyekszem olyan távol helyezkedni tőle, amennyire csak lehet.

– Mi történt a mezeddel? – kérdezi rekedten. – Teljesen elázott.

– Jordan történt vele.

– Majd elintézem vele – szorítja meg a kormányt.

– Hogyan?

– Azt bíz rád!

Kibámulok az ablakon, és igyekszem elfojtani a szívemben ébredő reményt. Ez itt Reed Royal. A pasi, aki megdugta az apja barátnőjét. Nincsenek elvei, nincs tartása. Csak az a fontos neki, hogy mit tud megszerezni magának.

Szóval nem, nem engedem meg magamnak, hogy reménykedjek. Nem bírja el a szívem. Még egyszer már nem.

18. FEJEZET

REED

TOVÁBB TART VISSZAKAPNI A CSAJOMAT, MINT GONDOLTAM. És nehezebb is. Azt hittem, hogy az a csók Shea buliján végre elhozza a változást. De csak ellenkező hatása lett. Ella még mindig nem hisz nekem, és DNS-teszt híján nem tudom, hogy fogom meggyőzni őt.

Apa nem említett apasági tesztet, de meg fogja csináltatni, ugye? Bizonyíték nélkül nem kötheti hozzá magát ahhoz a kígyóhoz.

Az egész nyomorúságos hétvégét úgy töltöttem, hogy apát és Brooke-ot kivéve az egész család levegőnek nézett. Ella, Easton, az ikrek, és Gid is pipa rám.

Nem azért, tényleg megérdemlem. Száz százalékig. Életem leghülyébb döntése volt lefeküdni Brooke-kal. A tény, hogy mindig is válogatós voltam a csajok terén, csak tovább ront a helyzeten, mert egy Brooke-féle fel sem kerülhetett volna a rövidke listára. Ellen kellett volna állnom neki. Ellen kellett volna állnom a kísértésnek, hogy megbüntessem apát. Tapasztalatból tudom, hogy az összes keményfejű döntésemnek önmarcangolás a vége.

De megtörtént, és ezen nem tudok változtatni. Utálhatom magamat érte, szarul érezhetem magam, valahányszor eszembe jut, viszont nem írhatom át a múltat.

Ella pedig nem hozhatja fel ellenem örökké, igaz?

– Bámulod.

A hang irányába fordulva látom, hogy Wade a szemét forgatja. Ja, lebuktam. Ella asztalát bámultam. Az ebédlő másik végében ül Vallal, és tudom, hogy direkt választotta azt a helyet. Akkora távolságot ékel közénk, amekkorát csak lehet.

És úgy ül, hogy hátat fordít az egész ebédlőnek. Nekem is. Tudatni akarja velem, hogy vége, de mindketten tudjuk, hogy nincs. Máskor is utált már, de mégis belém van esve. Igazából semmi sem változott közöttünk. Még mindig bokszolunk. Úgy körözzünk egymás körül, mint a méltó ellenfelek. De ott vagyunk együtt a ringben. Csak ez számít.

– Bámulhatom is – hunyorgok Wade-re. – Te viszont nem. Szóval vedd le a szemedet a csajomról! A szádat is.

– Hé! – vigyorog. – Nem az én hibám, hogy ledugta a nyelvét a torkomon.

– Ha ezt még egyszer megemlíted, neked megyek.

– Sohasem bántanád a hátvédedet – áll fel nevetve Wade. – Később találkozunk, srácok. Valaki vár rám a mosdóban.

A többiek mind égneek emelik a tekintetüket. Wade hírhedt a mosdós numeráiról.

– Hé, East! – szólal meg valaki az asztal túlsó felén. – Hallom, összejöttél Savannah Montgomeryvel.

Gyorsan kihúzó magam. Tényleg? Először Abby, most pedig Savannah?

Amikor Abby *félrehívott a buliban*, azért tette, *hogy magyarázkodjon*, amiért *összegabalyodott Easttel*. Azt állította, hogy dühös volt rám, és *így* eresztette ki a *gőzt*. Nehéz volt

visszafognom magam, hogy ne közöljem vele: teszek rá, kivel kefél. De tényleg teszek rá. Már azelőtt lezártam Abbyvel, mielőtt Ella bekerült a képbe, és őszintén nem érdekel, kivel fekszik le.

East viszont érdekel. A bátyám egy ámokfutó, és semmit sem tehetek, hogy megállítsam. Emiatt nem tudok aludni éjszaka. Ja, meg Ella miatt.

Apropó, Ella. Az egyik csapattársam váratlanul megemlíti a nevét. Hagyom a színjátékot, hogy úgy tegyek, mintha nem érdekelne, és a két focista felé fordulok, akik úgy pletykálnak, mintha egy junior ligás ebéden lennének.

– Mi van Ellával? – kérdezem.

Neiman Halloway, a másodéves támadó elfintorodik.

– Csak hallottam, hogy ma megszívta retorikán.

– Mi történt? – fonom karba a kezemet, és lesújtó pillantással meredek kettejükre. Ha nem nyitják ki a szájukat, akkor beépítem a tálcájukat az arcukba.

Neiman megköszörüli a torkát.

– Nem voltam ott, de a nővérem igen. Azt mondta, hogy Ellának beszédet kellett ma mondania azokról, akikre felnéz, vagy ilyesmi.

Az anyukájáról írt, és hát... – fészkelődik kelletlenül.

– Nyögd ki! Nem fogok behúzni neked azért, mert elmondod, ami az órán történt. Azért viszont lehet, hogy péppé verlek, hogy vesztegeted itt az időmet.

Az asztal másik oldaláról Easton is feszülten figyel, de nem néz a szemembe, amikor a tekintetét keresem.

– Jó. Oké. Szóval páran leoltották a francba, tudod? Olyan szarságokat mondtak, hogy „én is felnézek a sztriptíz táncosokra, amikor az arcomba riszálják a seggüket”. És a nővérem azt mondta, hogy az egyik Pasztell lány megkérdezte, van-e Ellának

házi videója arról, amiben azt oktatja, hogy kell leszopni a klienseket.

Érzem, hogy elsötétül az arcom, és minden szónál egyre dühösebb vagyok. Emlékeztetem magamat, hogy ez a srác csak a hírvivő, a hírvivőket pedig nem szokás kinyírni.

Neiman holtsápadtan folytatja:

– Aztán egy csaj azt mondta, hogy Ella anyukája a szégyenbe halt bele, hogy Ella mekkora ribanc.

Mozgást látok a szemem sarkából. Odafordulva látom, hogy Ella és Val átsétál az ebédlő fényes parkettáján, üres tálcával a kezükben.

Nagy a kísértés, hogy utánarohanjak, de akármennyire is meg akarom vigasztalni, tudom, hogy nem kíváncsi rám. Amúgy sem érne sokat a vigasztalás.

Wade-nek igaza van. Valami megváltozhatott ebben a suliban. Mielőtt Ella elment, Jordanen kívül talán senki sem mert volna így beszélni vele.

– Ennyi? – préselem ki az összeszorított fogaim között a fiúk felé fordulva.

Neiman és a barátja aggódó pillantást váltanak.

Nem, akkor nem csak ennyi. Felkészülök a továbbiakra.

Neiman haverja folytatja:

– Amikor kifelé jöttünk, valaki megkérdezte Daniel Delacorte-ot, hogy bankjegyek estek-e ki, amikor Ella széttette a lábát neki. Azt válaszolta, hogy nem, ahhoz ő túl olcsó. Csak negyeddolláros érmék potyogtak.

Ökölbe szorul a kezem a térdemen.

Attól tartok, hogy ha elveszíteném a fejemet, akkor lerombolnám ezt az egész kibaszott iskolát.

– Írj egy üzenetet a nővérednek – ugatok rá Neimanra. – Neveket akarok.

Neiman gyorsabban kapja elő a mobilját, mint amikor ráveti magát az ellenfél hátvédünkre vadászó támadójára. Gyorsan bepötyögi az SMS-t, aztán majdnem egy percig ülünk ott, amíg várjuk a választ. Mire pittyeg a telefonja, készen állok rá, hogy embert öljek.

– Skip Henley mondta a dolláros dolgot...

Neiman be sem tudja fejezni a mondatot, máris talpra ugrok. A szemem sarkából látom, hogy Easton is feláll, de feltartom a kezemet, hogy megállítsam.

– Majd én elintézem – mormogom.

Valami megvillan a szemében. Mintha zsörtölődő tisztelet lenne. Hú, talán mégsem menthetetlen a kapcsolatom az öcsémrel.

Körülnézek az ebédlőben, és ki is szúrom a célpontot. Skip Henley-t.

Egy ideje már figyelem a gyereket. Nagy a szája, szeret dicsekedni vele, hogy hány csajt fektetett le – lekezelő részletekkel.

Odaballagok Henley asztalához, amire csend telepszik a közeledtemkor.

– Henley – szólalok meg hűvösen.

Skip óvatosan felém fordul. Full strébernek néz ki a tökéletesre zselézett hajával meg a frissen borotvált babaarcával.

– Igen?

– Retorikaórán voltál ebéd előtt?

– Aha – bólint. – És?

– Mondom, mi van – ütögetem meg a mellkasomat. – Te üthetsz először. Oda, ahová csak szeretnél. Aztán úgy meggyepállak, hogy még az anyád sem fog rád ismerni.

Körbenéz, és eszeveszetten keresi a kiutat. De előlem nem menekül, a kis barátai pedig úgy tesznek, mintha nem is

ismernék. Mindenki másfelé néz az asztalnál: a telefonjukat babrálják, vagy éppen a kaját piszkálják. Skip egyedül maradt, és ezt ő is tudja.

– Nem tudom, mit követtem el szerinted – magyarázza. – De...

– Ja, emlékeztetőre van szükséged? Rendben. Hadd segítsék, öreg! Szarságokat mondtál Ella Harperre.

Először félelem csillan a szemében, aztán méltatlankodó arcot vág. Leesik neki, hogy nincs túl sok választása, ezért úgy dönt, hogy megduplázza a hülyeségét.

– És? – mondja megint. – Én csak az igazat mondtam. Mindannyian tudjuk, hogy az a csaj annyi időt töltött hanyatt fekve, hogy matracmintás a háta...

Felrántom a székről, mielőtt befejezhetné a mondatot. Az inggallérját megmarkolva közel húzom az arcomhoz.

– Vagy acélból vannak a golyóid, vagy meg akarsz halni. Az utóbbira tippelek.

– Baszd meg – köpi az arcomba Henley. – Azt hiszed, Royal, hogy te vagy ebben az iskolában a király? Azt hiszed, hogy lenyomhatod a torkunkon, hogy idehozol egy kurvát? Az üknagyapám ismerte Lee tábornokot! Nem fogok ilyen alja néppel egy levegőt szívni.

Azzal morogva rám veti magát, és hagyom, hogy megüssön. Olyan gyenge a találata, mint ő maga.

Mindenki ilyen gyenge, aki szavakkal bántja a másikat. Ezért dobálóznak szavakkal. Önbizalomhiányos idióták, akik ettől jobban érezni magukat.

Lecsúszik az ökle az állkapcsomról, mert nem tudja, hogy kell behúzni egyet. Nevetve torkon ragadom a faszfejet, és közel húzom magamhoz.

– Apuci nem szeret eléggé ahhoz, hogy megtanítsa

verekedni, Skippy? Figyelj, így működik – húzok be neki egymás után kettőt. – Látod?

Kuncogást hallok a hátam mögül, és felismerem Easton hangját. Az öcsémnek tetszik a műsor.

Henley fájdalmasan felnyög, miközben hátrál, és hűgyszag csapja meg az orromat.

– Jézusom, ez bepisált! – rikkantja valaki.

Undorodva tarkón fogom Skipet, kirúgom alóla a lábát, és arccal előre nekivágom a padlónak. A térdem ránehezedik a gerincére, aztán lehajolok mellé.

– Ha csak egyetlen rossz szót is szólsz Ellára vagy a barátaira, sokkal rosszabbul fogsz járni annál, mint hogy kapnál párat a képedbe, megértetted?

Szánalmasan szipogva bólint.

– Helyes – lököm meg, miközben talpra állok. – A többiekre is ugyanez vonatkozik – közlöm a tömeggel. – Mától mindannyian összeszeditek magatokat, különben ez a műsor egy kibaszott babazsúr lesz ahhoz képest, amit kapni fogtok.

Síri csend honol az egész ebédlőben. A szorongó, rettegő tekintetek láttán elégedettséget érzek. Wade-nek még valamiben igaza volt. Ezeknek a kölyköknek szükségük van egy vezetőre. Valakire, aki megakadályozza, hogy felfalják egymást.

Lehet, hogy nem jelentkeztem önként a feladatra, mégis én kaptam meg. Akár tetszik, akár nem.

...

Ahelyett, hogy órára mennék, a tornateremnél lévő földszinti mosdó felé veszem az irányt. Nincs olyan szabály, ami kimondaná, hogy ez a mosdó csak a focicsapat tagjaié, mégis így

alakult.

Wade pedig alaposan kihasználja a dolgot. Neki most társadalomismerete lenne, de miután az anyukája összejött a tanárral, be se tette a lábát az osztályterembe. Azt szokta mondani, hogy az ebéd szénhidráttartalma után vagy aludni kell, vagy pedig dugni, és az utóbbi kellemesebb.

Zajosan lépek be, hogy figyelmeztessem az ott lévőket, hogy már nincsenek egyedül. Wade-et viszont ez egyáltalán nem zavarja. Lihegős nyögéseket hallok, közte sóhajokkal, hogy „igen, Wade”, „csináld még, Wade”, ismerős ritmusban kántálva.

Unottan nekidőlök a mosdóknak, és nézem, ahogy az egyik vécéfülke ajtaja durván rázkódni kezd, miközben Wade keményen kezdi adni a csajnak. A hangból ítélve Rachel Cohen az ebéd utáni numerapartner.

Wade annyi ideig képes koncentrálni, mint egy sült krumpli, de amikor együtt van egy lánnyal, mindent belead. Ennél többet nem lehet elvárni tőle. Az órára nézek. Nem akarok elkésni az órámról.

– Végeztetek, skacok? – dörömbölök az ajtón.

A zaj abbamarad, és meglepett sikkantást hallok, egy halk nyugtatgatással egy időben.

– Nyugi bébi, tessék – mondja Wade, aztán némi fészkelődés. – Finom, ugye? Ne aggódj a jó öreg Reed miatt! Ahh, ezt már szereted. Akarod, hogy kinyissam az ajtót? Nem? Oké, de ott van kint. Hall téged. Bakker, ezt nagyon szereted. Gyerünk, bébi, engedd el magad!

Nyögés hallatszik, amit még több fészkelődés és egy hosszú, halk morgás követ. A finálét vécélehúzás teszi teljessé.

Nyílik az ajtó, én pedig Wade tekintetét elkapva rábökök az órára. Bólintva felhúzza a sliccét, aztán magához húzza Rachelt, és hangosan, nyálasan megcsókolja.

– Ez aztán nem semmi volt, bébi!

A csaj felsóhajt. Ismerem ezt a hangot. Hasonlót hallottam Ellától, amikor elvultunk. Úgy szeretném megint hallani, hogy belepusztulok, és dühít egy kicsit, hogy nem enged közel magához.

Erőteltjesen megköszörülöm a torkomat.

Wade úgy kíséri ki Rachelt az ajtóhoz, hogy szinte vonszolja.

– Suli után találkozunk? – kérdezi a lány reménykedve.

– Az tuti, szivi.

Wade elhallgat, és hátranéz rám a válla fölött.

Megrázom a fejemet.

Erre ő vállat von.

– Vacsora után átmegyek. Ezt tartsd nekem melegen, oké? – paskolja meg Rachel rövidített egyenszoknyájának elejét. – Egész délután rád fogok gondolni. Durva lesz.

Hiába ismerem Wade-et ilyen sok éve, nem tudom, hogy őszinte-e, vagy csak ilyen jó a dumája.

– Mármint azt akarod mondani, hogy kemény lesz... – gügyögi Rachel.

Na jó, ebből elég!

– Wade! – szólalok meg türelmetlenül.

– Majd kereslek, Rach. Ha nem lenne muszáj csacsognom Reeddel, esküszöm, hogy lenyomnánk itt még egy menetet.

Rachel habozik, így Wade-nek szó szerint ki kell tessékelnie az ajtón. Miután becsukta, elé tolja a kukát, és odajön hozzám. Kinyitom a csapot, hogy senki se hallgatózhasson.

Rögtön a lényegre térek.

– Ella autóját teleöntötték mézzel a péntek esti Montgomery-buliban, és most terítettem le egy seggfejet, aki keresztre feszítette őt retorikán. Mi a fene folyik itt?

– Ez most komoly? Semmit sem fogtál fel abból, amit a

legutóbb mondtam neked erről? Vagyis felfogtad, csak azt mondtad, hogy nem érdekel – jegyzi meg élesen Wade.

– Hát most már érdekel. Tudni akarom, hogy miért lett Ellából megint célpont. Mindenki tudja, hogy hajlandó vagyok megverni bárkit, aki csúnyán néz rá, szóval nem értem, miért köcsögölnek vele.

Wade bedugja a kezét a csap alá, hogy megmossa. Ezzel húzza az időt.

– Wade!

– Jó, ne üss meg – tartja fel a kezét. – Nézd ezt a szép pofit – paskolja meg az állát. – Nem lesz több kamaty a klotyón, ha tönkreteszed a csókolózómat.

Lebámulok Wade-re, aki öt centivel alacsonyabb nálam.

– Miért szívatják Ellát az emberek? – erőltetem a témát.

– Régen félték tőled – von vállat. – Most már nem annyira.

– Ez meg mit jelentsen?

– Azt, hogy Delacorte-nak még mindig megvan az összes foga, pedig megpróbálta megerőszakolni a csajodat. Jordan következmények nélkül azt mond, amit akar. Mindenki azt hiszi, hogy végeztél Ellával, és miután már nem állsz ki senkiért, ők sem lesznek óvatosak. Ella szabad préda.

– Még valami?

– Ez nem elég? – von vállat szomorúan Wade.

– De – bólintok dühösen. – Bőven.

– Akarsz csinálni valamit?

– Szerinted? – rúgom félre a kukát az ajtó elől.

– Szerintem ha ti, Royalok, közös erővel állnátok ki, akkor mindenki lenyugodna. Senkinek sem tetszik, ami itt folyik, de mindenki fél vagy lusta. És őszintén szólva, te az utóbbiak közé tartozol, haver.

Összeszorítom a fogamat, de elismerem, hogy nem téved.

Gideon sokkal hatékonyabban érvényesítette a szabályokat ebben a suliban, mint én. Ő odafigyelt. Kitalálta, ki áll a szarságok mögött, és helyre tette. Általában én közvetítettem az üzeneteket.

Miután elballagott, mindenki feltételezte, hogy én veszem át a helyét. Nem sokat tettem azért, hogy bebizonyítsam, tényleg így van-e. Egészen mostanáig.

– Igazad van – fordulok Wade felé. – Egy lusta állat voltam.

– Mindig igazam van – mondja vigyorogva. – Szóval mit fogsz csinálni?

– Még nem tudom. De ne aggódj, változni fog ez a kóceráj – közlöm gyilkos pillantással. – Rajta vagyok az ügyön.

19. FEJEZET

ELLA

A SULIBÓL HAZAÉRVE EGYENESEN A SZOBÁMBA SIETEK, ahol ledobom magam az *ágyra*, és összekuporodom az oldalamba fekvve. Szeretnék úgy tenni, mintha ez a mai nap meg se történt volna. Valahányszor azt hiszem, hogy már nem érezhetek ennél nagyobb szégyent, az Astor Park gimi tahói bebizonyítják, hogy tévedtem.

De nem fogok sírni. Semmiképp. Egyetlen könnycseppet se hullatok. Nem adok ilyen hatalmat a kezükbe.

A mai retorikaóra viszont a szívatás egészen új dimenzióját jelentette. Alig bírtam ki, hogy az anyukámat szidják. Nem hiszem el, hogy a tanár öt percig csak ott állt, mint egy viaszbábu, mielőtt lecsitította az osztályt.

Lehet, hogy át kellett volna mennem Valhoz, ahogy mondta. Az ágyán ülve ehettünk volna fagyit, és pletykálhattunk volna az új pasijelöltjéről. Ez sokkal jobban hangzik, mint hogy egész este ebben a szobában kuksoljak.

Ráadásul nem feszülnék meg, valahányszor lépteket hallok a

folyosóról. Nem hiszem el, hogy múltkor megcsókoltam Reedet. Vagyis nem, nem csak ennyi történt. Lehúzta a nadrágomat és megfogta a fenekemet. Ki tudja, meddig hagytam volna elmenni, ha nem kerül szóba közöttünk az a bébi dolog.

Mi van, ha tényleg ő Brooke kisbabájának az apja? Hogy élhetnék egy házban Reeddel, Brooke-kal meg a titkos gyerekükkel, akit szegény gyanútlan Callum a sajátjaként nevel?

Jesszusom! Mikor lett ilyen szappanopera az életem?

Két kézzel megszorítom az arcomat, hogy a szám belsejébe vájjon a fogam. A fájdalomtól nem sajog kevésbé a szívem. Hiányzik Reed. Haragszom magamra ezért, de nem tehetek ellene semmit. Az a sok minden, amit elmondtam neki arról, hogy szerintem a magam valójában lát engem... Még mindig úgy érzem. Valahányszor Reed rám szegezi az átható kék szemét, olyan, mintha a lelkembe látna vele. Átlát a kemény felszínen. Látja a félelmeimet, a sebezhetőségemet, és nem ítél el érte.

Én pedig komolyan azt hittem, hogy én is látom őt. Csak képzelődtem volna? Azok a pillanatok, amikor nevetve félredobtuk a páncélunkat, az az őszinte tekintete, amikor azt mondta, hogy bárcsak méltó lenne hozzám, az a békesség, ami szétáradt bennem, amikor együtt aludtunk el...

Mindez csak a képzeletem szüleménye?

Kiveszem a matekkönyvet a hátizsákból, és ráveszem magam, hogy koncentráljak. Utána jutalomként megnézek két agyatlan részt *A Nagy Ő*-ből, ami nem is vicces, ha Val nincs itt mellettem, hogy aranyköpéseket mondjon a versenyzőkről.

– Ella – hallom Callum hangját a folyosóról, amit hangos kopogás követ az ajtómon. – Kész a vacsora. Le kéne jönnöd.

– Nem vagyok éhes.

– Gyere le! Vendégeink vannak.

Homlokráncolva nézek az ajtóra. Callum általában nem

szokott velem szülőset játszani, de most úgy cseng a hangja, mint egy szigorú apának.

– Kint eszünk a teraszon – teszi hozzá. Utána bekopog a többiekhez is, hogy begyűjtse őket. Egyesével hív mindenkit, és egy kicsit mintha aggódna.

Óvatosan felülök az ágyban, közben pedig azon agyalok, hogy kik lehetnek azok a „vendégek”. Brooke nyilván, mivel az a boszorkány szinte minden estét itt tölt, amióta Callummal bejelentették a gólyahírt.

De ki lehet még? Tudomásom szerint Callumnak Steve volt az egyetlen barátja, és ő már meghalt.

Mélyet sóhajtva feltápászkodom, és gyorsan lecserélem az iskolai egyenruhámat valami szalonképesebbre. Sajnos folyton elfelejtem, hogy el kéne mennem vásárolni, úgyhogy muszáj az egyik olyan ruhát választanom, amit még Brooke-kal együtt vettünk.

Pont akkor érek ki a folyosóra, amikor Reed és Easton is kilép a szobájából. Mindkettőt levegőnek nézem, ők pedig egymást nézik annak, így némán és feszülten caplatunk le a lépcsőn.

A teraszon rögtön megértem, hogy miért aggódott Callum. Két vacsoravendégünk van: Brooke... és Dinah O’Halloran.

Reed egész testében megdermed mellettem. Kék szemével egyik szőke ribancról a másikra néz.

– Mi a jeles alkalom? – érdeklődik hűvösen.

Brooke szélesen elvigyorodik.

– Az eljegyzésünket ünnepeljük, te csacsi! – veti hátra a haját.

– Persze csak nem hivatalosan, mert lesz egy igazi eljegyzési partink is, amint elintézzük a részleteket. Valami jó helyen, például a Palace-ban vagy a King Edwardban. Mi a véleményed, Dinah? Modern helyszínt válasszunk, vagy valami előkelőbbet?

– A King Edward Hotel már elveszítette a vonzerejét, Brookie

– fintorog Dinah. – Régen sokkal exkluzívabb volt, de ma már levitték az áraikat, és a vendégek alacsonyabb körökből származnak.

Callum rám és a fiúkra pillant.

– Üljetek le – parancsolja. – Udvariatlan, ahogy ott álltok.

Végignézek az üres helyeken. Callum két oldalán Brooke és Dinah ül, az egyformán mogorva Sawyer és Sebastian pedig volt olyan mázlista, hogy az asztal másik végére került.

Reed és Easton elmegy a két nő melletti üres székek mellett, és lehuppan az ikrek mellé. Így nekem két nem túl csábító alternatíva marad. Szerintem Dinah a kevésbé szörnyű a két boszorkány közül, így vonakodva mellé ülök.

Éppen elhelyezkedem, amikor Gideon kiballag a teraszra.

– Estét – motyogja.

– Örülök, hogy el tudtál jönni, Gid – bólint Callum.

– Miért, hagytál nekem más lehetőséget, apa? – feleli Gideon még élesebb hangon. Megrándul az állkapcsa, amikor észreveszi, hogy csak Brooke mellé ülhet le. A leendő nevelőanyja mellé.

– Gyere, ülj le, édesem – paskolja meg az üres helyet Brooke. – Hadd töltsék neked egy pohár bort!

– Vízet kérek – feleli szigorúan.

Kínos csend telepszik az asztal köré, amikor mindannyian elhelyezkedünk. Az összes Royal fiú a homlokát ráncolja. Callum csalódottan figyeli őket.

Mégis mit várt? A fiai alig szóltak hozzá a bejelentés óta. Látom, ahogy az ikrek mindig összerázkódnak, valahányszor Brooke megvillantja a gyémántot az ujján. Easton gyakrabban részeg, mint józan. Gideont nyilván erőszakkal kell rávenni, hogy hazajöjjön. Reed pedig lefeküdt Callum barátnőjével – kétszer, háromszor vagy százszor.

Szóval igen: Callumnak elment az esze, ha szerinte ebből a

nagy, boldog családi vacsorából más is lehet, mint totál katasztrófa.

– Nagyon köszönöm, hogy meghívtatok ma este – csicsergi Dinah Callumnak. – Ezer éve nem jártam a Royal-villában.

A hangján érződik, mit gondol a meghívás hiányáról. Gyönyörűen fest ma este, pedig gonoszul csillog a zöld szeme. Feltűzte aranyszőke haját, fülében pedig gyémánt fülbevaló lóg. Fehér ruha van rajta mély V kivágással, ami egyszerre mutatja meg a napbarnított bőrét és a dekoltázsát.

Megértem, hogy miért vonzódott hozzá az apám. Dinah úgy néz ki, mint egy szexi angyal. Nem tudom, mennyi ideig tartott apámnak rájönni, hogy igazából maga az ördög.

Callum pincéreket fogadhatott fel a vacsorához, mert három ismeretlen, egyenruhás nő masírozik ki a teraszra, és elkezdik felszolgálni az ételeket. Kellemetlenül érzem magam emiatt, és a székhez kell szegezennem a hátsómat, hogy ne ugorjak fel segíteni nekik.

Aztán mind a kilencen enni kezdünk. Hogy finom-e a kaja? Fogalmam sincs. Oda se figyelek, hogy mit tömök a számba. Csak próbálom nem elhányni magam. Brooke a születendő Royal bébiről csacsog, amitől felfordul a gyomrom.

– Ha kisfiú lesz, akkor szeretném, hogy Emerson legyen a második neve Callum apukája után, isten nyugosztalja – mondja Brooke Dinah-nak. – Jól hangzik, ugye? II. Callum Emerson Royal.

Callumnak akarja hívni a gyereket? Miért nem Reednek? Legszívesebben beszólnék. De inkább megmarkolom a vizespoharat, mert feldühít a gondolat, hogy talán Reed ennek a kölyöknek a vér szerinti apja. Elfog az émelygés. Szörnyű az egész.

Reed azt állítja, hogy legutóbb több mint fél éve volt együtt

Brooke-kal, akinek a terhessége biztos nem annyira előrehaladott. Úgyhogy talán tényleg nem szexeltek, amikor rájuk nyitottam. Reed azt mondja, hogy nem. Brooke is azt mondja.

Lehet, hogy igazat beszélnek?

Igen, Ella. Anyukád legutóbbi pasija meg nyilván a húgával sétált kézen fogva. Hülye vagy.

– Ella?

– Bocsi, tessék? – emelem fel a fejemet, hogy az engem fürkésző Callumra nézzek.

– Brooke kérdezett tőled valamit.

Vonakodva Brooke-ra nézek, aki rám kacsint.

– Azt kérdeztem, hogy van-e valami javaslatod lánynévre.

– Nincs – motyogom. – Bocs, nem vagyok valami jó a nevekben.

– Fiúk? – kérdezi a srácoktól. – Valami ötlet?

Egyikük sem válaszol. Az ikrek úgy tesznek, mintha lefoglalná őket, hogy tömjék a fejüket. Reed, Gideon és Easton pedig látványosan levegőnek nézi Brooke-ot.

Miután én vagyok az egyetlen, aki részt vett a beszélgetésben – már ha az a néhány bűdös szó részvételnek számít –, a felnőttek rám figyelnek.

– Szomorú vagyok, hogy nem jössz el hozzám gyakrabban – közli velem Dinah. – Tényleg szeretném megismerni a férjem lányát.

Az utolsó szót úgy mondja ki, mintha káromkodna. Callumnak megfeszül az arca, de határozottan befogja a száját.

– Nem kaptam meghívást – próbálkozom hasonlóan hűvös hangnemmel.

– Nincs szükséged meghívóra – sötétül el Dinah tekintete. – A tetőtéri lakás félig a tiéd, emlékszel?

– Aha.

Semmitmondó arckifejezésemet látva vállat von, és Gideon felé fordul.

– Milyen az egyetem, drágám? Ezer éve nem láttalak. Mesélj el mindent, mi újság veled?

– Jó az egyetem – hangzik a tömör felelet.

– Most lesz egy úszóversenyed, nem? – simogatja meg Dinah a pohár szárát. – Talán Brooke említette.

Gideonnak megfeszül az állkapcsa, mielőtt válaszol:

– Igen, így van.

Brooke csillogó szemmel szólal meg:

– Talán mindannyian elmehetnénk szurkolni. Mit gondolsz, Callum?

– Á, igen. Ez... Nagyszerűen hangzik.

Reed halkán felhorkant, Callum pedig figyelmeztető pillantást vet rá.

Lényegében mindenkit utálok ennél az asztalnál.

Egyre nő a feszültség. Már úgy érzem, hogy összenyomnak a falak, belül pedig fuldokolni kezdek. Pedig kint vagyunk a szabadban, basszus.

– Bárcsak megismerhetted volna az apádat – jegyzi meg Dinah. – Steve olyan... rettenthetetlen volt. És hűséges. Nagyon hűséges. Igaz, Callum?

Callum bólintva tölt magának még egy pohár bort. Tuti, hogy ez már a második üveg nála. Brooke viszont ásványvizet iszik a terhessége miatt.

– A legjobb ember, akit ismertem – feleli meghatódva Callum.

– A pénzével viszont nem bánt valami jól – teszi hozzá Dinah, és egy pillanatra rám hunyorog a zöld szemével. – Az anyádra vagy az apádra hasonlítasz jobban, Ella?

– Az anyámra – válaszolom röviden, de mégis honnan a fenéből tudhatnám?

– Hát persze hogy ezt kell mondanod. Hiszen Steve nem is tudott rólad. Életed nagy részében nem is léteztél a számára.

Milyen enyhe kis találat, Dinah! De tudod mit? Olyan nők között nőttem fel, akik folyton az egyetlen dolog miatt aggódtak, amijük volt. Attól félték, hogy gyorsan elhervad a szépségük. Bármit elbírok, amit rám zúdítasz.

– De aztán feleszmélt – mosolygok. – Hiszen mindent rám hagyott, amit csak tudott.

És még többet hagyott volna rám, ha te nem bérepsz fel egy ügyvédfalkát, hogy minden cent nálad landoljon.

Dinah erre százfogú mosolyt villant rám.

– Valamelyik nap eszembe jutottál.

Jaj, ne!

– Azon gondolkoztam, hogy mennyire hasonlítunk – folytatja. – Az anyámnak gondjai voltak, amikor kicsi voltam, és olyan gyakran költöztünk, mint ti. Rossz döntéseket hozott. Gyakran előfordult, hogy...

Szünetet tart, hogy belekortyoljon az italába, mi pedig akaratumk ellenére minden szavára figyelünk. Látszik rajta, hogy élvezi.

– Az emberek gyakran jöttek-mentek az életemben, és nem mindig voltak rám a legjobb hatással. Ezek a férfiak néha olyan dolgokat akartak tőlem, amilyeneket egy gyermektől sohasem lenne szabad kérni.

Dinah várakozva néz rám. Olyan, mint egy régi fajta lelkész, akinek megerősítésre van szüksége, hogy a hívek vették az üzenetét.

– Igazán kár – motyogom.

Viszont igaza van. Hasonlít a története az enyémhez, de nem

vagyok hajlandó megsajnálni. Most már messze nem olyan az élete.

– Ugye? – törli meg a szája szélét egy szalvétával. – Nagyon szeretnék neked tanácsot adni, mint egyik elveszett lány a másoknak. Nem kéne arra várnod, hogy mit akarsz az élettől, mert ha úgy teszel, úgy fogod végezni, mint mindkettőnk anyja. Kihasználva és végül holtan. Biztos vagy benne, hogy nem ezt akarod. Ugye, Ella?

Callum a kelleténél nagyobb erővel csapja le a villát az asztalra.

– Szerintem ez nem vacsorához illő téma.

– Ez női csevej, Callum – legyint Dinah. – Átadok Ellának valamennyit a nagy nehezen megszerzett bölcsességemből.

És egyúttal figyelmeztet, hogy megpróbál majd elvenni mindent, amit Steve rám hagyott.

– Ez olyan, mint valami valóságshow? – vág közbe Easton, mielőtt megszólalhatnék. – Csak mert azoknál ki szoktam kapcsolni a tévét.

– Kábé – mondja Sawyer. – Hol a desszert?

– Nos, ha unjátok az élettörténetemet meg Elláét, mi lenne, ha rólatok beszelnénk, srácok? Tudom, hogy Easton és az ikrek szeretnek több vasat tartani a tűzben. És ti ketten, Reed és Gideon? Van valaki, aki fontos nektek, vagy ti is olyan szívtiprók vagytok, mint az öcsikék? – érdeklődik huncut kacajjal. Senki sem nevet vele.

– Mindketten egyedülállók vagyunk.

Brooke erre felkapja a fejét. Egy hajtincsét csavargatva pajkos pillantást vet felénk, miközben a pincérek kitolják a desszertekkel teli zsúrkocsit.

– És te, Ella? Te megtaláltad már a nagy őt?

Most már Callum is engem bámul. Úgy tűnik, pont ezt a

pillanatot választotta, hogy leeressze a részeg képe elől a borospoharat.

Lenézek a tányéromra, mintha az a tiramisu lenne a világ legérdekesebb dolga.

– Nem, nem járok senkivel.

Újabb szünet áll be a beszélgetésben. Olyan gyorsan tömöm magamba a süteményt, ahogy csak bírom, és a szemem sarkából látom, hogy a Royal fiúk is ugyanígy tesznek.

Gideon a leggyorsabb közülünk. Leteszi a villáját az üres tányérra, és hátratolja a székét az asztaltól.

– El kell intéznem egy telefont.

– Mindjárt jön a kávé – ráncolja a homlokát Callum.

– Nem kérek – mormolja Gid, és a lehető leggyorsabban eltűz a teraszcél.

Reed szóra nyitja a száját, de Callum egy pillantással elhallgattatja. *Nem mész sehova* – üzeni szavak nélkül. Reed pedig dühösen hátradől.

A pincérek puccos lattét hoznak a tálcájukon. Igazi rajzot csináltak rá habból. Az enyémen egy levél van. Brooke-nak egy fa, de az is lehet, hogy vasvilla.

– Elnézést – szólal meg Dinah, miközben felszolgálják a kávé. – De ki kell mennem a mellékhelyiségecskébe.

Találkozik a tekintetünk Reeddel. Mindketten forgatjuk a szemünket, és rögtön megbánom a közös pillanatot, mert elégedett félmosolyt csal az arcára.

Ezúttal Easton és én nyerünk: rekordidő alatt sikerül kihörpíteni a latténkat. Lecsapjuk a csészénket, aztán egyszerre szólalunk meg:

– Segítek a pincéreknek elpakolni...

– Beviszem ezt a tálcát...

Egy pillanatra egymásra meredünk, és a menekülésre való

közös vágy láthatatlan köteléket formál közöttünk.

– Ellával majd elintézzük – fejezi be Easton, én pedig hálásan bólintok.

– A személyzet abszolút képes ellátni a... – tiltakozik gyorsan Callum.

De Eastonnal máris nekiállunk felkapni a tányérokat és a poharakat.

A teraszajtó felé sietve hallom, hogy Reed bosszúsan morog. Borsózik tőle a hátam.

– A zseniknek egy rugóra jár az agyuk – motyogja Easton.

– Ja, szóval megint barátok vagyunk? – hunyorgok rá.

Bűnbánóan néz rám. A konyhába érve beteszi a tányérokat a mosogatóba, majd a pincérekre pillantva halkabbra fogja a hangját.

– Ne haragudj azért, amit Savannah buliján mondtam. Totál rottyon voltam.

– Ez nem kifogás – vágok vissza. – Te mindig rottyon vagy, de még sohasem mondtál nekem olyanokat.

– Bocsánatot kérek – vörösödik el. – Seggfej vagyok.

– Az.

– Megbocsátasz?

Előveszi a tarsolyából a kisfiús pillantást, amitől általában elolvadnak az emberek. Nálam viszont nem ússza meg ennyivel. Nagyon gonosz volt az a beszólása. Fájt. Úgyhogy megrázom a fejemet, és kisétálok a konyhából.

– Ella! Hé, várj!

A folyosón ér utol, és megfogja a karomat.

– Tudod, hogy gondolkodás nélkül mondok szarságokat.

– Te lényegében mindenkivel közölted abban a buliban, hogy kurva vagyok, Easton! – vörösödik el az arcom.

– Tudom! – morogja. – Elcsesztem, oké? Tudod, hogy nem

gondolok ilyet rólad. – Én igazából... – ráncolja a homlokát. – kedvellek. Te vagy a kishúgom. Kérlek, ne haragudj rám!

Mielőtt válaszolhatnék, valami halk zajra leszek figyelmes. Olyan, mint egy nyögés. Vagy talán sóhaj?

A folyosó végére pillantok. Errefelé csak három szoba van: egy kis mosdó, a kamra és egy gardrób.

– Hallottad ezt? – kérdezem Eastontól.

Morcosan bólint.

Kísértést érzek, hogy továbbosonjak a folyosón. Megállok a kamra előtt, de nem hallok semmit az ajtón keresztül. A gardróbnaál ugyanez a helyzet. A fürdőnél viszont...

Mindketten megdermedünk Eastonnal, amikor meghalljuk a nyögést. A hangból ítélve egy nőét.

Meghül az ereimben a vér, mert jelenleg hat nő tartózkodik a Royal-villában, és ötről tudom, hogy hol. Brooke a teraszon. A pincérnők a konyhában. Én pedig itt vagyok.

Ami azt jelenti, hogy...

Elkerekedett szemmel nézek Eastonra. Hirtelen hányingerem támad.

Neki is összeállhatott a kép, mert kissé eltátja a száját.

– Easton! – sziszegem, amikor a kilincshez nyúl.

De ő csak az ajkához emeli a szabad kezének mutatóujját. Aztán a legnagyobb szörnyülködésemre lenyomja a kilincset, és résnyire nyitja az ajtót.

Ez a rés pont elég. Csak ennyi kell ahhoz, hogy lássuk a fürdőszobában lévő párost. Dinah szőke fejét és Gid sötét tincseit. Gid kezét Dinah csípőjén. Dinah felé ívelő testét.

Easton undorodva és némán becsukja az ajtót, és úgy tántorodik hátra, mintha pofon vágták volna.

Kimondatlan egyezséget kötünk, hogy nem szólalunk meg, amíg tisztes távolba nem értünk.

– Jaj, istenem! – suttogom aztán megborzongva. – Gideon meg mi a fenét...

Easton a számra szorítja a kezét.

– Fogd be – figyelmeztet halkán. – Nem láttunk semmit, vágod?

Reszket a keze, ahogy leereszti. Még egy szúrós pillantást vet rám, majd sarkon fordul, és eltűnik a folyosón. Pillanatokon belül csapódik a bejárati ajtó.

20. FEJEZET

ÉJFÉLKOR CSÖRÖG A TELEFON. Nem alszom. Valahányszor lehunyom a szemem, csak Gideon és Dinah fejét látom magam előtt, meg a kezeket Dinah fenekén. Túl közel áll a kép ahhoz, ahogy Brooke-ot és Reedet elképzelem, és eszembe jut, hogy Reed talán innen vette a hülye ötletét.

A telefonért nyúlok az éjjeliszekrényre. A kijelzőn Val képe jelenik meg, ahogy csücsörítve pusztit dob nekem.

– Szia, csajsz! Mizu? – suttogom a telefonba.

A vonal másik végén csend.

– Val? – ülök fel az ágyban.

A barátnőm egy reszketős lélegzetvétel és egy fél szipogás után szólal meg:

– Ella, én vagyok az. Val.

– Tudom. Kiírta a neved a telefon. Mi a baj? Hol vagy?

Az ágyból felkelve már a nadrágomat húzom, miközben a válaszára várok.

– A South Industrial Boulevardon, egy raktárpépület előtt. Buli van odabent.

– Mi történt? Vigyelek haza?

– Aha. Ne haragudj, hogy téged hívtalak – mondja gyászosan.

– Azért hozattam el magam ide, mert hallottam, hogy Tam

hazajött, de nem találtam meg. Aki elhozott, már elment, és elég rossz hely.

Felsóhajtok, de nem ítélek. Elvégre én voltam az, aki néhány napja csókolózott Reeddel. Annyira szégyellem, hogy még a legjobb barátnőmnek sem vallottam be.

– Sietek, ahogy tudok – ígérem.

Val mintha mondani akarna még valamit, de aztán elhallgat.

– Mi az? – kapom fel a kulcsomat a komód tetejéről.

– Csak annyi, hogy... elég durva a hely. Lehet, hogy jó lenne, ha elkísérne valaki.

Reedre gondol? Hogyne, persze. Előbb vágom le a saját lábamat, mint hogy tőle kérjek segítséget.

– Megnézem, itthon van-e Easton.

– Jó. Itt várlak.

Megkeresem a cipőmet, kivágom az ajtót, és megtorpanok, amikor meglátom Reedet a falnak dőlve. Az ajtó nekicsapódik a falnak, még mielőtt elkaphatnám, a nagy zajtól pedig felriad.

Laposakat pislogva néz végig a ruhámon, a táskámon és a kulcsomon.

– Hová megyünk? – kérdezi vontatottan, hirtelen magához térve.

– Szerzek valami ennivalót – sütöm el a gyenge hazugságot, de kintok mellette. – Easton itthon van? – érdeklődöm csevegő hangon. – Lehet, hogy ő is éhes.

– Talán – szökken talpra Reed. – De fel kell hívnod, mert amennyire tudom, elment inni Wade-del meg a srácokkal.

Francba!

– Te miért nem mentél velük? És miért lógsz az ajtóm előtt, mint valami perverz kukkoló?

– Nem nyilvánvaló? – néz rám hitetlenkedve.

Becsukom a számat, mert igen, nyilvánvaló, de ami még

fontosabb, hogy ha megint kinyitom, akkor tartok tőle, hogy záporozni kezdenek majd belőlem a kérdések. Például az, hogy mióta csinálja ezt, azért csinálja-e, mert fél, hogy megszököm, vagy csak azért, mert a lehető legközelebb akar lenni hozzám? A válaszoktól még jobban félek.

Ráadásul el kell mennem Valerie-ért, úgyhogy sarkon fordulok és lemegyek. Reed szó nélkül követ.

Árnyékként jön utánam az óriási csillárral felszerelt hatalmas hallon keresztül, el a sohasem használt étkező előtt, és be a konyhába, ahol egykor úgy ültem az ölében, hogy bárcsak őt falhattam volna fel reggelire Sandra fogásai helyett.

– Menj fel, Reed! Nincs szükségem rád.

– Kinek a kocsiját viszed?

Megtorpanok, ő pedig majdnem rálép a sarkamra.

– Jaj!

Rájövök, hogy a mézes-hangyás autóm használhatatlan. Abban a garázsban hagytam, amit Callum sohasem használ, mert időre van szükségem, hogy rájöjjek, hogyan lehet kitakarítani, és fogalmam sincs, hogy magyarázzam el Callumnak az egész felfordulást.

Reed kiveszi a kezemből a jelenleg felesleges slusszkulcsot, aztán zsebre vágja.

– Gyere! Elviszlek.

Beugrik Val figyelmeztetése, hogy valakinek el kéne kísérnie, de Reedet nem akarom megkérni semmire.

– Nem lehetne, hogy csak kölcsönvegyem a kocsidat?

– Először is, az nem *egy* sima kocsi, hanem terepjáró. És nem.

Nincs időm vitatkozni. Valnak szüksége van rám. Nekem pedig úgy tűnik, hogy Reedre van szükségem. De nincs időm elegánsan kezelni a helyzetet, úgyhogy dühösen fújtok egyet,

kicsörtetek az előszobába, és magamra kapom az első dzsekit, amit találok. Abban a pillanatban, ahogy felhúzom a cipzárt, leesik, hogy Reedé az. Nagyszerű. Körülvesz az illata.

– Oké, de amikor odaérünk, bent kell maradnod a kocsiban. Morog valamit, ami vagy beleegyezés akar lenni, vagy pedig az, hogy „nem vitatkozom veled, amíg be nem szálltunk a kocsiba”.

– Akkor hová megyünk? – kérdezi, miközben becsatolom a biztonsági övemet. Diktálok neki a címet, mire elfintorodik. – Nem tudtam, hogy csak a rakparton lehet gyorskajához jutni éjjel kettőkor.

– Úgy hallottam, hogy az a legjobb a városban – felelem lazán.

– Mindketten tudjuk, hogy nem kajáért mész. Elmondanád, mi folyik itt?

– Igazándiból nem.

Arra számítok, hogy valami „én kocsim, én diktálok” dumával vág vissza, ám csendben marad. Megfeszülnek az ujjai a bőrborítású kormánykeréken. Biztos azt képzelem, hogy az a nyakam, és ha elég erősen szorítja, akkor majd kibukik belőlem minden. *„Jaj, istenem, Reed! Nem érdekel, hogy megkefélted az apád barátnőjét, és talán teherbe is ejtetted. Gyere be a szobámba, és vedd el a szüzességem!”*

Már ha egyáltalán igényt tart még rá. Vagyis igen, azt mondja, hogy igényt tart, de vajon miért? Hogy legyen mire büszkének lennie? Piszkálja a csőrét, hogy egy lány visszautasította, és csak azért üldöz engem, hogy helyreálljon az önértékelése? Nem mintha bízhatnék az ösztöneimben. Végül is közel engedtem magamhoz Reedet még akkor is, amikor seggfej volt velem. Most aztán végképp nem bízhatok benne, amikor kedves.

Hallgatnom kellett volna rá, amikor azt mondta, hogy tartsam magam távol tőle, de hülye voltam és magányos, és volt benne

valami csábító. Azt hittem, hogy... Fogalmam sincs, mit hittem. Talán extra magas volt az ösztrogénszintem, és magukkal ragadtak a hormonok. Vagy egyszerűen ez van belém kódolva. Egész életemben azt néztem, ahogy anya egyik rossz döntést hozza a másik után, ha férfiakról volt szó. Tényleg meglepő, ha én is ugyanazt csinálom?

Reed átnyúl, hogy megszorítsa a térdemet.

– Ha ennyire töröd a fejed, a végén még megfájdul.

Felmegy a pulzusom az érintésétől, úgyhogy elhúzom a térdemet. Veszi az adást, és megint a kormányt szorítja, én pedig a műszerfalat bámulva küszködöm a megbánással.

– Nem az velem a baj, hogy túl sokat gondolkodom. Hanem az, hogy túl keveset – motyogom.

– Nincs veled semmi baj, Ella. Semmi olyan, amire gondolsz. Úgy vagy jó, ahogy vagy.

Megdobban a szívem a bóktól. Az édes-kedves Reed sokkal hatásosabb és veszélyesebb, mint a seggfej változat. Nem tudok most ezzel foglalkozni. Fáradt vagyok ahhoz, hogy tartsam a pajzsot.

– Ne legyél velem kedves! Te nem vagy ilyen.

Reed meglepő módon elneveti magát. Nem szívből, inkább keserűen, de akkor is nevet.

– Már nem is tudom, milyen vagyok. Elvesztem. Szerintem a tesóim is.

Összeszorul a gyomrom. Jaj, ne! A sebezhető Reed még veszélyesebb. Igyekszem témát váltani.

– Eastonnak is ez a baja?

– Ha tudnám, mi van Easttel, akkor nem lennék most itt, hogy az éjszaka közepén kirángassam abból, amibe belekeveredett. Szóval ha van ötleted, hogyan lehetne helyrerázni, kérlek, ne kímélj!

– Most nem Eastont megyünk megmenteni – vallom be. – És ha tippek kellene, hogy hogy segíts neki, kérdezz inkább valaki mást! Halványlila gőzöm sincs, mi van vele.

Csak annyit tudok, hogy Easton egyszer mesélte: függőségi problémái vannak. Szörnyen hiányzik neki az anyja, szereti a testvéreit, és felfordult a gyomra attól, amit ma este a fürdőszobában látott.

A nyelvem hegyén van, hogy rákérdezzek erre Reednél. Hogy ő tudja-e. De annyi minden zajlik ebben a házban, hogy minél kevesebbet tudok, annál jobb.

– Szerintem úgy érzi, mintha kimaradna valamiből – állok elő habozva az ötlettel. – Vannak az ikrek, és vagy te meg Gideon. Talán olyan neki, mintha sehová sem tartozna.

Ismerem az érzést. Ez talán megmagyarázza, miért akadt ki Easton annyira, hogy együtt látta Gideont Dinah-val. Miért jött össze Abbyvel és Savannah-val. Miért issza és szívja magát hülyére. Talán próbál közelebb kerülni a tesóihoz, és a maga hülye módján teszi.

– Szerintem ebbe bele se gondoltam – morogja Reed, aki a kormánykeréken dobol az ujjaival, aztán hirtelen témát vált. – Még nem mondtad el apának a kocsit.

– Honnan tudod?

– Mert akkor fel-alá járkált volna a házban, ezerfelé telefonálgatva. A hangyás kocsid pedig nem rejtőzne abban a garázsban, ahol apa nem látja.

– Telefonálgattam, hogy találjak egy helyet, ahol kitakarítják.

– Majd én elintézem.

Esélyem sincs válaszolni, mert olyan jelenetbe csöppenünk. Autók hajtanak ki a parkolóból, és szirénaszót hallunk a távolból. Amikor Reed lelassít, kivágom az ajtót és kiugrok.

– Val! Val, hol vagy? – kiabálok szaladva.

Egy vékony alak bújik elő a járdát szegélyező kusza bokorból, és a nyakamba veti magát.

– Jaj, istenem! Azt hittem, sohasem érsz ide – zokogja Val a fülembé.

Az ölelésből kibontakozva friss monoklit látok a bal szeme alatt, meg egy vörös nyomot a homlokán.

– Mi történt? – kiáltok fel.

– Majd a kocsiban elmesélem. Menjünk, kérlek!

– Persze – fogom át a derekát, de amikor elindulunk a kocsi felé, Val megbotlik és kis híján magával ránt.

Megjelenik mellettem Reed, aki felkapja Valt.

– Gyerünk – biccent a kocsi irányába.

Ezúttal habozás nélkül hallgatok rá. Egyre közelebb hallatszik a sziréna. Az emberek félrelöknek minket, ahogy rohagnak és menekülnek.

Reed odasiet a Roverhez. Kinyitom az ajtót, ő pedig berakja Valt a hátsó ülésre. Bemászom mellé, Reed pedig odaül a volán mögé.

– Ne vigyetek haza, kérlek! Ma este nem bírok Jordannel foglalkozni – nyöszörgi Val.

– Hát persze. Alhatsz nálam.

Reed bólint, hogy hallotta, és gázt ad. Észak felé indulunk, haza.

– Ki művelte ezt veled, Val? – követeli Reed a választ. – Szétrúgom a seggét.

Val hátrahajtja a fejet. Testileg és lelkileg egyaránt kimerült.

– Nem muszáj beszélned róla – simogatom meg a fedetlen karját. A helyes szettje – haspóló és hímzett sort – sértetlennek tűnik. Az arcán kívül nem látok rajta más sérülést.

– Semmi baj – mosolyog rám szomorúan. – Belefutottam Tam egyik exébe. Röhejesen összeverekedtünk, úgyhogy ha

bárkinek a seggét is szét kell rúgni, az én vagyok.

Val behunyja a szemét, és egy néma könnycsepp csorog végig az arcán. Mellé csúszva átkarolom, és az út hátralévő részében magamhoz szorítom.

Hazaérve segíték neki felmenni a szobámba, ahol lerogy az ágyamra. Leveszem róla a cipőt, a sortot és a topot, aztán kiveszek egy üveg vizet a hűtőmből. Hálás mosollyal fogadja el.

– Astor Footballos vagy régi Iron Manes pólót kérsz?

Sokatmondó pillantást vet a focimezre, de a másakra mutat.

– Iron Man, légszi!

Odaadom neki, miközben örülök, hogy nem kérdezte meg, miért van még mindig nálam Reed egyik régi edzőpólója. Azt válaszolnám, hogy mert kényelmes. Mármint tényleg kényelmes, de nincs az az idióta, aki ne sejtene más indokot mögötte.

Val éppen bebújik a takaró alá, amikor Reed megjelenik egy doboz gyógyszerrel.

– Fájdalomcsillapító – jön be a nyitott ajtón.

Nem kérdezek rá, honnan szerzett vénnyköteles fajtát. Csak kiveszek egy szemet, és odaadom Valnak.

– Szüksége van még valamire?

– Nincs, köszi! – felelem.

Reed egyik lábáról a másikra áll, aztán vonakodva távozik.

Val szinte azonnal elalszik, nekem viszont ezerral kattog az agyam.

Egy darabig csak fekszem mellette, amíg valami zajra nem leszek figyelmes a folyosón. Óvatosan felkelek, hogy ne ébresszem fel a barátnőmet, és odaosonok az ajtóhoz, hogy résnyire kinyissam. Valóban, Reed éppen letelepszik az ajtóm elé.

– Menj lefeküdni – sziszegem.

– Azt csinálom – nyitja ki az egyik szemét.

- A folyosón nincs ágy.
- Nekem nem kell.
- Jó.

Már majdnem bevágom az ajtót, de az utolsó pillanatban eszembe jut Val. Az ajtó halk kattanással csukódik be, én pedig háttal nekidőlve próbálom tudatosítani magamban, hogy nem szeretem Reedet. Hogy milyen kegyetlen volt velem. Hogy a távol töltött heteimben róla és Brooke-ról kínoztak kényszerképzetek, ahogy együtt vannak, és legszívesebben összekuporodva meghaltam volna a napi sürgés-forgás és munkakeresés helyett.

Erre most itt ül az ajtóm előtt, és próbálja elhitetni velem, hogy megváltozott.

Kinyitom az ajtót, és kitrappolok rajta.

– Miért vagy itt? – kérdezem, inkább könyörögve, mintsem vádlón. Reed feláll. Fekete atléta van rajta a csípőjére csúszott melegítőalsóval, és megfeszül a bicepsze, ahogy felém nyúl.

– Tudod, hogy miért.

A parázsló tekintete rögtön beindít, amitől csak még dühösebb leszek.

– Ne érh hozzám!

Leereszti a karját, én pedig utálok magamat, amiért csalódottságot érzek. *Szedd össze magad, Ella!*

– Oké – mondja rekedten. – Akkor te érh hozzám!

Elkerekedik a szemem, ahogy elkezdi magáról letépni a ruhát a folyosón.

Meztelen Reed kigyúrt mellkassal, kőkemény combokkal meg azzal a vékony szőrcsíkkal, ami a nadrágjába mutat? Ne, ne, *ne!*

- Vedd vissza! – parancsolom, az atlétát az arcába vágva.
- Nem – dobja félre.

Aztán magához húz.

Minden porcikája kemény. Az összes.

Újabb forró és őrült smárolásra számítok, mint amilyen a Montgomery-ház előtt történt, de Reed meglep. Gyengéden nyúl hozzám, megcirógatja az arcomat. Egyre felületesebben veszi a levegőt, miközben óvatosan áttér a hajamra, és hátrahajtja a fejemet, hogy megcsókoljon.

Ez az eddigi legédesebb csókunk. Lassú és gyengéd. Az ajka tollpihe módjára ér az enyémhez, a nyelve pedig óvatosan körözik a számban. Érzem, hogy reszket, de nem tudom, hogy ideges-e, izgul, vagy pedig mindkettő.

Némán kiabálva próbálom rávenni magamat, hogy megmoccanjak, hogy eltoljam. Ha segítségért kiáltok, akkor talán abbahagyja, hogy úgy csókoljon, mintha én lennék neki a világon a legfontosabb.

De nem csinálok semmit. A hülye testem teljesen átadja magát neki. A hülye szám kinyílik.

Vedd el, amit adhat neked, aztán ereszd útjára! – mondja a fejemben egy kis hang. *Használd ki!*

Ez nem tök jó kifogás?

Az egyre erősebb vágy ködében viszont megenyhülök egy picit, Reed pedig maximálisan kihasználja ezt, és felemel, hogy becipeljen a szobájába. Berúgja maga mögött az ajtót, és lefektet az ágyra.

– Hiányoztál – suttogja. Kinyitom a szememet, és látom, hogy az övé csillog. – Mondd, hogy én is hiányoztam neked.

Nyelek egyet, még mielőtt ez kibukna belőlem.

Gyorsan eltűnik az arcáról a csalódottság.

– Semmi baj, nem kell kimondanod. Meg is mutathatod. Eltávolodik a keze a hajamtól, és a lábam közé vándorol. Amikor behajlítja az ujjait, nem tudom megállni, hogy ne kezdjem el a csípőmet mozgatni. Kéjesen belenyög a számba, és azt a sajgó

pontot masszírozza, amitől nyöszörögni kezdek.

Utálom, hogy még mindig hatalma van fölöttem. Utálom, hogy én már nem vagyok ura semminek. Utálom, hogy itt vagyok. Hogy az anyukám meghalt. Hogy egyáltalán beleestem Reedbe.

Potyogni kezdenek a könnyeim, le a szánkig.

– Te sírsz? – bontakozik ki hirtelen a csókból Reed.

Nem tehetek róla, muszáj még szorosabban ölelnem. Olyan, mintha a lelkem mélyén azt érezném, hogy túl sok veszteséget szenvedtem már el az életben, úgyhogy akár be is érhetném a morzsákkal, amiket Reed Royal hajlandó adni nekem.

De a sírást sem bírom abbahagyni. Gyorsan és vadul folynak a könnyeim. Reed letörli őket, ám újabbak jönnek.

– Kérlek, ne sírj, bébi! Kérlek! – könyörög.

Próbálom abbahagyni. Visszafojtom a lélegzetemet, de a bent rekedt könnyektől rázkódik az egész testem.

– Ennyi volt. Nem érek hozzád többet. Megígérem. Ella, te kicsinálsz engem.

A mellkasához szorít, és megsimogatja a hajamat. A kelleténél tovább tart, mire összeszedem magam, Reed pedig végig bocsánatért esedezik, és ígéreti, hogy távol tartja magát tőlem.

Azt mondom magamban, hogy pont ezt szeretném. Az esküdözése viszont, hogy nem fog hozzám érni, csak még jobban megríkat.

Végül összegyűjtök elég erőt ahhoz, hogy eltoljam.

– Ne haragudj – suttogom.

Szomorú szemekkel néz vissza rám.

Feltápászkodom a matracról, és hátrálni kezdek az ágytól, hogy szert tegyek egy kis szükséges távolságra. Minél messzebb vagyok Reedtől, annál tisztább a fejem.

– Békén kell hagynunk egymást. Nem teszünk jót egymásnak.

– Ez meg mit jelentsen?

– Tudod, hogy mit.

Feláll, és csípőre teszi a kezét. Leveszem a szememet a meztelen testéről és a tökéletes arcáról. Nagyon sokat segítene, ha holnap reggelre megcsúnyulna.

– Akkor részedről oké, ha összejövök valaki mással? Ha megcsókolok egy másik lányt? Hagyom, hogy mindenhol fogdosson?

Majdnem lehányom a krémszínű padlószőnyeget. Próbálom az orromon keresztül venni a levegőt.

– Igen – hazudom.

Mintha egy örökkévalóságig bámulna. Legszívesebben odaugranék hozzá, hogy maradjon velem, de a túlélési ösztönöm gondoskodik róla, hogy csak lehajtott fejjel álljak.

– Nem – mondja halkán. – Fájdalmadban löksz el magadtól, de nem adom fel.

Odasétál hozzám. Felkészülten várom, de csak homlokon csókol, aztán egyedül hagy a szobájában.

A fülemben csengenek az utolsó szavai. Leereszkedem a padlóra, és felhúrom a térdemet. Kiborít, hogy nem erőlködött. Tudom, hogy akkor beadtam volna a derekam. Kiborít, hogy még mindig esküszik rá, hogy a nyomomban lesz.

Nem, ez nem igaz. Az borít ki, hogy melengeti a szívemet a kijelentése, hogy mindegy, mit vágok hozzá, vissza akar szerezni.

21. FEJEZET

ÁTVONSZOLOM MAGAM A SZOBÁMBA, és két órára sikerül álomba . merülnöm, mielőtt szól az ébresztő, hogy ideje felkelni és iskolába menni. Kidugom a kezemet a takaró alól, hogy kitapogassam a telefonomat. A szundi gombot megnyomva átfordulok a másik oldalra. Val félig lecsúszott az ágyról: az egyik lába kilóg a takaró alól, a karja pedig lelóg a matracról.

– Ideje felkelni, Csipkerózsika – rázom meg a vállát.

– Nem. Nem akarok – motyogja.

– Kezdődik az iskola... Egy óra tíz perc múlva.

Eltart egy darabig a lassú agyamnak, mire elvégzi a számítást.

– Akkor ébressz fel húsz perc múlva!

Nagy nehezen kikászálódok az ágyból, kiveszek egy üveg vizet a mini hűtőmből, aztán odakóválygok a fürdőszobába. Pislogok néhányat, hogy a tükörképemre fókuszáljak.

Nincs nyoma a bőrömön Reed érintésének. Nem foltos a nyakam, ahol kiszívta. Nincs látható jele a gyengeségemnek. Rányomom az ujjamat az alsó ajkamra, és elképzelem, hogy Reed keze van ott. Val megjelenik mögöttem, amivel megment az idióta fantáziálgatástól. Csúnya a monoklija.

– Tudom, hogy azt mondtad Reednek tegnap este, hogy verekezésbe keveredtél, de ha bántott valaki, meg fogom ölni.

Nem viccelek.

– Akkor velem kell kezdened – mutat a homlokára. – Ez annak a nyoma, hogy lefejeltem Tam exét.

– Legközelebb nem használnál inkább sörösüveget? – fintorodom el. – Vagy még jobb ötletem van: vigyél magaddal! – Találkozik a tekintetünk a tükörben. – Egyszer sem mondtad a raktárépületes bulit a suliban. Miért nem kérdeztél meg, hogy mennék-e? Fedeztelek volna.

– Csak tegnap késő este szóltak róla. Kaptam egy SMS-t egy lánytól, aki a Jeffersonba jár. Tam régi iskolájába. Azt írta, esküszik, hogy őt látta. Bele se gondoltam, mit csinálok. Felöltöztem, beültem Jordan mellé a kocsiba, aki éppen Gastonburghoz ment, és mire észbe kaptam, máris agyatlan cicaharcba keveredtem egy idegennel Tam miatt.

– Mintha azt mondtad volna, hogy az exe, nem valami idegen. Ő is odajár az egyetemre?

– Nem – feleli Val úgy, mintha gyomorszájon vágták volna. – Szerintem ezer éve megcsalt. Ezért mondtam, hogy az exe.

– Jaj, ne! – ölelem át, ő pedig a mellkasomra hajtja a fejét.

– Olyan hülye vagyok!

Nem te vagy az egyetlen.

– Tegnap este csókolóztam Reeddel – jelentem be, miután megköszörültem a torkomat.

– Tényleg? – kérdezi szinte reménykedve.

– Igen. A szobám előtt szokott aludni. Perverz, mi?

– Extra perverz! – bontakozik ki az ölelésből Val, így látom a tágra nyílt szemeit. Az egyetértés ellenére nem cseng túl meggyőzően a hangja.

Nekitámaszkodom a mosdónak.

– Ja, szerintem se perverz. Azt kéne gondolnom, de igazából olyan furcsán... aranyosnak tartom, hogy ennyire biztosra akarja

venni, hogy nem szököm el megint. Képes szó szerint az ajtóm előtt aludni – dörzsölöm a homlokomat. Szégyellem a saját gyengeségemet.

– Tegnap megverte miattad Skip Henlejt.

– Mi? – pislogok meglepetten.

Val egyik lábáról a másikra áll zavarában.

– Nem meséltem, mert tudom, hogy nem szeretsz Reedről beszélni, de... Igen. Behúzott párat Skippynek az ebédlő kellős közepén, amiért beszólt neked retorikán.

Megrohamoznak az érzések. Öröm. Elégedettség, mert azok a beszólások tényleg brutálisak voltak tegnap retorikán. És büntudat is, mert basszuskulcs, eltaszítom magamtól Reedet, amióta visszajöttem, miközben ő védelmezőn az ajtóm előtt alszik, és megverekszik más srácokkal a becsületemért.

Lehet, hogy... Istenem, talán megérdemel még egy esélyt?

– Csak gondoltam, hogy jó, ha tudod – von vállat Val. – És hallod, Reed legalább nem csalt meg, és nem kerül téged. Nem hazug, mint Tam – szorítja meg a karomat. – Van egy fogkeféd kölcsönbe? Olyan, mintha egy döglött patkány lenne a számban.

Lehajolok a mosdó alatti szekrényhez, ahol némi rámolás után találok egy kosár szépen becsomagolt szappant meg egy csomó új fogkefét. Adok neki egyet, aztán fogkrémet nyomok a saját elektromos fogkefémre. Amíg Val megmossa a fogát és az arcát, visszamegyek a szobámba, és belebámulok a szekrényembe, ami tele van Brooke választotta ruhákkal. De csak nézek, nem látok. Csak az a mondat jár a fejemben, hogy „Reed legalább nem csalt meg”.

Amikor Val ezt mondta, nem jutott eszembe csípőből tiltakozni.

Mert igaz.

Már nem hiszem azt, hogy megcsalt. Nem tudom, hogy tőle

van-e a gyerek. De ha elhiszem, hogy nem csalt meg, akkor azt is el kéne hinnem neki, hogy nem ő a leendő apuka.

És Valnak még egy dologban igaza van: Reed nem hazug. Az egyetlen dolog, amit nem követett el az együtt töltött időnk alatt, hogy hazudott volna nekem. Kerek perec közölte a terveit, hogy el akarja hagyni a várost érettségi után, hogy nem jó a párkapcsolatokban, és hogy mindenkit tönkretesz maga körül.

Ráadásul nem beszél lányokról meg ilyen tinis baromságokról. Egy pillanat alatt világossá válik a számomra, hogy a szüleiről van szó, akiket nagyon szeretett, és mindketten cserbenhagyták.

Az édesanyja öngyilkos lett, és öt fiút hagyott maga után a vesztéssel. Az apja alkoholba fojtja a bánatát, meg borzalmas nőkbe. Csoda-e hát, hogy Reed azt mondta egyszer, hogy a szex csak szex? Hogy fegyvernek próbálta használni? Arra használja, hogy saját magát és másokat büntessen vele. A gyenge szülei hagyatékát éli, miközben belül vívódik. És ez az a vívódás, ami engem megragad.

– Csorog a nyálad – figyelmeztet Val a fürdőszobából kifelé jövet. Bűnbánóan megtörlöm a számát, és a mosdóhoz rohanok, hogy beleköpjek. Az egy dolog, hogy bevallom Valnak, hogy még mindig érzek valamit Reed iránt. Az viszont egy másik sztori, hogy bevalljam, hogy fontolgatom, hogy megbocsátok neki. Egy olyan sztori, aminek nem tudom a végét.

– Szerinted mi lesz ma a szekrényemben? – kérdezem, amikor odalépek hozzá a gardróbomnál. – Szemét? Kajamaradék? Használt tampon?

– És ez? – mutat Val a monoklijára. – Úgy nézek ki, mint a bántalmazó kapcsolatok reklámja.

– El tudom tüntetni. Csináltam már. Nem magamnak vagy anyának, hanem a többi lánynak, akikkel együtt dolgoztam –

teszem hozzá gyorsan a megrökönyödését látva.

– Jaj!

– Igen... Tudod mit? – fordulok el a gardróbtól. – Azon gondolkodom, hogy ma lógni fogok, és inkább elmegyek a plázába. Mit gondolsz?

Val lassacskán elmosolyodik.

– Én meg azon, hogy egy hatalmas peracet és joghurtos fagyit fogok enni ebédre.

– Eljártsszuk, hogy betegek vagyunk? – csapjuk össze az öklünket.

– Á, csak egyszerűen lógni fogunk. Elmegyünk a plázába, ahol szörnyű dolgokat eszünk, és kimaxoljuk a gyámjaink bankkártyáját. Aztán elmegyünk egy sminkelésre a kozmetikába. Utána irány a móló, ahol teletömjük az arcunkat tengeri herkentyűkkel, amíg már csak a halak látnak minket szexinek.

– Abszolút benne vagyok! – felelem széles vigyorral.

...

– Milyen volt a bevásárlókörút?

Brooke hangjára megpördülök a tengelyem körül. Éppen valami harapnivalót csináltam magamnak, de a jelenléte – mint mindig – elvette az étvágyamat. Félretolom a tortilla chipses tálat, és hátralépek a konyhapulttól.

Brooke odaszambázik hozzám a tízcentis sarkain. Eszembe jut, hogy vajon nyolc hónapos terhesen is magas sarkúban fog-e billegni a hatalmas hasával. Valószínű. Elég hiú ahhoz, hogy vállalja az esés kockázatát, még így is, hogy felkoppintották.

Fúj, miért elmélkedem egyáltalán Brooke terhességéről? Ettől csak még jobban émelygek.

– Levegőnek nézel? Ez most komoly? – nevet a hűtő felé tartva Brooke. – Ennél jobbat vártam tőled, Ella.

A hátára pillantva elfintorodom.

– Mintha tényleg érdekelné, milyen napom volt. Csak megkímélem magunkat a bajlódástól, hogy csevegnünk kelljen, miközben egyikünket sem érdekli a másik.

Brooke kiveszi a vízszűrő kancsót, és tölt magának egy nagy pohárral.

– Igazából nagyon vártam a megfelelő alkalomra, hogy beszéljünk.

Aha. Meghiszem azt.

– Callummal arról csevegtünk valamelyik este, hogy jó ötlet lenne, ha Dinah-val együtt szerveznétek meg a babaváró partimat.

Megfeszül az egész testem. Most csak viccel?

– Jó kis lehetőség lenne, hogy alaposabban megismerjétek egymást ti ketten – folytatja Brooke. – Callum is egyetért.

Ja, persze. Ez semmiképp sem lehetett Callum ötlete. Aznap, amikor elvitt Steve özvegyéhez, hülyére itta magát a kocsiban, és könyörgött, hogy Dinah O'Hallorannak egy szavát se vegyem komolyan,

– Mi a véleményed, édesem? – vet rám várakozó pillantást Brooke.

– Hogy mi a véleményem? – ismétlem negédes hangon. – Szeretném látni az apasági teszt eredményét, mielőtt babaváró partira vesztegetem az időmet.

– Ezt nem kellett volna – feszül meg finom metszésű állkapcsa.

– Ó, dehogynem – dőlök neki a konyhapultnak, hogy aztán vállat vonjak. – Callummal talán el tudtad hitetni, hogy ez egy Royal gyerek, de nekem kétségeim vannak, *édesem*.

– Ja, Royal gyerek, az biztos. De tényleg tudni akarod, hogy melyik Royal génállománya van ebben a kis szeretetgombócban? – paskolja meg a kis hasát mosolyogva.

Ökölbe szorul a kezem. A tyúkszememre lépett, és ő tudja ezt.

Nem üthetsz meg egy terhes nőt! – jelenti ki egy határozott hang a fejemben.

Lenyelem az egyre jobban lángoló dühömet, és ráveszem az ujjaimat, hogy ellazuljanak.

Brooke egyetértően bólint, mintha bevuduzta volna magát a fejembe, és tudná, hogy mennyire fel akarom pofozni.

– Szóval erre a babaváráo partira visszatérve... – folytatja, mintha az előbbi csúnya kis kitérő meg se történt volna. – Tényleg fontolóra kéne venned, hogy segítesz Dinah-nak megszervezni. Nem örült neki, hogy olyan voltál vele a vacsoránál.

– Alig szóltam hozzá.

– Pont ez az – ráncolja a homlokát Brooke. – Dinah nem az a fajta, akit ellenségnek akarsz, Ella.

– Ez meg mit jelentsen? – vonom össze én is a szemöldökömet.

– Azt jelenti, hogy nem reagál valami kedvesen az udvariatlanságra, és rendesen felhúzta a viselkedésed, meg a fiúké is.

Nem tűnt valami mérgesnek, amikor Callum fiával szexelt a fürdőszobában – vetem oda majdnem.

– Amikor másnap reggel beszéltem vele, még az „f” betűs szót is megemlítette – csicssergi Brooke.

Leesik az állam. Wow! Dinah azt mondta rám, hogy...

– Fellebbezés – magyarázza Brooke a szörnyülködő arckifejezésem kuncogva.

Bambán meredek rá.

– Dinah azzal fenyegetőzött, hogy megfellebbezi Steve végrendeletét – pontosít. – És ha sikerül neki, akkor hidd el nekem, hogy évekig fog tartani a per. Mire vége, egyikőtöknek se marad egy fitying sem, minden az ügyvédeké lesz. Már javasoltam neki, hogy ne csinálja, de ő mindig is makacs volt, és hihetetlenül megsértődött, amiért úgy bántál vele.

– Mit érdekli? – rázom bosszúsan a fejemet. – Nem ismerem őt, és nem ismertem Steve-et sem.

– Az utóbbit gondold mázlinak – kortyol bele a vízbe Brooke. – Hogy nem ismerted Steve-et.

A homlokomat ráncolom, mert akármennyire utálok beszédbe elegyedni magával az ördöggel, nem tagadom, hogy mindig felébreszti a kíváncsiságomat, ha valaki a vér szerinti apámat említi.

– Miért?

– Mert annak ellenére, amit Callum Royal gondol, Steve szörnyű barát volt.

Mivel az információ forrása valószínűleg Dinah, aki szerintem egy szinttel feljebb áll a gonoszági skálán, egy szót sem hiszek el ebből. Azért kedvesen mosolyogva bólintok, mert így tudom a legkönnyebben lezárni ezt a beszélgetést.

– Ha te mondd.

– Ez az igazság. Szerencséd, hogy meghalt. Utálnám végignézni, hogy mit csinál egy ilyen ártatlan fiatal lánnyal, mint te.

A szókimondó közlés annyira eltér a Brooke-tól megszokott negédes stílustól, hogy feláll tőle a szőr a hátamon.

– Tudom, hogy Dinah dühös a végrendelet miatt, de arról én nem tehetek.

Brooke-nak csúnyán pengevékonyra húzódik a szája.

– Steve akár egy teknősre is ráhagyta volna a dolgait, ha azzal

távol tarthatja őket Dinah-tól. Az volt sokkoló, hogy pont rád hagyta. Még Callum is azt hitte, hogy az ő fiai kapják majd a pénzt.

Ettől megdermedek. Gideon ezért nem kedvel? Mert úgy gondolja, hogy elloptam az örökségét?

– A fiúknak már így is egy rakás pénzüik van Callum miatt.

Brooke döbbenetét színlelve rázza a fejét.

– Abból sohasem elég. Ezt még nem tanultad meg? – teszi le a poharát a pultra közénk. – Még nincs túl késő, Ella. Dinah és én lehetünk a családod. Nem kell itt maradnod ezekkel a férfiakkal. Olyanok, mint a méreg. Kihasználnak és fájdalmat okoznak neked.

Hitetlenkedve meredek rá.

– Senki sem okozott nekem nagyobb fájdalmat, mint te. Próbálsz szétszakítani ezt a családot, és nem értem, miért. Mi a célod ezzel? Mi bajod van velük?

Felsóhajt, mintha hülye gyerek lennék.

– A célom a túlélés. Istenemre mondom, erre téged is megpróbáltalak megtanítani. Folyton mondogattam, hogy lépj le. Mindent azért tettem, hogy segítsék neked – mondja, aztán megváltozik a hangja. Már nem kedves, hanem éles és bántó. – De már látom, hogy olyan vagy, mint a többiek. Elvakít a ragyogó Royal-mosoly, hogy nem tudod, merre van az előre. Anyukám mindig azt mondta, hogy ne szórjak gyöngyöt a disznók elé.

– És én disznó vagyok, amiért azt gondolom, hogy Royalék nem fognak engem kicsinálni?

– Nemtörődöm vagy, és belefeledkeztél a tinikori ábrándjaidba, ami elég szomorú, de nem tudlak okosabbá tenni – von vállat. – A saját bőrödnön kell megtanulnod a kemény leckéket.

– Te aztán nem vagy tanárnak való. Inkább arra kéne figyelned, hogy vigyázz magadra, mert amikor meglesz az apasági teszt eredménye, biztos nem marad előtted nyitva Callum pénztárcája – fogom meg a tortilla chipses tálat, és elindulok vele az ajtó felé.

– Te pedig azért vigyázz magadra, mert az én vállamon nem sírhatsz majd, amikor Reed összetöri a szívedet – szól utánam. – Vagy esetleg meg kéne próbálnod Gideonnal. Biztos forrásból tudom, hogy egy állat az ágyban.

Döbbenet ül ki az arcomra.

– Olyan gyerek vagy még – kacag fel Brooke. – Aranyos, hogy így szörnyülködsz. Adok még egy utolsó tanácsot: ne foglalkozz a Royal fiúkkal! Csak ártanak neked. Engedd, hogy Dinah és én segítsünk neked a pénzeddel, aztán mindannyian boldogan élünk, amíg meg nem halunk.

– Inkább bízom Reedben, mint benned.

Meg se rezzen a visszavágásomtól. Ehelyett csak mosolyog, és úgy folytatja, mintha meg se szólaltam volna.

– Bánj okosan a kártyáiddal, és akkor lehetsz te a koszorúslány az esküvőmön. Jó móka lenne, nem?

Előbb sétálnék végig mezítláb egy tizenöt kilométeres lávaúton, mint hogy a koszorúslánya legyek.

– Kösz, kihagyom!

A tekintete lyukat éget a hátamba, ahogy kísétálok a konyhából, és rögtön Reed mosolygó képével találom szembe magam.

– Tudom, hogy még mindig érzel irántam valamit – mormolja.

Le akarom tagadni, közölni vele, hogy tévképzetei vannak, de a torkomra forr a szó. Nem mondhatom neki azt, amit hallani akar. Mindenféle gondolat kavarg a fejemben. Még nem állok

készen erre a beszélgetésre.

– Az előbb kiáltál mellettem – nyomatékosítja, miután nem felelek.

– Nem melletted álltam ki – rázom a fejemet. – Hanem saját magam mellett.

22. FEJEZET

REED

SAJÁT MAGAM MELLETT ÁLLTAM KI.

Ella tegnapelőtt mondta ezt, és azóta nem tudom kiverni a fejemből a mondatot. És azt sem, ami múltkor éjszaka a szobámban történt. A könnyeit. Hogy mennyire hajtogatta, hogy nem teszünk jót egymásnak.

Igaza van. Vagyis csak félig. Ő jót tesz nekem, de vajon én neki? Seggfej voltam vele, amikor először idejött. Kiakadtam és szarul bántam vele, mert utáltam, hogy apám idehozta Steve fattyát a házukba, miközben még a saját gyerekeivel se volt hajlandó törődni. Látszott, hogy apának fontos, ezért mi a tesóimmal pont az ellenkezőjét játszottuk: elkerültük őt.

Igen, megváltozott bennem valami. Engedtem a vonzalomnak. Egyre kevésbé küzdöttem ellene, mígnem teljesen a bűvkörébe kerültem. De még akkor is megtartottam néhány titkot. Még akkor is többször eltaszítottam magamtól. Még akkor is hagytam, hogy elszökjön, ahelyett, hogy azonnal megmagyaráztam volna Brooke-ot.

Azt mondtam Ellának, hogy vissza fogom szerezni. De igazából mi a fenét csinálok azért, hogy ez megtörténjen? Behúzókat párat Henley-nek helyette, viszont azon kívül mit tudok nyújtani egy olyan lánynak, mint ő? Tökéletesen képes gondoskodni magáról.

Csak az az igazság, hogy azért vívja meg mindig a saját harcait, és azért áll ki magáért, mert még soha senki sem segített neki.

Ez máttól megváltozik.

– Tényleg nem viszel haza előbb? – zsörtölődik Wade a Range Roverem anyósülésén. Minden kocsihoz lesújtó pillantást vet a parkolóban, miközben megállok a French Twist előtt.

– Mi a francért vinnélek?

A pékség szó szerint ötpercenyre van a sulitól, Wade-ék villája pedig húsz percre az ellenkező irányban.

– Öt perc múlva jövök – mondom neki.

– Valaki vár otthon.

– Ki?

– Rachel – feleli szégyenlős mosollyal. – És a barátnője, Dana.

– Akkor nem kellett volna tegnap este összetörnöd a Porschédát – jegyzem meg gúnyosan. – De összetörted, úgyhogy a csicskám maradsz addig, amíg nem lesz megint kocsid.

– Kések miattad egy hármasról, Royal – tartja fel a középső ujját. – Ezt sohasem fogom megbocsátani neked.

– Patakokban folynak a könnyeim. Várj meg itt – hagyom bent a kulcsot, és kinyitom az ajtót. – Nem leszek sokáig.

– Remélem is.

A pékség meglepően üres, amikor belépek. Ilyenkor általában tömve van, de csak két Astor Park-os diákot látok, meg három idős hölgyet egy asztalnál a sarokban.

Ella egykori főnöke a homlokát ráncolja, amikor a pult felé közeledem.

– Miben segíthetek, Reed? – kérdezi udvariasan.

– Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek – sóhajtok kelletlenül.

– Értem – vonja fel a szemöldökét. – Őszintén szólva, nem tűnsz nekem olyan fiúnak, aki tudja ennek a szónak a jelentését.

– Higgycs el nekem, tudok bocsánatot kérni – mondom bánatos mosollyal. – Sőt, lényegében csak ezt a szót hajtogatom mostanában.

Ezzel kiérdemlek egy bizonytalan mosolyt.

– Nézze, az én hibám, hogy Ella lelépett – magyarázom sietve.

– Nem tudom, mit mondott önnek, de mi ketten tulajdonképpen jártunk.

– Nem mondta, de tudtam, hogy volt valakije – bólint Lucy. – Még sohasem láttam olyan boldognak, mint az utolsó héten, mielőtt elment.

Belém nyilall a bűntudat. Igen, Ella akkor boldog volt. Amíg el nem vettem a boldogságát, hogy egy ocsmány érzést plántáljak a helyére. Mint mindig.

– Elcsesztem. – Igyekszem összeszedni magam, és Lucy szemébe nézni. – Ella nem volt beteg. Elszökött, mert nem hagytam neki más lehetőséget. De azt elmondom, hogy szörnyen érzi magát, amiért csalódást okozott önnek.

– Ő küldött ide, hogy ezt elmondd nekem? – ráncolja megint a homlokát Lucy.

– Most viccel? – kérdezem nevetve. – Megölne, ha tudná, hogy idejöttem. Látott már büszkébb embert Ella Harpernél?

Lucy összeszorítja a száját, mintha nevetést próbálna visszatartani.

– Imádta ezt a munkát – folytatom őszintén. – A családban senki sem akarta, hogy dolgozzon, engem is beleértve. Ez ilyen

presztízskérdés.

Pöcs vagyok. Rájövök, hogy nálunk, gazdagoknál, nincs rosszabb.

– De ő mégis elvállalta a munkát – folytatom. – Mert Ella ilyen. Nem fogad el ajándék pénzt, és nem ül egész nap a fenekén, mint mindenki más az Astor Parkban. Tényleg szerette, hogy ön a főnöke.

– Én is örültem, hogy itt van – vallja be vonakodva Lucy. – De ez nem változtat a tényen, hogy magamra hagyott két hétre.

– Az én hibámból – ismétlem. – Komolyan, magamra vállalom az egészet. És szörnyen érzem magam miatta. Utálom, hogy a munkájába került ez az egész, ami pedig tényleg fontos volt neki. Szóval arra kérem, hogy gondolja át még egyszer a kirúgását! Kérem szépen!

– Már felvettem valakit a helyére, Reed. Nem engedhetek meg magamnak két alkalmazottat.

Eluralkodik rajtam a csalódottság.

– Ja, értem.

– De...

– De? – kezdek reménykedni.

– Kenneth csak két délután ér rá dolgozni – mondja Lucy, és látszik rajta, hogy nem örül ennek. – Nem találtam senkit a reggel fél hatos műszakra, amit Ella vállalt – teszi hozzá mosolyogva. – Nem sok kamasz akar hajnalban kelni.

– Ella igen – vágom rá. – Elképesztő a munkamorálja. Ezt ön is tudja.

– Igen – töpreng Lucy. – Tényleg tudom.

Két kézzel a pultra támaszkodva reménykedő pillantást vetek rá.

– Akkor ad neki még egy esélyt?

Lucy nem válaszol rögtön.

– Elgondolkodom rajta – feleli végül.

Mivel csak ennyit remélhettem, kezet rázok vele, megköszönöm, hogy időt szánt rám, és mosolyogva kilépek a pékségből.

...

Most először Brooke-mentes a ház az eljegyzés és a terhesség bejelentése óta. Brooke és a gonosz csatlósa, Dinah, két hétre elment Párizsba esküvői ruháért. Amikor apa közli ezt, az ikrek örömujjongásban törnek ki. Apa lesújtó pillantást vet rájuk, aztán szól, hogy mindannyian együtt vacsorázunk a teraszon. Vállat vonok, aztán elindulok kifelé, hiszen semmi bajom a vacsorákkal, ha Brooke és Dinah nem eszik velünk.

Sandra, a házvezetőnőnk, két hatalmas tál ételt tesz le a hét személyre megterített asztalra.

– Most megyek – mondja Callumnak. – De elég ételt hagytam nektek a fagyasztóban erre a hétre.

– Jaj, Sandy... megint elutazol? – szomorkodik Sawyer.

– Nem mondanám vakációnak – sóhajt fel Sandra. – Most szült a húgom, és elmegyek hozzá San Franciscóba egy hétre, hogy segítek neki. A kristálygömb szerint sok álmatlan éjszakám lesz.

– Menj annyi időre, amennyire csak szeretnél – feleli apa barátságos mosollyal. – Akár plusz egy hétre, ha akarsz.

– Aha – horkan fel Sandra. – Aztán majd arra jövök vissza, hogy ezek ketten megint megpróbálták porig égetni a konyhámot – mutat az ikrekre. – Jövő héten találkozunk, Royalék! – búcsúzik szigorúan.

Apa kuncog, ahogy a molett, sötét hajú nő a hátsó ajtóhoz

ballag. Zajok szűrődnek ki a konyhából, és Ella lép ki a teraszajtón.

– Bocsi a késésért – mondja levegőért kapkodva, és lehuppan Callum mellé. – Éppen telefonáltam. Nem fogjátok elhinni, ki hívott!

Apa elnézően mosolyog, én viszont leplezem a vigyoromat, mert nem akarom elárulni magam. De elég határozott sejtésem van arról, hogy ki hívta.

– Lucy! – csillan fel Ella kék szeme. – Hajlandó nekem adni még egy esélyt a pékségben. Hát nem hihetetlen?

– Tényleg? – kérdezek vissza kedvesen. – Ez nagyon jó hír.

A szemem sarkából látom, hogy Easton furcsán méreget, de nem szól egy szót sem.

– Ez aztán a hír – jegyzi meg apa egykedvűen.

– Nem örülsz neki, hogy visszakaptam az állásomat? – ráncolja a homlokát Ella.

– Én eleve nem is akartam, hogy dolgozz – morogja apa. – Azt szeretném, ha minden erőddel a tanulmányaidra koncentrálnál.

– Már megint itt tartunk? – sóhajt fel Ella, és a merőkanál után nyúl. – Abszolút képes vagyok ellátni a munkámat és iskolába járni egyszerre. Ki kér lasagnát?

– Én! – vágják rá kórusban az ikrek.

Miközben Ella mindenkinek szed az ételből, észreveszem, hogy az apám és a testvéreim minden mozdulatát figyelik. Az ikrek mosolyognak. Apa boldognak látszik. Easton viszont mintha ki lenne akadva. Ő nem örül, hogy Ella visszajött? Elment a józan esze, amikor megszökött, szóval örülnie kéne, hogy itt van, nem?

– Miért vagy ennyire hallgatóg, East? – érdeklődik apa, amikor mindannyian elkezdünk enni.

– Nincs mondanivalóm – von vállat az öcsém.

Az ikrek gúnyosan elvigyorodnak.

– Mióta? – veti oda Seb.

Újabb vállvonás Eastontól.

– Minden oké veled? – kérdezi apa.

– Aha. Eastonfalván minden tökéletes.

Aggaszt ez a vidám hangnem. Ismerem az öcsémet. Tudom, hogy most valami baja van, és amikor baja van, kicsúszik a lába alól a talaj. Miután anya meghalt, keményen inni kezdett. Aztán rákapott a szerre. A szerencsejátéokra. A bunyóra. A numerák végeláthatatlan sorára.

Gideonnal együtt sikerült megzaboláznunk. Lehúztuk a vécén a piruláit. Gyakrabban jártam verekedni, hogy rajta tarthassam a szememet a kikötőben. Azt hittem, hogy sikerült helyretennünk, de most megint lecsúszóban van, és szörnyű ezt látnom.

Apa felhagy East nyaggatásával, és Sawyerhez fordul.

– Nem láttam mostanában Laurent. Szakítottatok?

– Á, együtt vagyunk.

Sawyer mindössze ennyit hajlandó megosztani a témában, így apa megint falba ütközik.

– Reed? Easton? Milyen a fociszezon? Remélem, hogy pénteken el tudok menni a meccsre. Megkértem Dottie-t, hogy törölje a programjaimat.

Nem tudom leplezni, hogy mennyire meglepődöm ezen. Apa minden meccsünkön ott volt, amikor anya még élt. Együtt ültek a kispad mögött, és úgy szurkoltak, mint az örültek. De amióta anya meghalt, apa be se tette a lábát a stadionba. Mintha már nem is érdekelte volna. Vagy talán soha nem is érdekelte, és anya volt az, aki folyton elrángigálta magával.

– Miben sántikálsz? – kérdezi a velem együtt szkeptikus Easton.

Apának elsötétül az arca. Lehet, hogy tényleg rosszullesik neki.

– Semmiben – feleli tömören. – Csak már jó ideje nem láttam a fiaimat játszani.

Easton felhorkan.

Kínos csend telepszik az asztal köré, amit végül Ella tör meg.

– Callum szólal meg óvatosan. – Beszélhetnénk vacsora után?

– Hát persze. Miről?

– Ööö... Az örökségemről – válaszolja Ella a tányérját bámulva. – Lenne róla néhány kérdésem.

– Hát persze – mondja megint apa, ám ezúttal derűsebben.

Ezután már gyorsan telik a vacsora. Az ikrek végül eltűnnek a játékszobában, Ella pedig bemegy apával a dolgozószobába. Így nekem és Eastonnak kell elpakolni. Általában viccekkel és baromkodással igyekszünk kevésbé unalmassá tenni a feladatot, de Easton egy szót sem szól, miközben bepakolunk a mosogatógépbe és elrakjuk a maradékot a hűtőbe.

Bakker, hiányzik az öcsém! Alig beszéltünk, amióta Ella visszajött. Vagyis már azelőtt se nagyon beszéltünk, a fene egye meg! Utálok, hogy ez van. Valami nincs helyén az életemben, ha nem vagyunk jóban Eastonnal.

A hűtőajtót becsukva az ajtó felé somfordái, de megállítom, mielőtt kimenne a konyhából.

– East! – szólok rá durván.

– Mi van? – fordul meg lassan.

– Leszünk mi még jóban?

Lehet, hogy csak képzelődöm, de mintha megbánás csillanna a szemében. De már nyoma sincs, mire biztosra vehetném, hogy az.

– Kell egy cigi – motyogja.

Csalódottan összegörnyedek, amikor elfordul tőlem. De nem megy ki.

– Jössz? – kérdezi anélkül, hogy rám nézne.

Utánasietek. Remélem, nem látszik rajtam, hogy mennyire vágyom a társaságára. Bakker, ezer éve nem volt kíváncsi rám! Kisétálunk az oldalsó ajtón, ki a kocsibeállóhoz.

– Hová megyünk?

– Sehova – nyitja ki a furgonja hátulját Easton, aztán beül. Elővesz a zsebéből egy kis fémdobozt, aztán előszed belőle egy gondosan sodort füves cigit meg egy öngyújtót.

Egy szempillantás múlva felugrom mellé.

Rágyújt, és mélyet szippant a cigiből.

– Te szerezted vissza Ellának az állását – közli a szájából szivárgó füstfelhő mögül.

– Ezt meg ki mondta neked?

– Wade – nyújtja felém a cigit. – Átmentem hozzá sulis után.

– Azt hittem, két csaj várja egy hármásra.

– Négyes lett belőle.

– Tényleg? – fújom ki a füstöt. – Azt hittem, hogy mostanában csak Royal-exekre hajtasz.

– Senki se mondta, hogy okos döntés volt – von vállat.

– Azt se mondta senki, hogy bosszúálló vagy – jegyzem meg halkán. – Vágom. Kiakadtál rám, ezért moccantál rá Abbyre. De Savannah? Tudod, hogy Gid nincs túl rajta.

Eastonban legalább van annyi, hogy bűnbánó képet vágjon.

– Nem gondoltam Gidre, amikor rámoccantam Savannah-ra – vallja be. – Igazából egyáltalán nem gondolkodtam.

– Őszinte leszel, és elmondod Gidnek? – passzolom neki vissza a füves cigit.

– Majd akkor leszek vele őszinte, ha ő is az lesz velem – mondja keserű mosollyal.

Ez meg mi a fenét jelent? De nem kezdek el lovagolni a témán, mert nem azért jöttem ki, hogy helyrehozzam East kapcsolatát

Gideonnal. Azért jöttem, hogy a sajátomat mentsem meg az öcsémmel.

– Tévedtem – közlöm vele.

– Miben tévedtél? – ráncolja a homlokát.

– Mindenben – veszem el tőle a cigit, és akkorát szippantok belőle, hogy megszédülök. Amikor kifújom a füstöt, kibukik belőlem az év összes ballépése. – Nem kellett volna összejönnöm Brooke-kal. Nem kellett volna eltitkolnom előled. Nem kellett volna eltitkolnom Ella elől. Az én hibám, hogy lelépett. Miattam ment el.

A fű nemcsak az agyamat lazítja el, hanem a nyelvem is megered tőle.

– Igen, miattad – helyesel East.

– Sajnálom.

Erre nem válaszol.

– Tudom, hogy megijedtél, amikor elment. Fájt neked – fordulok a rezzenéstelen profilja felé, de meg is feszülök, amikor eszembe jut valami.

– Szerelmes vagy belé? – kérdezem rekedten.

– Nem – kapja felém a fejét.

– Biztos?

– Szeretem, de nem úgy, mint te.

Ettől kissé megnyugszom.

– De akkor is fontos neked.

Hát persze hogy fontos neki. Mindannyiunknak fontos, mert ez a lány úgy söpört végig a házon, mint egy tornádó, és mindenbe életet lehelt. Tűzzel-vassal. Megint tudtunk nevetni. Értelmet adott az életünknek, még ha eleinte úgy is, hogy felléptünk ellene. Aztán átálltunk mellé. Védelmezzük. Szeretjük.

– Boldoggá tett.

– Tudom – bólintok.

– Aztán elment. Itt hagyott minket, és vissza se nézett. Úgy, mint...

Mint anya – fejezem be fejben helyette, és fájdalmasan összeszorul a szívem.

– Mindegy – motyogja Easton. – Nem nagy cucc, oké? Most már visszajött, úgyhogy minden rendben.

Hazudik. Látszik rajta a rémület, hogy Ella bármikor összepakolhat és elmehet.

Ettől én is rettegek. Ella alig szól hozzám, amióta csókolóztunk. Amióta sírt. Úgy sírt, hogy meghasadt tőle a rohadt szívem. Nem tudom, hogyan hozhatnám helyre vele. Nem tudom, hogyan könnyíthetnék East helyzetén. Vagy Gideonén.

De azt már tudom, hogy ez nem csak Elláról szól. Easton elhagyatottsága ennél mélyebbről ered.

– Anya már nem jön vissza – mondom ki nagy nehezen.

– Az tuti, Reed. Kurvára meghalt – nevet East élesen és sötéten. – Én öltem meg.

Jézusom!

– Hány füves cigit szívtál el ma, öcsi? Csak mert baromságokat beszélsz.

– Á, sose volt még ilyen tiszta a fejem – feleli mogorva tekintettel, aztán megint kibukik belőle a nevetés. Mindketten tudjuk, hogy ebben semmi vicces nincs. – Anya még mindig itt lenne, ha nem rajtam múlik.

– Ez nem igaz, East.

– De igen – szív bele gyorsan a cigibe, és megint kifúj a száján egy szürke füstfelhőt. – Azok az én tablettáim voltak. Bevette őket, és túladagolás lett a vége.

– Mi a faszról beszélsz? – vetek rá szúrós pillantást.

– Megtalálta a készleteimet. Pár nappal azelőtt, hogy meghalt.

A szobámban pakolta el a tiszta ruhákat. A zoknis fiókomban volt a cucc, és megtalálta. Leszidott, elkobozta, és megfenyegetett, hogy elvonóra küld, ha megint vénnyakörtes gyógyszereket talál nálam. Azt hittem, lehúzza őket a vécén, de...
– von vállat.

– East...

Nem jutok szóhoz. Tényleg ezt hiszi? Két egész éven át ezt hitte? Veszek egy mély lélegzetet.

– Anya nem pont a te cuccodtól halt meg – közlöm vele.

– Apa azt mondta – néz rám résnyire szűkült szemekkel.

– Az csak az egyik dolog volt a szervezetében. Láttam a jegyzőkönyvet. Egy csomó szarságot találtak a vérében. És ha tényleg csak olyan cucc lett volna, mint amit te használsz, tudod, hogy simán beszerezhetette volna magának – rántom ki East ernyedt kezéből a füves cigit, hogy nagyot szippantsak belőle. – Amúgy meg mindketten tudjuk, hogy az én hibám volt. Te magad mondtad, hogy én nyírtam ki.

– Azért mondtam, hogy fájdalmat okozzak neked.

– Sikerült.

– Miből gondolod, hogy miattad...? – néz rám oldalról Easton.

– Csak úgy éreztem, hogy nem vagyok elég jó – vallom be szégyenkezve. – Tudtam, hogy te rákattantál a szerre. Tudtam, hogy valami nem stimmel Giddel. Aznap este, mielőtt meghalt, összeveszett apával egy verekedés miatt, amibe belekeveredtem. Zavarta, hogy bunyózom. Én meg nagyon szerettem bunyózni. Anya tudta ezt és utálta. Plusz feszültséget okoztam neki.

– Nem miattad halt meg. Már jóval azelőtt is kivolt.

– Igen? Hát nem is te vagy az oka.

Mindketten elhallgatunk egy kis időre. Kínos a csend,

viszketni kezd tőle a bőröm. Royalék nem szoktak üldögélve beszélgetni az érzéseikről. Inkább leplezzük őket. Úgy teszünk, mintha semmi sem hatna meg minket.

East elnyomja a füves cigit, és elrakja a csikket a kis fémdobozba.

– Bemegyek – motyogja. – Korán lefekszem.

Még csak este nyolc múlt, de nem kérdezek rá.

– Jóccakát – mondom neki.

– Megyünk együtt edzésre reggel? – torpan meg East az ajtó előtt.

Alig jutok levegőhöz a hirtelen örömtől. Bakker, egy nyálas lúzer vagyok, de már hetek óta nem mentünk együtt.

– Persze. Reggel találkozunk.

Azzal bemegy a házba. Én a furgonjában maradok, de gyorsan elillan belőlem az öröm és a megkönnyebbülés. Mindig is tudtam, hogy helyre fogom hozni a dolgokat Easttel. Szerintem Ellával is sikerülni fog. És az ikrekkel. Meg Giddel. A tesóim sohasem haragszanak rám sokáig, nem számít, mennyire cseszem el a dolgokat.

De a mostani vallomások Easttel eszembe juttatják, hogy apa elől még mindig titkolok valamit. Sőt, ami még rosszabb, hogy annyira tartani akartam azt a titkot, hogy képes voltam rávenni, hogy hozza vissza Brooke-ot az életünkbe.

Hirtelen jó lenne falhoz vágni valamit, és ennek semmi köze az érzésekhez vagy a fűhöz. Brooke azért jött vissza, mert akkora nyúlbéla voltam, hogy nem ismertem be a hibámat. Miért nem közöltem vele, hogy kopjon le? Mi van, ha világgá kürtöli, hogy tőlem van a gyerek? Elég egy DNS-teszt, és a kamuzásának lóttek.

Ehelyett alkut kötöttem vele. Biztattam az apámat, hogy fogadja vissza, mert akkor nem tudja meg, mit csináltam. És Ella

se tudja meg. De Ella már tudja az igazat. Veszek egy mély lélegzetet. Talán itt az ideje, hogy apa is megtudja.

23. FEJEZET

ELLA

A CALLUMMAL VALÓ értelmetlen és idegesítő beszélgetés után felcaplatok az emeletre, és levetem magam az ágyra. Callum kiakadt azon, hogy lett munkám, és vissza akarom adni az örökségemet. Már húsz perce tartott a kioktatása, amikor félbeszakítottam a kérdéssel, hogy ő most irányítani próbál-e engem, miközben a fiait se tudja. Ez aztán jól sikerült.

Nem értem, mi olyan nagy dolog ebben. Az én örökségemről van szó, ugye? És nem tartok rá igényt. Amíg Steve pénze az enyém, az ilyen Dinah és Brooke-féle emberek mindig el akarják majd tőlem venni. Hadd vegyék! Mit érdekel engem?

Adok magamnak egy órát az önsajnálatra, aztán felülök az ágyban, és írok Valnak.

Mit csinálsz?

Kerti sütögetés a családdal. Borzalmas.

Jordan kínoz?

Nem, odafent pakol. Megy a nagymamájához (apa anyja).
Néha elküldik hozzá, mert a vén szatyor nagyon-nagyon gazdag. Úgy beszélnek róla, mintha százdollárosok lennének a bőre alatt.

Ezen felnevetek.

Biztos örökké fog élni.

Lehet. Szerintem van már vagy 80.

Engem idegesít ez a sok \$\$\$\$. Szerintem Royalék boldogabbak lennének, ha nem lenne nekik semmnyi.

Senki se boldog csórón, szívi.

Ezen meg elgondolkodom. Amikor anya még élt, boldog voltam. Igen, voltak gondjaink, amik néha megoldhatatlannak tündek, de sokat nevettünk. Sohasem kételkedtem abban, hogy teljes szívéből szeret. Ez a romlatlan szeretet hiányzik nekem. A szintiszta, édes és múlhatatlan szeretet, ami átmelengette a szívemet, és megtöltötte az üres gyomromat.

De arra sincs garancia, hogy ha van pénzed, akkor boldog vagy.

Kutatások bizonyítják, hogy meg lehet venni a boldogságot.

Oké, feladom! Vegyünk egy kis boldogságot a \$-jaimból.

A múltkori shoppingnál boldogok voltunk. Benne vagyok a plázázásban, ha gondolod. De nem ma este. Most szenvednem kell. Igazából a nagynéném éppen csúnyán néz rám. Megyek.

Ledobom a telefont az ágyra, és felnézek a plafonra. Talán a pénz tud valamennyit javítani a dolgokon. Lehet, hogy rosszul közelítem meg a dolgot. Lehet, hogy meg tudom venni Royalék boldogságát azzal, hogy lefizetem Brooke-ot. Ő biztonságra vágyik, amit most a Royal-bankszámla ad meg neki, igaz? Mi van, ha megszabadulhatok tőle azzal, hogy felajánlom neki az örökségemet? Callumnak nem kell. Én pedig megvagyok nélküle. Hmm... ez nem is rossz ötlet. Bárcsak lenne valaki, aki segít benne!

A takarón dobolok az ujjaimmal. Tényleg van valaki, aki nálam jobban ismeri Brooke-ot, és történetesen pont ebben a házban lakik.

Ehh... Ez egy kifogás, hogy beszéljek Reeddel? Félreteszem a gondolatot, és felkelek, hogy megkeressem.

Nincs könnyű dolgom. A Royal fiúk összevissza vannak. Seb és Sawyer biztos Laurennél. Easton kulcsra zárta az ajtaját, és úgy bömböl nála a zene, hogy nem hallja a kopogásomat. Vagy talán hallja, csak nem foglalkozik vele. A folyosó végén belesek Reedhez. Nyitva az ajtó, de ő nincs ott.

Addig kóválygok a nagy házban, amíg valami zajt nem hallok. A kondizobából jön. A ritmikus puffanásokat követve lemegyek a lépcsőn a pincébe. Az ajtó résnyire nyitva, Reed pedig egy hatalmas zsákot püföl az öklével. Verejték csorog az arcáról, a felsőteste pedig csillog.

Pff, milyen szexi!

Közlöm a hormonjaimmal, hogy nyugodjanak le, és benyitok. Rögtön felém kapja a fejét.

– Szia! – köszönök halkán.

Elkapja a zsákot, hátralép, és megtörli az arcát a bekötött kezével. Vörös a szeme. Eszembe jut, hogy az arcán lévő nedvesség talán nem csak verejték.

– Mi az? – kérdezi elfúló hangon. Úgy tesz, mintha szomjas lenne, és lehajtott fejjel a vizes palack után nyúl.

– Az ikrek elmentek. Easton meg bezárkózott.

– Az ikrek átmentek Laurenhez – bólint. – Easton meg... Easton...

Keresi a szavakat, de végül csak megrázza a fejét.

– Mi a baj? Jól van?

– Jobban, mint pár órával ezelőtt.

– És te jól vagy?

Szusszanásnyi csend, aztán Reed megint megrázza a fejét.

A fejemben felharsanó vészjelzés ellenére teszek egy lépést felé. Ez gáz. A védelmi fal összedőlt. Érzem, hogy megadom magam neki. Folyton magához vonz a függőséget okozó csókjaival, az erejével meg a sebezhetőségével, amit már nem rejteget előlem.

– Mi történt?

– Én... – Nyel egyet, aztán megköszörüli a torkát. – Megpróbáltam elmondani neki.

– Kinek és mit?

– Apának. Felmentem a dolgozószobájába, és készen álltam, hogy elmondjam neki, mit csináltam.

– Mit csináltál? – ismétlem ostobán.

– Brooke – nyögi ki. – El akartam mondani neki Brooke-ot. De meghátráltam. Ott álltam az ajtaja előtt, és nem tudtam

rávenni magam, hogy bekopogjak. Folyton az járt a fejemben, milyen undorodó és csalódott arcot váгна... Úgyhogy feladtam. Sarkon fordultam és lejttem ide, most pedig ezt a zsákot püfölve próbálok úgy tenni, mintha nem lennék gyáva, önző seggfej.

– Reed... – sóhajtok fel.

– Mi az? – motyogja. – Tudod, hogy az vagyok. Nem ezért utálsz? Mert önző seggfej vagyok?

– Én... nem utállak – suttogom.

Valami megcsillan a szemében. Meglepetés? Talán remény? Aztán elhalványul, és szomorúság költözik a helyére.

– Azt mondtad, hogy sohasem fogsz nekem megbocsátani.

– Miért? – mosolyodom el keserűen. – Azért, mert szexeltél előttem valakivel? Azért, mert próbáltál lebeszélni magadról?

– Mindenért – szorítja össze a száját. – Azért, mert nem mondtam el neked Brooke-ot. Mert nem voltam melletted, amikor szükséged lett volna rám. Mert kihasználtalak, amikor Daniel bedrogozott...

– Aznap este tudtam, mit csinálok – szakítom félbe. – Ha bármikor is nemet mondok, nem értél volna hozzám. Akartam, hogy megtörténjen, úgyhogy kérlek, ne akard elérni, hogy rosszul érezzem magam amiatt, hogy belemagyarázol dolgokat.

Reed félredobja a vizes palackot, és odalép hozzám.

– Jó. Én sem sajnálom, ami akkor este történt. Sok mindenért bocsánatot kell kérnem, de nem fogok hazudni neked. Az volt életem egyik legfantasztikusabb estéje – emeli a kezét az arcomhoz. – És utána minden este boldogabban keltem, mert alig vártam, hogy éjjel magamhoz ölelhesselek.

Tudom, mit érez. Miután mindketten feladtuk a tiltakozást, minden olyan... tökéletes volt. Még sohasem volt igazából pasim, így minden Reeddel töltött másodperc, amikor csókolóztunk,

beszélgettünk vagy együtt aludtunk el, új és csodálatos volt a számomra. Imádtam az egészet.

– Hiányzik anya – teszi hozzá elfúló hangon. – Nem is tudtam, hogy mennyire, amíg nem jöttél te. Szerintem tükröt tartottál elém. Rád néztem, hogy milyen erős vagy, és rájöttem, hogy bennem ebből az acélosságból egy fikarcnyi sincs.

– Ez nem igaz. Nem bízol eléggé magadban.

– Te pedig lehet, hogy túlságosan megbíztál bennem.

Ezen nevetnem kell.

– Egy ideje nem mondanám, hogy így van.

– Ja, ez tény – mosolyog rám bánatosan, aztán elkomolyodik.

– Mesélni akarok neked anyáról. Benne vagy?

Lassan bólintok. Nem tudom, mi történik éppen közöttünk, de akármi is ez, valahogy olyan... helyénvaló. Van valami ebben a srácban, ami mindig a helyén van, még akkor is, amikor nincsen, és amikor esküszöm rá, hogy soha többé nem dőlök be neki.

– Hadd zuhanyozzak le – enged el. – Ne menj sehova – teszi hozzá hátrálva. – Megígéred?

– Meg.

Kimegy a kondiszobából nyíló fürdőbe. Ha rólam vagy Valról lenne szó, legalább húsz percig tartana a zuhanyozás, de Reed szó szerint két perc alatt kész. Még vizes, amikor törülközővel a derekán kimasírozik, egy másik törülközővel pedig a rövid haját törölgeti.

A víz érdekes ívben csorog végig a mellkasán, le a kockahasán, és megáll a frottírtörülköző anyagán a derekánál. A törülköző elég stabilnak tűnik, de biztosra veszem, hogy egyetlen rántással lejönne.

– A te szobádba menjünk vagy az enyémbe?

Felkapom a fejemet. Csalt vigyorog, de nem mond semmit.

Okos fiú.

– Az enyémbe – felelem.

– Vezess oda! – nyújtja felém a kezét.

24. FEJEZET

REED ODAFENT BEUGRIK A SZOBÁJÁBA, HOGY FELÖLTÖZZÖN, én pedig kiveszek két kólát a minihűtőmből, amíg rá várok. Amikor megérkezik, odaadom neki a kólát, ő pedig elhelyezkedik mellettem az ágyon az izmos testével, hogy egymással szemben legyünk. – Tudod, hogy apa megcsalta anyát, ugye?

Habozok. Callum szerint ő soha nem nyúlt más nőhöz a házassága idején, a fiai viszont valamiért nem hajlandóak hinni neki.

– Tényleg – folytatja Reed, látva az arcomon a kételkedést. – Összevissza kefélt, miközben körbepötyte a világot Steve bácsival, aki egyébként az első pillanattól kezdve csalta Dinah-t.

Gombócot érzek a torkomban, úgyhogy szomorúan nyelek egyet. Utálok ilyet hallani az apámról, ami fura, hiszen még csak nem is ismertem.

– Dinah-t viszont nem érdekelte. Csak a pénzért ment hozzá Steve bácsihoz, és ezt mindenki tudta. Neki is megvoltak a faszijai. Anya viszont más volt. Őt érdekelte.

– Volt rá bizonyítéka, hogy Callum megcsalja? – puhatolózom.

– Sohasem volt itthon, és folyton Steve-vel volt, aki képtelen volt féken tartani a farkát.

– Ez nem valódi bizonyíték, Reed – fintorodom el. – Csak gyanú. Miért vagy biztos abban, hogy bűnös?

– Mert az – makacskodik Reed. Vitatkoznék még vele, de esélyt sem ad rá. – Anya depressziós volt, sok gyógyszert szedett.

– Azt hallottam, hogy felcserélték a gyógyszereit, és az orvost lecsukták vagy ilyesmi.

– Nem volt semmiféle csere – válaszolja Reed keserűen. – Gyógyszert szedett depresszió és álmatlanság ellen, de magától elkezdett többet szedni a felírt adagnál. És ivott is, sokat – magyarázza reszkető hangon. – Egyre rosszabb lett a helyzet, apa pedig soha nem volt itthon, így nekünk kellett gondoskodni róla.

– Szörnyű, amikor az ember tehetetlen – motyogom, mert eszembe jut, hogyan gondoskodtam az anyukámról, amikor beteg volt.

Reednek felcsillan a szeme. Most jött rá, hogy pontosan tudom, mit érez: végignézte, ahogy felemészt egy betegség valakit, akit szeret, és baromira semmit sem tehet ellene.

– Ja. A világ legszörnyűbb dolga.

– Honnan tudod, hogy nem véletlen volt? – kérdezem.

Reed vesz egy mély lélegzetet, mielőtt válaszol:

– Mondta nekünk. Gidnek és nekem, hogy szeret minket, de nem bírja tovább, nagyon-nagyon sajnálja – görbül lefelé a szája.

– Üres szavak, mi?

Behunyja a szemét, mintha undorodna magától. Mintha beugrana neki, hogy hányszor mondta nekem ugyanezt, amióta visszajöttem Bayview-ba.

Maria búcsúzása valószínűleg többet ártott, mint használt. Ha anélkül halt volna meg, hogy kifejezi a szeretetét és a

megbánását, Gideon és Reed talán képes lett volna meggyőzni magát arról, hogy véletlen volt. Ehelyett viszont cipelik a bűntudat terhét, hogy nem voltak elég jók ahhoz, hogy életben tartsák.

Rájövök, hogy Maria pont olyan rossz volt, mint Callum. Pont olyan önző. Pont olyan kiéhezett. Meglepő-e ezek után, hogy a gyerekeinek is ugyanez a hibája?

– Utáltam apát azért, amit anyával művelt. Mindannyian utáltuk. Erre fél évvel anya halála után egyre többször hozta ide Brooke-ot. Ki akartam nyírni miatta. Olyan volt, mintha leköpné vele anya sírját.

Reszketve kifújom a levegőt. Nem értem, hogy lehetett Callum ennyire ostoba. Nem tudott várni még egy kicsit, mielőtt felvonultatja a fiai előtt az új barátnőjét?

– Úgy egy éve kezdhettek el járni, amikor Brooke rám moccant. Hülye voltam. Tudom, hogy hülye voltam. Az a durva, hogy csak azért csináltam az egészet, hogy bosszút álljak apámon, de képtelen voltam rávenni magam, hogy elmondjam neki.

– Miért nem mondtál nekem semmit akkor este? Csak ültél – bukik ki belőlem. – Miért hagytad, hogy a legrosszabbra gondoljak?

– Szégyelltem magam – néz a szemembe. – Tudtam, hogy beszélnem kell neked Brooke-ról, és féltem, hogy utálni fogsz érte. Akkor mondta el, hogy terhes. Tudtam, hogy nem tőlem van a gyerek, mégis lefagytam. Nem bírtam moccanni. Szó szerint. Próbáltam, de nem ment. Aztán pipa lettem. Szörnyen pipa voltam magamra, rá és rád is.

– Rám? – kérdezem megdermedve.

– Igen. Amiért olyan vagy, amilyen én mindig is lenni szerettem volna – fül el a hangja. – Figyelj, Royalékat a pénzük

meg a külsejük miatt tartják számon, és ennyi. A legkisebb nyomásra is megadjuk magunkat. Amikor apának rosszul megy az üzlet, elkezdi összevissza kefélni. Anya nekiáll gyógyszerezni magát, végül meghal. Én meg... – nyel egyet – pipa voltam apára, úgyhogy lefeküdtem a barátnőjével.

Összeszorítom a fogamat, de nem szólok egy szót sem.

– Amikor hallottam becsapódni az ajtót, olyan volt, mintha börtönből szabadultam volna. Utánad rohantam. Egész éjjel fent voltam, mert kerestelek.

De én már messze jártam. A buszon ültem, hogy olyan messze jussak Bayview-től, amennyire csak lehet.

– Bocsáss meg! – fogja meg a kezemet, és összekulcsolja az ujjainkat. – Bocsáss meg, amiért bántottalak. Bocsáss meg, amiért nem mondtam el neked hamarabb az igazat.

– Reed... – fújom ki reszketve a levegőt.

– Igen?

– Megbocsátok neked.

– Tényleg? – akad el a lélegzete.

Bólintok.

– Köszönöm – fogja meg remegő kézzel az államát.

Hüvelykujjával megcirógatja a járomcsontomat, hogy letörölje a könnycseppet, ami észre se vettem, hogy kicsordult.

Úgy fojtogatnak az érzések, hogy nehéz megszólalnom.

– El akarom felejtetni...

Megcsókol, mielőtt befejezhetném a mondatot. Forró szája rátapad az enyémre, én pedig ösztönösen átölelem az erős vállát, és közelebb húzom magamhoz.

– Hiányzott ez. Hiányoztál – mondja, miközben a lehelete csiklandozza az ajkamat.

Aztán megint megcsókol. Mindenhol. Végighúzza a száját az arcomon, a nyakamon és még a behunyt szememen is. Finom és

ráérős felfedezőút ez, én pedig hagyom. Egyik combja a lábam közé csúszik, hogy hozzápréselődjön a kibírhatatlan sajgáshoz.

– Reed... – tuttogom, de nem tudom, mit akarok kérni.

Ő tudja.

– Ma nem.

Még szorosabban átfogom a lábaimmal a combját. Lüktető testtel felnyög. Aztán elhúzódva lefekszik mellém, és a mellkasára húzza a fejemet.

Jó érzés megint a karjaiban lenni. Ez is hiányzott. De félek, hogy nem fog sokáig tartani a boldog pillanat, mert még annyi akadállyal kell megküzdünk.

– Reed?

– Hmm?

– Mihez kezdünk Brooke-kal?

– Nem tudom.

– Mi lenne, ha nekiadnám az örökségemet?

Reednek eláll a lélegzete.

– Apa sohasem hagyná.

– Tudom – ernyedek el a matracon. – Neki is megpróbáltam odaadni. Brooke azt mondta, hogy Callum arra számított, hogy Steve részesedése a tiétek lesz.

– Kérlek, mondd, hogy nem fogadta el – pillant le rám Reed.

– Nem fogadta el.

– Helyes. Nekünk nem kell az a pénz. A tiéd. Nekünk van egy csomó.

– Brooke azt mondta, hogy pénzből sohasem elég.

– Brooke egy pénzéhes kurva.

– Miért fogadta vissza? – kérdezem dühösen. – Csak mert terhes?

Nem a múlt században élünk. Még Callum is tudja, hogy nem kell feleségül vennie valakit csak azért, mert felcsinálta.

Reed megfeszül.

– Mit csináltál? – kapom fel rögtön a fejemet.

– Alkut kötöttem vele – vallja be Reed. – Ő kussol arról, hogy az enyém lenne a gyerek, ami ugye hazugság, én meg cserébe szólok az érdekében apának.

– Jaj, istenem! Ez szörnyen rossz ötlet volt.

– Tudom. Baromarc voltam, de kétségbeestem. Akkor bármibe belementem volna.

– Persze – felelem sötéten.

Egy pillanatra mindketten elhallgatunk.

– Meg kell találnunk a módját, hogy megszabaduljunk tőle – szólal meg halk és baljós hangon Reed. – Ki nem állhatom, hogy az a nő itt lakik a házunkban. Nem akarom a közeledben látni.

Ráharapok az ajkamra, mert tartok tőle, hogy ha kiderül az igazság, akkor az nem lesz jó Reednek. Callum így is azt gondolja, hogy túl engedékeny a fiúkkal, és ha megtudja, mi volt Reed és Brooke között, talán szorosabbra húzza a gyeplőt. Nem tudom, nem adnék-e igazat neki. A Royal fiúkra tényleg ráférne egy kis fegyelmezés. A baj csak az, hogy fogalmam sincs, milyen módját választaná ennek Callum. Katonai iskolába küldené őket?

El sem tudom képzelni, hogy ebben az óriási múzeumban éljek a srácok nélkül. Egy kicsit talán én is önző vagyok.

– Ne tegyél semmi olyat, amit később megbánnál – figyelmeztetem.

Reed még szorosabban átölel.

– Nem ígérek olyat, amit ne tudnék betartani. Tudod, hogy bármit megtennék érted. Kettőnkért.

Közelebb húzódok hozzá. Még csak most kaptam őt vissza, nem akarok veszekedést. Ma este nem. Összekulcsolom az ujjainkat.

– Biztos vagy benne, hogy mindenkinek oké, hogy én kapom Steve felét a cégben?

– Aha, miért?

– Mert Gideon nem bír engem.

– Ezt totál benézted, bébi. Gid szerint én nem teszek jót neked.

Ez lenne Gideon baja? Sohasem volt gonosz velem, de az tény, hogy tartotta a három lépés távolságot.

– Miért gondolja ezt? – kérdezem feszengve.

– Gidnek most nem megy valami jól. Vannak... problémái.

Problémái? Például az, hogy az apám özvegyét dugja? Kíváncsi vagyok, hogy Reed vajon tudja-e.

– Milyen problémái?

– Nincs most a helyén.

Hát ennek nem örülök. Kifújok egy kósza haj tincset az arcomból.

– Szerintem nem kéne titkolóznunk egymás előtt.

– Esküszöm, hogy ha elmondhatnám a részleteket, akkor megtenném – emeli fel a szabad kezét Reed. – De ezek Gideon gondjai, nem az enyémek.

– Nincs több titok! – ülök fel, hogy ezúttal határozottabban mondjam. – Akarod, hogy én kezdjem? Oké, kezdem.

– Mivel akarod...

– Easton meg én rajtakaptuk Gideont, ahogy Dinah-val szexel – szakítom félbe.

Erre ő is felül.

– Ez most komoly? És csak most mondd?

– Nem tűnsz valami meglepettnek – fürkészem az arcát. – Miért nem lepődtél meg, Reed? – kérdezem élesebben. – Te tudtad?

Reed habozik.

– Tudtad!

Erre csak vállat von.

Dühösen félresöpröm a hajamat a szememből.

– Miért van együtt Dinah-val? És miért zavarja, hogy te meg én együtt vagyunk? Amikor rajtakaptalak Brooke-kal, Gideon arra kért, hogy találkozzak vele. Ezt elmesélte? Azért mentem át a szobádba aznap este, hogy elmondjam neked.

– Nem, nem mondta – ráncolja a homlokát Reed. – Mit mondott neked?

– Azt, hogy tartsam távol magam tőled. Hogy fájdalmat fogsz okozni nekem, és már így is túl sok ember sérült. Mire célzott ezzel?

Megint vállat von.

– Reed! Ha nem mondd el, mi folyik itt, esküszöm, hogy nem jövünk össze megint. Nem bírok el több hazugságot. Tényleg nem.

Sóhajt egyet, mielőtt belekezd.

– Mielőtt anya meghalt, belógtunk Gideonnal egy jótékonysági bálra, ahová apának el kellett volna mennie, de kimagyarázta magát. Steve-vel volt valahol. Berúgtunk.

– Mi köze ennek az egészhez? – zsörtölődöm.

– Tudni akartad, mi van Giddel. Azt mesélem – néz rám morcosan Reed. – Dinah ott volt azon a bálon.

– Ó! – harapok rá az ajkamra. Francba! Lehet, hogy mégsem akarom tudni a részleteket.

– Ja. Egy ideje már rámoccant Gidre. A mosdóból kifelé jövet

elkapta, és... hát smároltak egy kicsit.

– Reeeced! – méltatlankodom. – Innen vetted a „megdugom apám barátnőjét” tippet?

– Lehet – árulja el bűnbánó tekintettel, aztán felsóhajt. – Mindegy, szóval azután nem hagyta békén Gidet. Folyton megkörnyékezte, és szaftos megjegyzéseket tett, hogy mennyire szereti a friss és zamatos dolgokat.

– Ez nagyon gáz – állapítom meg fintorogva.

– Pedig így volt. Dinah többet akart. Komolyan rá volt kattanva. Vagyis rá van. A bál után szégyentelenül próbálta elcsábítani. Gid annyi beteg sztorit mesélt nekem erről, ne akard tudni! De ő beleesett Savannah-ba, és egyáltalán nem volt kíváncsi Steve pénzéhes bukszájára. Ezután Dinah egyik este azt mondta Gidnek, hogy menjen át hozzá, mert mutatni akar neki valamit. Apa és Steve éppen elutaztak valahova, mint mindig. Gid átment a lakására.

Reed egy pillanatra elhallgat, mielőtt folytatja:

– Amikor éjjel hazajött, azt mondta, lefeküdt Dinah-val.

– Fúj. Miért?

– Mert a nő megszarolta – mondja színtelen hangon Reed.

– Ez most komoly? Mivel?

– Képekkel. Megszerezte Gid telefonját. Biztos a konyhában hagyta vagy valami, amikor Dinah egyszer átjött. Belenézett, és megtalálta azokat a képeket, amiket Savannah és Gid küldözgetett egymásnak.

– Meztelen képeket?

– Aha.

– És? – kérdezem még mindig értetlenkedve. – Az emberek folyton küldözgetnek magukról ilyeneket.

– Igen, de itt ezt szigorúan veszik. Volt egy pár Raleigh-ben, akik ellen mindenféle gyermekpornós vádat emeltek, amikor a

lány szülei megtudták, hogy szextingelnek. A csaj bebukta miatta az egyetemi felvételt. Ha csak Gid bőrére ment volna a dolog, biztos elküldi Dinah-t a francba, de a nő esküdözött rá, hogy belerángatja Savannah-t is, sőt közzéteszi a képeket a suliban.

Ettől még jobban felfordul a gyomrom.

– Szóval Dinah megszarolta, hogy lefeküdjön vele?

– Lényegében. Ennek már több mint egy éve. Gid szakított Savannah-val, aki kiborult.

Eszembe jut Savannah. Olyan rideg, kemény csaj. Alig mosolyog, a szavai pedig pengeélesek. Ha tényleg szerette Gideont, biztos szörnyen fájhatott neki a dolog.

– Ez olyan szörnyű!

– Ki fog nyírni, amiért elmondtam neked – grimaszol Reed.

– Örülök, hogy elmondtad – vágom rá határozottan. – Mert így már előállhatunk egy tervvel.

– Milyen tervvel?

– Hogy megmentjük Gideont Dinah-tól. Nem hagyhatjuk, hogy ezt csinálja vele. Különben a srác megkattan.

– Néha úgy érzem, hogy ez egy nagyobb tervnek a része, amit Brooke és Dinah talált ki. Mintha megosztanának és egyesével tönkre akarnának tenni minket. Steve-et is beleértve – rázza a fejét Reed. – Ez elég örülten hangzik így kimondva.

– Szerinted tényleg közösen tervezték ki?

– Barátnők. Szerintem apa már azelőtt is kefélt Brooke-ot, hogy anya meghalt, de nem tudok semmit kettejükről. Steve egyszer csak felbukkant Dinah-val, akinek gyűrű volt az ujján. Mondjuk, ő az esküvő után se vett vissza.

– Mit tudunk még Dinah-ról? És szerinted hol tartja a bizonyítékokat Gid ellen? Szerinted megmutatta őket valakinek?

– Kétlem, különben Gidet rég letartóztatták volna.

– Ha megszereznék azokat a képeket, Dinah kezében nem maradna semmi – mondom eltöprengve. – Hogy találjuk meg? Van annyira hülye, hogy a lakásban tartsa őket? Van olyan okos, hogy lemásolja őket?

– Nem tudom. De talán igazad van. Ha megtalálnánk mindent, amivel zsarolja, és megszabadulnánk a cuccoktól, pontot tehetnénk ennek az egésznek a végére.

– És mi lesz Brooke-kal?

– Brooke... – fintorodik el Reed. – Kell egy apasági teszt. Nem értem, apa miért nem csináltat.

– Én sem – rágcsálom a hüvelykujjam hegyét, amíg Reed el nem húzza a számtól.

– Le fogod harapni az ujjadat, ha tovább töröd a fejed rajta. Hanyagolhatnánk ezt a Brooke és Dinah témát? Legalább egy kicsit.

– Miért?

– Mert ennél sokkal jobb dolgokkal is eltölthetjük az időnket – mondja parázsló tekintettel.

– Például...?

Mielőtt befejezhetném, megfordít és a nyakamra tapasztja a száját.

– Így – suttogja.

Eláll a lélegzetem.

– Ó! Oké.

Fürgén kalandozó ujjával talál egy fedetlen részt a nadrágom derekánál, Egy erősebb lány talán vissza tudná fojtani a borzongást, de én sohasem voltam képes ellenállni Reednek. Most se lenne értelme. Főleg, hogy ennyire jólesik az érintése.

Belefúrja az orrát a nyakamba, és olyan ráérősen simogatja a derekamat, mintha már ez is tökéletesen boldoggá tenné. Egy darabig nekem is csak ennyi kell. Hagyom, hogy körülöleljen

bennünket a csend, és élvezem az érintését. Ebben a nyugodt pillanatban rádöbbenek, hogy ezer éve nem volt egy csendes percem senkivel.

– Tényleg megbocsátasz nekem? – kérdezi.

Megsimogatom selymes, sötét haját. Amikor Reed izmos alakjára és kemény arcára nézek, néha megfedkezem róla, hogy neki is van egy pont olyan sebezhető szíve, mint nekem. A pasiknál viszont nem divat az érzékenység, ezért komolysággal, durvasággal vagy köcsögséggel leplezik az érzéseiket.

– Tényleg megbocsátok.

– Még akkor is, ha seggfej vagyok?

– Velem már nem leszel az? – húzom meg a haját a kelleténél egy kicsit durvábban.

Lehajtja a fejét, mintha azt üzenné, hogy „megérdemeltem”.

– Veled már jó ideje nem vagyok az. Az első csókunk óta. Rá se néztem senki másra, amióta megismertelek, Ella.

– Helyes. Ha olyan istennői bánásmódban részesítesz, amilyen jár nekem, és nem csalsz meg, akkor igen, felőlem oké.

– Néha tahó vagyok.

Magyarán annyira szeret, hogy fél, hogy megint elhagyom – mint ahogy egyszer már megtettem, és ahogy az anyukája végleg megtette.

– Igen, de az én tahóm – suttogom.

Belenevet a nyakamba, ahogy gyengéd csókokkal végigjárja a szájával a kulcscsontomat és a melleimet. A melltartóm puha csipkéje hirtelen olyan szúrós és durva. Állandóan fészkelődöm miatta. Reed lejjebb halad, a mellkasát nekinyomja a hasamnak, és ránehezedik a lábam közötti bizsergő pontra.

Belemarkolok a hajába. Nem tudom, hogy fel akarom-e húzni a számhoz, vagy pedig lejjebb. Reednek viszont megvan a terve.

Felhúzza a pólómat, de nagyon lassan. Erre türelmetlenül

felrántom, és kibújok belőle.

– Említettem már, mennyire tetszik az alvós cuccod? – kérdezi vigyorogva.

– Kényelmes! – magyarázom.

– Mmm-hmm – mormolja. Végig ott marad az arcán a büszke vigyor, ahogy a háta mögé nyúlva leveszi a saját pólóját.

Elfelejttem, hogy milyen epés visszavágással készültem, és csak végighúzom a tenyeremet a mellkasán.

Behunyja a szemét és megborzong. A két karja elernyedve, kezei Ökölbe szorulnak, aztán elengedi őket. Vajon rám várnak? Tetszik a helyzet. Nálam az irányítás, én adom meg a zöld jelzést.

– Érj hozzám – mormolom.

Kipattan a szeme. Olyan forró a tekintete, hogy elakad tőle a lélegzetem. Hanyatt fektet, és úgy letámadja a nadrágomat, mintha baja lenne vele. Felemelem a csípőmet, és lehúzom magamról a testhezálló anyagot, mert én sem akarom, hogy bármi is elválasszon minket. Azt akarom, hogy teljes egészében hozzám préselődjön a teste.

A hátam mögé nyúlva kikapcsolja a melltartómat. Aztán már rajtam is van a szája, én pedig egész testemben remegni kezdek. Amikor a mellbimbóhoz ér, kétségbeesetten felnyögök, és belevájom a körmeimet a vállába.

Tévedtem. Nem csillapít semmit az érintése. Csak még jobban bevadít, még jobban átforrósodom tőle, és úgy elveszítem a fejemet, mint még soha. Minél lejjebb ér, annál inkább átjár a forróság.

– Reed – nyögök fel hátrahajtott fejjel.

– Pssst. Csak hagyd!

Mit hagyjak? Hogy lejjebb haladjon, és a vállával jobban szétnyissa a lábamat, mint amennyire valaha is helyénvalónak gondoltam?

Amíg pont odaér a szájával, és a nyelve a világ legfantasztikusabb dolgát műveli azzal a lüktető pontocskával? Hogy úgy érjen hozzám, ahogy azt régen furának és kellemetlennek gondoltam volna?

Ő is felnyög, miközben hagyom, hogy teljesen elvegye az eszemet. Homorított háttal és megfeszült lábujjakkal szorítom a lepedőt, amíg szétárad bennem a szintiszta gyönyör.

Végül felemelkedik, én pedig levegőért kapkodok. Lefekszik mellém, nekem pedig nem kerüli el a figyelmemet a sátorrá változott bokszer.

Reed elvigyorodik, amikor észreveszi, hogy bámulom.

– Ne foglalkozz vele! Mindjárt elmúlik.

– Miért is ne foglalkoznék vele? – húzódok hozzá közelebb, és megfeszül, amikor ráteszem a kezemet.

– Azt akartam, hogy a ma este rólad szóljon – tiltakozik, de izzó tekintettel néz rám, ahogy becsúszik a kezem a bokszerébe.

– Hát én azt akarom, hogy kettőnkéről szóljon – suttogom.

Olyan jó érzés megfogni, és a félig lecsukott szeméből meg az akadozó lélegzetvételéből tudom, hogy ő is élvezi minden egyes másodpercét.

– Ella... – tolja előre a csípőjét. – Baszki, gyorsabban!

Az arca a legizgatóbb látvány a világon. Kipirult, a tekintete homályos, és amikor megcsókolom, összefonódik a nyelvünk, amíg mindketten levegőért nem kapkodunk.

Megint lüktetni kezd a lábam között, Reed pedig mintha érzékelné, mert megtalál az ujjával, és eszeveszetten próbáljuk megőrizteni a másikat. Sikerül is. Még szorosabban markolom, mert ha nekem végem, magammal akarom rántani őt is. Tökéletes összhangban mozog a szánk, amíg teljesen el nem veszek, és bele nem fulladok a rózsaszín ködbe.

25. FEJEZET

– NEM LÁTTAD REEDET? – kérdezi valakitől Callum a folyosón.

Olyan közel cseng a hangja az ajtóhoz, hogy gyorsan felülök az ágyban. Egy erős kar utánam nyúl, és visszanyom a matracra.

– Biztos elment edzésre – feleli Easton.

– Hú, még korán van. Neked is edzésen kéne lenned, nem?

– Igyekszem, de valaki feltart, mert a bátyám hollétéről faggat – felel Easton.

Callum morog egyet, nevet vagy fújtat. Nem tudom, melyik. Megrázom Reed vállát, mire kipattan a szeme.

– Az apád az! – sziszegem.

Válaszul behunyja a szemét, és belesimul a tenyerembe.

Callum folytatja:

– Most hívtak a Franklin Auto Bodytól, hogy Reed bevitt egy kocsit, de látom, hogy a Roverje ott áll kint. Ella autója nincs itt. Nem szökött el megint, ugye? – kérdezi aggódva. Nem tudom, kiborítottam-e a pénz témával. Talán azt hiszi, hogy ő borított ki engem, és ezért jutott eszébe, hogy elszökhettem.

– Ja, Ella kocsiával volt egy sajnálatos mézes incidens, és szégyellte elmondani neked. Reed elintézte neki.

– Mézes incidens?

– Aha. Ne aggódj, apa – mondja Easton, aztán elhalkulnak a lépteik a folyosón.

Az órára pillantok. Meg kell moccannom, ha időben oda akarok érni a pékségbe. Lucy adott nekem még egy esélyt, és semmiképp sem akarom megint elcseszni. Kimászom Reed hatalmas karja alól, és rádöbbenek, hogy csak fehérenemű van rajtam.

Valamiért zavarba ejtőbb alig ruhában mászkálni Reed előtt, mint levetkőzni egy csomó idegen szeme láttára. Az ágy széléről lelógva találok meg a pólóját, és gyorsan belebújok.

Reed a hátára fordul, és a tarkójára teszi a kezét. Érdeklődve figyeli, ahogy nyüzsögve készülődöm.

– Nem kell előttem takargatnod magad – szól oda.

– Nem előtted takargatom magam, hanem saját magam miatt.

Halkan, reszelősen és szexin felnevet.

– Még mindig szűz vagy, Miss Ártatlan.

– Nem érzem magam valami ártatlannak – motyogom.

– Nem is nézel ki annak.

Odasomfordálok az íróasztalom fölötti széles tükörhöz. Elképesztően szétáll a hajam. Olyan, mintha egy rakás erdei állat vert volna tanyát benne.

– Jaj, istenem! Így néz ki a szex utáni haj?

Ez szex utáni hajnak számít egyáltalán, ha nem is szexeltünk?

Reed feltápaszkodik mögöttem az ágyból. Túl jól néz ki ahhoz képest, hogy ilyen korán van. Megigazítja a szex utáni hajamat, és forrón belecsókol a nyakamba.

– Gyönyörű vagy és szexi, úgyhogy ha egy perccel is tovább

maradok, akkor a padlón fogunk kikötni a tegnapi bugyid mellett.

Azzal keményen rácsap a fenekemre, és egy szál bokszerben kisasszézik a szobámból. Hála az égnek, nem hallatszik szörnyülködő kiáltás Callumtól.

Miután Reed elmegy, bedugom a fejem a csap alá, magamra húzok egy farmert, egy tornacipőt meg egy fekete csipketopot, amit a benzinkúton hordtam, ahol dolgoztam, mielőtt Callum rám talált.

Reed pont elsétál az ajtóm előtt, amikor kilépek. Megáll, végigmér, aztán felemeli a mutatóujját.

– Várj!

Nem várok, mert ezerszer elmondtam már Reednek, hogy nem vagyok kutya.

Követem a szobájába, ahol látom, hogy a szekrényében matat.

– Mit csinálsz?

– Egyenruhát keresek.

– Péntekenként nem kell hordani – forgatom a szememet.

A pénteki nap az egyetlen, amikor eltérhetünk a megszokott iskolai egyenruhától, bár Mr. Beringer, az igazgató mintha elvárná, hogy meccsnapokon mindenki a focicsapat színeiben pompázzon.

– Ez még nem jelenti azt, hogy olyan ruhában kell iskolába menned, amitől lázadás fog kitörni – emelkedik fel Reed egy apró kék pipákkal díszített fehér inggel. – Gondolom, nem vennéd fel a mezemet, ugye?

Elfintorodom. Még nem állok rá készen, hogy világgá kürtöljem: megint összejöttem Reed Royallal. Így is elég szarsággal kell foglalkoznom a suliban, és nem tudom, ez mennyire bonyolítaná a dolgokat.

Reed felsóhajt, de nem vitatkozik.

Hagyom, hogy belebújtassa a karomat az ingbe, aztán meglegyintem az arcát a lelógó résszel.

– Mégis hogy hordjam ezt?

– Csináld azt az ujjával, amit szoktak. A felgyűrést – rajzol egy kört a mutatóujjával. – Amúgy is divat a pasid cuccaiban járni, nem?

Hús fokkal emelkedik a testhőmérsékletem, miután a pasimnak tartja magát. De nem adhatom a tudtára, mekkora hatással van rám, mert folyton kihasználná.

– Az csak a fiús fazonú farmerra vonatkozik, de jó, most az egyszer... – mormogom, miközben felgyűröm az ing ujját, hogy képes legyek használni a kezemet a pékségben anélkül, hogy csupa liszt lenne a ruhám.

Kifelé menet mindketten felmarkolunk valami harapnivalót a konyhában.

– Mit szeretnél csinálni a hétvégén? – kérdezi Reed a pékség felé tartva.

– Nem akarok astoros buliba menni – húzom fel az orromat. – És kezdenünk kell valamit Vallal, mert Tam egy seggfej, és nem akarja békén hagyni.

– Van egy farm egy nagy labirintussal és sütőtökdobálós játékkal, ahová elmehetnénk.

– A többes szám azt jelenti, hogy mi ketten és a tesóid? – reménykedem.

– Aha, mindannyian. A srácokkal kieresztjük a tesztoszteront a dobálással, aztán mi ketten smárolhatnánk a labirintusban.

– Nagyon magabiztosnak tűnsz.

– Össze van karmolva a hátam – közli gúnyos félmosollyal.

– Nincs is! – kiáltok fel, aztán elakad a lélegzetem. – Tényleg össze van? – pillantok a körmeimre.

Reed még mindig vigyorgog, de bölcsen témát vált.

– Amúgy hogy van Val?

– Nem jól – dugom a lábamat a combom alá az ülésen. – Hiányzik neki az exe.

Örölnék neki, ha belátná, mennyivel jobb neki a hűtlen Tam nélkül, de nem akarok párkapcsolati tanácsokat osztogatni. A sztriptízbárok öltözőjében nem egy barátság ment tönkre amiatt, mert az egyik nő rámutatott a másik pasijának nyilvánvaló hibáira.

Hirtelen eszembe jut valami. Reed egy évvel idősebb nálam. Jövőre én még az Astor Parkban leszek, ő pedig már nem. Egyszer azt mondta, hogy szeretné, ha egy óceán választaná el Bayview-től. Most már tudom, miért mondta ezt, mégis szívfacsaró a gondolat, hogy ennyire távol legyen.

– Aggódnom kell majd, ha egyetemre fogsz járni? – kérdezem feszülten.

– Nem – fogja meg a térdemet, és bátorítólag megszorítja. – Val pasija ki akar próbálni egy csomó mindent, de én már...

Itt elhallgat a megfelelő szót keresve, mielőtt folytatja:

– Nem akarok rosszat mondani az apádról, de Steve felp próbálta az összes nőt, akit csak akart, és egyik se tette boldoggá. Nekem nem kell mindenkivel lefeküdnöm, hogy tudjam, mit akarok.

Úgy esnek a szavai, mintha napfény simogatná minden porcikámat. Imádkozom, hogy ne legyen rossz döntés, hogy adtam neki még egy esélyt. Ha megint fájdalmat okoz, szerintem nem fogom túlélni.

Reed megáll a pékség előtt, és közel hajol, hogy megfogja a tarkómat. Mielőtt tiltakozhatnék, durva és birtokló csókot nyom

az ajkamra.

– A parkolóban találkozunk – mormolja a számba.

Nem várja meg a választ, mert elhajt edzésre.

Képzeletben lekeverek magamnak egy pofont, amiért bejön ez az ősember stílus, de a pékségbe lépve nem tudom letörölni az arcomról a vigyort.

...

Gyorsan telik a reggel. Azt hittem, csak vánszorogni fognak a percek, amíg Reed hiányától búslakodom, de tele vagyok energiával. Talán ezt teszi a majdnem-szex az emberrel. Vajon hogy érezném magam a rendes után? Mint egy szuperhős? Aki átugorja az épületeket, és fél kézzel megtartja a zuhanó repülőket az égbolton?

Még csak nem is zavar, hogy egy használt bugyit találok a szekrényemben. Mármint az igaz, hogy lassan folyton gumikesztyűben kell járnom mindenhova, de még az Astor Park-os kínzóim sem tudják most elrontani a kedvemet.

– Te szexeltél az éjszaka? – szegezi nekem Val, amikor később letesszük a tálcánkat az asztalra az ebédlőben.

A homlokomra van írva, vagy mi?

– Miért? Mit látsz rajtam?

– Émelyítően boldog képet vágsz. Azok szoktak ilyet, akik rendszeresen tolják és rendesen – huppan le fintorogva.

– Nem szexeltem.

– De valamit csináltál – méreget alaposan, mintha ott lenne az arcomon Reed érintésének a nyoma. – Vele? – biccent a kassza felé, ahol Reed éppen kifizeti az ebédjét. Biztos elárul az arcom, mert Val felmordul. – Vele. Kibékültetek. Miért?

Megborzongok. Val általában nem szokott ítélkezni, de most világosan látszik rajta, hogy nem örül a hírnek.

– Mi van, törölni fogsz az ismerőseid közül a Facebookon? – jegyzem meg epésen.

– Dehogy! – lágyul el az arca. – Persze hogy nem. Csak nem értem. Azt mondtad, hogy nem tudsz megbocsátani neki.

– Hát tévedtem – sóhajtok fel. – Szeretem, Val. Lehet, hogy én vagyok emiatt a világ leghülyébb csaja, de tényleg szeretném, ha működne vele a dolog. Hiányzott.

– Nekem is hiányzik Tam – morogja Val. – Mekkora baromságot csináltam múltkor abban a buliban, és mire volt jó? Nem békülhetünk ki ezekkel a seggfejekkel, különben soha nem élhetjük a saját életünket.

– Tudom. Hidd el, a helyedben én is csak forgatnám a szememet – harapok rá az ajkamra. Nem fedhetem fel, hogy Reed milyen gondokkal küszködik, mert az nagyon bizalmas, de szeretném, ha Val megértene. Csak azért erősködik, mert fontos vagyok neki, amit nagyra becsülök.

– Akkor? Ennyire jó talpnyaló? – kérdezi.

Miért bocsátottam meg Reednek? Nem azért, mert van egy szomorú története, vagy mert jól éreztem magam vele, hiszen ezek nem szolgálnak megfelelő indokkal arra, hogy együtt legyek valakivel, aki úgy bánt velem, ahogy ő tette.

A kapcsolatunk igazából... Bonyolult. Sokszor még én magam sem értem. Csak azt tudom, hogy valami mélyebb kötődés van közöttünk, hogy hasonló veszteséget éltünk meg. Hogy az ő boldogsága hozzájárul az enyémhez. A küzdelmet pedig, hogy értelmet találjon ebben az örült életben, úgy ismerem, mint a saját tenyeremet.

Óvatosan megpróbálom elmagyarázni Valnak.

– Azért fogadtam vissza, mert nem tudom, hogy van-e valaki,

akit jobban megérttek, mint őt, és aki ugyanúgy megért engem. Te nem tudod, de két héttel azután, hogy idekerültem, totál kiborultam Reed miatt, és elkezdtem őt ütni a kocsiban.

– Tényleg? – görbül felfelé Val szája széle.

Örülök, hogy mosolyogni látom. Mostanában nagyon fontos lett nekem a barátságunk.

– Tényleg. Fél kézzel lefogott, a másikkal pedig hazavezetett. És még altkor is mindennap elhozott a suliba, amikor azt mondta, hogy utál. Nem tudom megmagyarázni, de olyan, mintha egyformák lennének. Néha eluralkodnak rajtam a hormonok és bőgőmasina vagyok, néha meg ő seggfej, de ugyanabból az anyagból gyúrtak minket, és ugyanolyan elcseszett érzéseink vannak.

– Megpróbáltad egyáltalán mással?

– Nem. És ha megpróbálnám, akkor se működne. Mert az nem Reed lenne.

Val felsóhajt, mintha beletörődne.

– Nem fogok úgy tenni, mintha megérteném, de én a múltkori este után úgy döntöttem, hogy továbblépek.

– Talán várd meg, amíg elhalványul a monoklid. Hogy magyaráztad meg egyáltalán otthon?

– Azt mondtam, hogy nekimentem egy ajtónak. Ez lényegében igaz is, csak az ajtó egy csaj arca volt.

– Elmegyünk a ma esti meccsre?

– Nem tudom – piszkálja meg Val a quinoás zöldségtálat. – Azt hiszem, elegendő van az astoros pasikból.

– Mit szólsz ahhoz a helyeskéhez ott Easton mellett? – kérdezem.

– Liam Hunter? – pillant oda a vállam fölé.

– Elég... határozottnak tűnik.

– Az is. És szerintem vezeti nálam a kerülendő srácok listáját.

Olyan, mint Tam. Egy szegény srác, aki sokra akarja vinni. Úgy használt, mint egy papírzsepit, hogy aztán eldobjon – csavarja le Val a kupakot a vizespalackról. – Nekem egy gazdag fiú kell, aki nem függ emberektől, csak tárgyakhoz kötődik. Ha nem függ rám, én se fogok ráfüggni.

Nekiállok, hogy elmagyarázzam neki, ez nem így működik. Hogy az ember olyanba is beleszerethet, aki ki nem állhatja. Nézzen csak meg minket Reeddel! Beleestem, pedig eltaszított magától, és szörnyen bánt velem. Továbbra is szerettem annak ellenére, hogy kiderült róla pár borzalmas dolog. De Val meg se hallja. Még mindig bele van süppedve a fájdalmába, és azon kívül nem nyitott semmire.

– Ha egy gazdag srácot keresel, akit kihasználhatsz, akkor én vagyok a te embered.

Mindketten odafordulunk az asztalunkhoz lehuppanó Wade-hez. Val hűvösen végigméri. Látom rajta, hogy tetszik neki, amit lát, de ez nem meglepő. Wade jó pasi.

– Ha kihasználnálak, akkor távol kéne tartanod magad más lányoktól.

– Ezt hogy érted? – értetlenkedik Wade. A hűség fogalma nyilván ismeretlen a számára.

– Úgy érti, hogy amíg kihasználjátok egymást, nem bonyolódsz senkivel barátság extrákkal típusú kapcsolatba – magyarázom el neki.

– De hát... – ráncolja a homlokát Wade.

– Felejtsd el, Wade – legyint Val. – Olyan dolgokat művelnék veled, amiktől eldobnád az agyad, és utána sohasem élveznéd a dolgokat, mert folyton hozzám hasonlítgatnád a többi lányt, akik nem jönnek ki jól a dologból.

Wade-nek tátva marad a szája.

Elvigyorodok, mert most először látom, hogy valaki

felülkerekedett rajta.

– Tud dolgokat – erősítem meg, bár fogalmam sincs, miről beszélek.

– Tudsz dolgokat... – hebegi Wade.

– Tudok – bólint Val.

Wade rögtön térdre ereszkedik.

– Ó, drága hajadon! Kérlek, engedd, hogy behelyezzem a szerszámomat az öröm barlangjába, és olyan magasságokba repítselek, amit csak a halhatatlanok ismernek.

Val feláll, és megfogja a tálcáját.

– Ha ez neked szexi duma, akkor van még mit tanulnod. Gyere velem!

Azzal elsétál.

Wade felém fordul.

– Szexi duma – tátogja gyerekes vidámsággal.

Vállat vonva széttárom a kezemet, mire ő Val után rohan. Szó szerint sprintel.

– Akarom tudni, mi volt ez? – teszi le mellém a tálcáját Reed.

– Szerintem nem. Őszintén szólva még én se tudnám elmagyarázni.

26. FEJEZET

A FOCIMECCSEN MINTHA MINDENKI ISMERNÉ
CALLUM ROYALT.

Vagy legalábbis mindenki úgy akar tenni, mintha ismerné. Az emberek felállnak, hogy integetve tiszteletüket tegyék. Néhányan megállítják a lelátó aljánál, míg üres helyet keresünk magunknak. Vannak, akikkel kezét fog. Többen is részvétüket fejezik ki, amit udvariatlannak tartok. Callumnak két éve halt meg a felesége. Miért kell egyáltalán emlegetni? De Callum mosolyogva megköszöni mindenkinek, hogy gondol rá és a családjára. Fél órába telik, mire feljutunk a lelátón, hogy találjunk magunknak helyet a szülőknek fenntartott szektorban.

– Biztos, hogy nem akarsz a barátaidhoz ülni? – int a lelátó középső része felé, ahol a diákok kékben és aranyban pompázva ülnek, gondosan elrendezett minta szerint. – Az összes mezbe öltözött lány odalent van – teszi hozzá hunyorogva.

Vállat vonok Reed mezének rejtekében. Reed bosszúságára nem vettem fel a suliba, de most rajtam van. Gondolom, Callum mellett ülve úgy tűnik, mintha a család mellett állnék, nem pedig személyesen Reednek szurkolnék. Callumon Easton meze van, amit szépen ki is tölt. Én viszont úgy nézek ki, mintha egy zsákba bújtam volna.

– Á, jó lesz itt. Foglaljunk egy helyet Valnak – emlékeztetem.

De még akkor sem ülnék a „barátaimmal”, ha Val nem jönne. Az egész Astor Park gimi tele van seggfejekkel. Már elcsitultak a durva csínytevések, de nem teljesen. Múltkor beragadt a szekrényem ajtaja, és nem tudtam időben kinyitni, hogy odaérjek órára. A tanár szerencsére elfogadta a magyarázatomat. A héten pedig előfordult, hogy tesióra közben eltűnt a fehéreneműm, és anélkül kellett kihúznom a napot.

Elkövettem azt a hibát, hogy erről beszámoltam Reednek, aki bevonszolt az énekerembe, hogy „megnézze magának a helyzetet”. Emiatt elkéstem biológiáról, ahol a padtársam, Easton rögtön rájött, hogy miért, és könnyörtelenül szívatott vele.

– Te is fociztál a gimiben, Callum? – kérdezem, miközben a bemelegítést nézzük. Most éppen furán emelgetik a lábukat a játékosok.

– Igen. „Tight end” pozícióban.

Megeresztek egy félmosolyt, mert néha egy kicsit perverz ez a foci szakzsargon.

Callum rám kacsint, mintha olvasna a gondolataimban.

– Az apukád pedig olyan volt, mint most Reed a védőfal szélén.

– Tudtad, hogy anya tizenhat volt, amikor megismerkedett Steve-vel?

Valamelyik nap jutott eszembe a korkülönbség, és egy kissé elborzasztott. Callum a negyvenes évei közepén jár, és ha együtt jártak gimibe, akkor Steve biztos vele egykorú. Anya tizenhét évesen szült engem. Tizenhat évesen koppintották fel. Steve tehát liliomtipró volt. Ettől viszont még nem örülök annak, hogy már halott.

– Ebbe még nem gondoltam bele, de igazad van – pislog rám kelletlenül Callum. – Azok a lányok a bárokban... nehéz megsaccolni a korukat.

– Callum, én tizenöt voltam, amikor olyan helyen táncoltam – forgatom a szememet. – Tudom, hogy nehéz megsaccolni. Csak eszembe jutott a dolog.

– Steve soha nem használt volna ki egy nőt. Nem volt az a fajta.

– Nem mondtam ilyet. Anyának egy rossz szava sem volt a spermadonorra.

Callum erre elfintorodik.

– Bárcsak megismerhetted volna Steve-et! Jó ember volt. Meg kéne látogatnunk a régi kommandós cimborákat – csettint az ujjával. – Az ember csak akkor ismeri meg igazán a másikat, ha egy hétig együtt alszik vele egy sivatagi lyukban.

– Ez elég szörnyen hangzik – húzom fel az orromat. – Én inkább shoppingolnék.

– Oké – nevet Callum. – Á, itt van Valerie.

Azzal feláll, és int Valnak, hogy csatlakozzon hozzánk.

– Mizu, csajszí? – mosolyog Val, amikor helyet foglal mellettem.

– Jó, hogy jöttél. Megmentesz Callum háborús sztorijaitól.

– Éppen azt meséltem Ellának, hogy találkoznia kéne az apja kommandós cimboráival – magyarázza Callum Val értetlen képének láttán.

– Aha. Egyszer találkoztam Steve-vel, mondtam már?

– Nem, mikor? – kérdezem kíváncsian.

– A tavaly őszi bálon – mondja, aztán előrehajolva Callumra néz. ~ Emlékszik? Amikor helikopterrel hozta el a fiúkat.

– Komolyan? – esik le az állam. – Helikopterrel?

Callum harsányan felnevet.

– El is felejtettem. Igen. Egy új prototípust teszteltünk, és Steve akart vele tenni egy kört. Felvettük a fiúkat meg a partnereiket, aztán egy órán keresztül oda-vissza repkedtünk

velük a parton, mielőtt landoltunk az iskola területén. Beringer majdnem szívrohamot kapott. Muszáj volt kiosztanom egy kis parkosítási adományt. De megérte – meséli széles vigyorral.

– Jézus Mária! Nem csoda, hogy a lányok összepisilik magukat, hogy randizhassanak a Royal fiúkkal.

– Ella! – szól rám Callum tettetett sértettséggel. – A fiaim a férfierő mintaképei. A személyiségük vonzza a nőket, nem pedig a bankszámlájuk.

– Erről magadat győzd meg!

Valaki elcsípi Callumot, mielőtt válaszolhatna. Amikor félrehajol, Val megbök.

– Akkor most már öröm és boldogság van a Royal-palotában?

– Nem tudom. Úgy látszik?

– Maria halála után Callum most először jött el a fiai meccsére – hangsúlyozza Valerie. – Ezt biztos nem csak én vettem észre. Kettőtökre is valahogy másképp néznek az emberek.

– Hogy értve? – fürkészem a tömeget, de a megszokott bámuláson kívül nem észlelek semmi szokatlant.

– Hát hogy milyen jól kijöttek egymással. Látszik, hogy Callum bír téged, viszont nem olyan gáz módon, ahogy pletykálták a többiek. De nevetgéltek, ő pedig elég beszédes. Ez így már más. Callum nagykutya, és sok felnőtt meg akar felelni neki.

– Vagy éppen pénzt akarnak tőle.

– Ugyanaz – von vállat Val. – Lehet, hogy ettől jobb lesz a suliban. Ha ezek a seggfej szülők tudnák, hogy a gyerekük rosszul bánik Callum Royal gyámjával, sok zsebpénznek annyi lenne.

– Már így is csitul a helyzet – látom be. – A legrosszabb dolog a héten a bugyilopás volt.

– Ja, hallottam, hogy abból nagy bajod volt – forgatja a szemét. – Legközelebb talán otthon kéne keresned az elkövetőt,

– Reednek nem kell ellopnia a ruhámat, hogy letaperoljon – válaszolom vigyorogva.

– Gusztustalan vagy – közli szeretetteljes hangon Val.

– Továbbra is te vagy a legjobb, aki megfordult az ágyamban – nyugtatom meg. – Hogy halad a Hiro projekt?

– Nem tudom. Helyes meg minden, de nem igazán pörgők be tőle.

– És Wade?

Val azt mondta, hogy ma ellógtak a negyedik óráról, és a takarítószekrényben szórakoztak. Ennél több részlettel viszont nem szolgált.

– Túl profi. Egy szavát se lehet elhinni. Fogalmam sincs, mit csinálna, ha egy csaj azt mondaná neki, hogy szereti. Az lehet a legszörnyűbb rémálma. A miénk meg az, hogy pókok másznak a szánkba.

Ettől megborzongok, ő pedig folytatja:

– Wade rémálma meg az, hogy egy hadseregnyi lány felsorakozik előtte, és azt sóhajtja, hogy szeretlek, Wade, fűzzük szorosabbra a kapcsolatunkat. Szerintem ha erre ébred éjjel, kiveri a hideg veríték.

– Jó sokat gondolkodtál ezen.

– Jobb, mintha Tamon kattogna az agyam.

– Igaz.

A közönség egy emberként feláll, amikor a zenekar rákezd a himnuszra, félbeszakítva a beszélgetésünket. Callum vigyázzban áll mellettem.

A szokás hatalma. Val a jobbomon, a pasim pedig a pályán. A hátamon pedig Royal felirat a kölcsönvett mez miatt.

Még sohasem éreztem, hogy valahol ennyire befogadnának.

Furcsa és csodálatos egyben, képtelen vagyok letörölni a mosolyt az arcomról. A meccs elképesztő, utána pedig mindenki csak a közelgő visszavágóról beszél.

Kifelé menet Callum megáll alulról kábé a második sornál, és néhány ember előtt átnyúlva megveregeti egy kis vézna ember vállát.

– Hogy vagy, Mark? – kérdezi udvariasan.

Érzem, ahogy megfeszül a vállam Callum hirtelen hűvös modorától.

– Idejönnél egy pillanatra? Szeretnék veled váltani pár szót.

Ez nem kérés volt tőle, hanem parancs. Körülöttünk mindenki veszi az adást, mert egy emberként felállnak, hogy Mark ki tudjon jönni.

– Ő a nagybátyám – súgja a fülembe Val.

Még sose láttam Jordan szüleit, Callum pedig nem mutat be minket egymásnak. Ehelyett szinte barikádként kinyújtja a karját, szinte erőszakosan rávéve Mark Carringtont, hogy lejjön előttünk a lépcsőn. Mark megáll a legalsó sornál, de Callum arckifejezését látva inkább sarkon fordul, és gyorsan megindul a lefelé vezető lépcsőn.

– Mi folyik itt? – motyogom a szám sarkából.

Val döbbenetesen néz rám. Mivel Callum nem mondta, hogy kopjak le, Vallal a sarkamban követem.

– Így már elég messze vagyunk – szólal meg Callum úgy hatméternyire a lelátótól.

– Mi ez az egész, Royal?

Callumnak a háta mögé nyúlva sikerül anélkül megfognia a csuklómát, hogy odanézne. Előrébb vonszol.

– Szerintem még nem találkoztál az új nevelt lányommal, Ella Harperrel. Ő Steve lánya.

Mr. Carrington elsápad, de kezet nyújt. Döbbenetesen

megrázom.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Ella.

– Én is örülök, uram. Val a barátnőm – húzom magam mellé úgy, ahogy Callum tette velem az előbb.

– Szia, Mark bácsi – mosolyog erőtlenül Val.

– Szia, Val,

– Nagyszerű, nem? – jegyzi meg Callum. – Hogy a te nevelt lányod és az enyém jóban vannak.

– Igen. Jó, ha az embernek vannak barátai – bólint Mark bizonytalanul.

Val megfogja a kezemet.

– Ella nagyon fontos a családukna, és örülök, hogy az Astor Park közössége tárt karokkal fogadta. Szörnyen kellemetlen lenne a számomra, ha azt hallanám, hogy bármilyen tekintetben helytelen bánásmódban részesül. Biztos vagyok benne, hogy te sem néznéd jó szemmel, ugye, Mark?

– Hát persze hogy nem.

– A lányod igen népszerű az Astorban, ugye? – érdeklődik Callum olyan csevegő hangon, mintha az időjárásról lenne szó. Mégis van valami a szavaiban, amitől Mark elsápad.

– Jordannek sok barátja van.

– Helyes. Tudom, hogy éppúgy barátságos Ellával, mint ahogy az én jóindulatom kiterjed a családra.

Mark megköszörüli a torkát.

– Semmi kétségem afelől, hogy Ella tökéletesen kiegészíti a lányom baráti körét.

– Nekem sincs, Carrington. Nekem sincs. Most pedig visszamehetsz a családdhoz – bocsátja el Markot egy pillantással Callum, aztán felém fordul. – Lányok, akár meg is kereshetnétek a srácokat, amíg szólok Durandnak, hogy álljon elő a kocsival.

– Ööö... persze – dadogom, de amint Callum elindul, úrrá lesz rajtam a kíváncsiság, hogy pontosan mit tud. Elengedem Val kezét, és utánaeredek. – Callum, várj!

Megvár.

– Igen?

– Miért csináltad ezt?

– Sohasem én vagyok az első, aki értesül a dolgokról – néz rám türelmetlenül. – Ezt mindig Mariára bízom, de végül mindig megtudtam mindent. Szóval tudom, hogy azért tűnt el a kocsid egy hétre, mert valaki telelocsolta mézzel. Tudom, hogy Reed és East életre-halálra bunyózik hétvégenként. És tudom, hogy ez nem csak az iskola szelleme miatt van rajtad – érinti meg Reed mezének ujját, aztán elengedi, és egy görbe félmosollyal a pálya felé fordít. – Menj, keresd meg a fiúkat, és otthon találkozunk. Ne legyetek sokáig, és maradj mindig a testvéreid közelében – mondja Callum, aztán megáll és felsóhajt. – Vagyis hát nem a testvéreid, igaz?

Istenem! Remélem, hogy nem. Kattogó aggyal sétálok vissza Valhoz.

– Callum most tényleg megfenyegette Mark bácsit? – értetlenkedik.

– Azt hiszem.

– Meséltél neki a kocsidról?

– Nem – rázom meg a fejemet. – Nagyon szégyelltem. Reed elintézte helyettem. Ma kaptam vissza.

– Biztos, hogy Callum tud valamit.

– Naná. De szerinted tényleg változtat majd valamin, hogy beszélt a nagybátyáddal?

– Persze. Mark bácsi le tudja állítani Jordant. Ha úgy érezné, hogy veszélyezteti az üzletet valami, amit a lánya csinál, keményen helyretenné.

– Hmm... meglátjuk.

Nem vagyok teljesen meggyőzve.

– Mostantól kénytelen vagy magadtól elhagyni a bugyidat tesiorán – szorítja meg a kezemet Vak

– Ki mondta, hogy egyáltalán hordok bugyit? – nyújtom ki a nyelvemet.

– Kérlek, mondd, hogy csókolózni fogtok! – vág közbe Easton. Ránézünk és vigyorog.

– Ha megtennénk, akkor sem a te kedvedért – válaszolom.

– Ja, az nem zavar. Csak nézni akarom. Lehetőleg valami nyugisabb helyen, de sokkal több fénnel és kevesebb ruhával.

– Ahhoz be kéne töltened a tizennyolcat – szól be neki Val.

– Akkor már tudom, mit kérek a szülinapomra. Áprilisban van. Kezdhettek szervezni. Odavagyok a szexi szobalány jelmezért.

– A halloweennek vége, öcsi – jön oda hozzánk Reed. Lehajol, hogy adjon az arcomra egy gyors puszit. – Mi a terv?

Easton türelmetlenül rázza a lábát.

– Akármit is csinálunk, lássunk neki! Unom az ácsorgást.

Reeddel aggódva összenézünk.

– Most vagy túl egy focimeccsen – emlékeztetem Eastont.

– Pontosan. Tele vagyok adrenalinnal, és ki kell eresztenem a gőzt. A kedvenc bűnöm a szex, a pia meg a szer. Ti ketten nem fogjátok hagyni, hogy berúgjak vagy beálljak, szóval marad a szex – vet sokatmondó pillantást Valra, aki nevetve feltartja a kezét.

– Nem jelentkezem a feladatra. Szerintem a szegény kis testem nem bírná ki a döfködést, amire szükséged van. De menjünk, keressünk neked valakit! Majd én leszek a védőangyalod a gimis kufircok rögös útjain.

– A kezedbe adom törékeny habtestemet – karolja át East Val

vállát. – Ti ketten meg oltalmazzatok egymást – szól hátra.

– Maradék adrenalin? – vonom fel a szemöldökömet.

– Van benne valami – kacsint rám Reed.

– Nem nagyon akarok buliba menni.

– Tényleg? – kérdezi huncut mosollyal. – Van ötletem, mivel tölthetnénk a meccs utáni ünneplést. Érdekel?

– Szerintem igen – vigyorgok vissza rá.

27. FEJEZET

REED

KIVISZEM ELLÁT A PARTRA. AZ EGYIK DOLOG, amit mindig is szerettem a házunkban, hogy ilyen közel van az óceánhoz. A partszakasz nem túl nagy – nem sokkal több, mint tizenöt méter hosszú és mindössze három méter széles, amikor a hullám éppen nem borítja be a homokot az egyik felén, a másikon pedig sziklák választják el a hátsó kertünk gyepétől.

De attól még a miénk. Csendes, békés, és ami a legfontosabb: eldugott.

Leterítek egy vastag gyapjútakarót, rádobok egy paplant, aztán a többi kelléket is.

– Ülj le, amíg meggyújtom a tüzet.

Ella lerúgja a cipőjét a pléd szélénél, aztán lehuppan. Megpillantom a sötétre lakkozott körmeit, mielőtt maga alá húzza a lábát.

Mindig van egy halom tűzifa a sziklák tövében, így seperc alatt meggyújtom a kis tüzet, ami elég ahhoz, hogy adjon nekünk egy kis fényt és meleget. Nem akarom, hogy megfázzon a csajom.

– Valahogy olyan furán szexi látvány, ahogy tüzet gyújtasz –

jegyzi meg, miközben kiválogatom a legjobb fahasábokat.

Megfordulok, hogy rávigyorogjak.

– Az ügyes kezű pasik olyanok a csajoknak, mint a pornó. Tetszik neked, hogy tudok dolgokat.

– Ha ősasszony lennék, tutira bevonszólnálak a barlangomba – bólint.

– Így működött a dolog akkoriban? A férfi meggyújtotta a tüzet, a nő meg jött, és a legjobb darab fával lecsapta, hogy azt csinálhasson vele, amit akart?

– Aha. De hagytuk, hogy a férfiak írják a történelmet, mert fel kellett turbóznai a törékeny kis egójukat.

Rádobok még egy rönköt a tűzre, hogy melegen tartson minket, aztán csatlakozom Ellához a pléden. Rásimítja a takarót a lábamra, és elnyújtózik mellette. Egy darabig csak nézzük, ahogy táncolnak a lángok, és hallgatjuk a ropogást, ahogy a fa megadja magát a hőnek. Egyszerű örömet ad a másik közelsége. Az óceán hatalmas, az ég kietlen, mi pedig együtt vagyunk. Végre.

A lába a farmerbe bújtatott combomnál. A karom átfogja a hátát, a kezem pedig a tökéletes fenekét markolja. Bárcsak az egyenruhája lenne rajta, mert akkor benyúlhatnék a szoknyája alá, egészen a meztelen bőréig és a puha forróságáig.

– Köszí, hogy visszaszerezted nekem az állásomat – szólal meg végül.

– Miből gondolod, hogy én voltam?

– Ki más lett volna? – fintorodik el.

Bárgyú vigyorral válaszolok.

– Tényleg, Reed. Köszönöm!

Visszahúdom a kalandozó kezemet, és a fejem alá teszem. Ha beszélgetni akar, akkor beszélgetni fogunk. Mármint a farkam megfullad addig a nadrágomban, de megéri, ha ettől itt marad.

– Ez a legkevesebb. Eleve az én hibámból veszítetted el.

– Nem igazán, de kedves tőled, hogy így gondolod – simogatja a combomat.

Behunyom a szememet. Ez biztos egy bátorító simogatás volt, de ha néhány centivel balra téved, egy kicsit megkönnyebbülök. Halkan veszek pár mély lélegzetet.

– Már nem olyan rossz a helyzet a suliban. Abban is te segítettél? – kérdezi. Most már feljebb jár a keze, és végighúzza az ujját a hosszú ujjú pólóm oldalvarrásán.

Direkt meg akar őrjíteni? Felé kapom a fejemet, de ő az óceánt bámulja.

Az égre emelem a tekintetemet, és igyekszem megtalálni a Göncölszekeret ahelyett, hogy arra koncentrálnék, ahogy felhúzza a felsőmet, és a hasamhoz ér.

– Nem eléggé – vallom be. – Beszéltem Wade-del és még néhány másik sráccal. Megmondtam nekik, hogy tudni akarok róla, ha bármi történik, de úgyis tudjuk mindketten, hogy Jordan áll az ilyen szarságok mögött. Ha egy srác lenne, akkor kivonszolnám a parkolóba, és addig püfölném az arcát, amíg ki nem szarja a fogait.

– Ez igazán kellemes kép.

Felhorkantok.

– Jobb lenne, ha elvinném a plázába, ahol barátságkarkötőt csináltatnánk magunknak?

– Nem tudom. Megold valamit az erőszak? Hiszen megütötted Danielt, én meg segitettem lejártni, de nem ment el. Mintha nem is szégyellne magát – mondja Ella. Lejjebb kúszott a keze, most már a pólóm aljánál van.

– Csak megjátssza magát. Úgyesen elhiteti, hogy minden oké, de kirúgták a lacrosse csapatból, és jövőre nem indulhat a diákönkormányzat elnöki posztjáért – ráncolom a homlokomat.

– De ez még mindig nem elég.

– Kezdetnek jó – simogatja meg a karomat Ella. Ez az ártatlan érintés még jobban lángra lobbant, mint ahogy a fa ég előttünk.

– Aprópó, Jordan. Apád megfenyegette az apját a ma esti meccsen.

– Tényleg?

Nem tudom leplezni, mennyire meglepődtem ezen.

Ella bólint.

– Valami olyasmit mondott, hogy utálná, ha barmi rossz történne velem, és ez kihatna az üzleti kapcsolatukra.

– Ez rendes volt az öregtől. Nem néztem volna ki belőle. Még csak azt sem, hogy tudja, mi folyik az Astorban.

– Szerintem többet tud, mint mutatja. Célzott rá, hogy rólunk is tud.

– Mit? – kérdezem vigyorogva.

– Azt, hogy talán jelent valamit, hogy a mezedet hordom.

A füle mögé simítom a haját, hogy legyen alibim az érintésre.

– Én azt tudom, hogy neked mit jelent. Elárulod, hogy neked mit?

Megfogja a csuklómat, és belecsókol a tenyerembe. Olyan, mintha ez lenne a védjegye. Legszívesebben ökölbe szorítanám a kezemet, hogy benne tartsam a csókot.

– Azt jelenti, hogy az összes többi lány kussoljon. Az enyém vagy – néz fel rám csillogó szemmel. – Most te jössz.

Megint mély lélegzetet kell vennem. Most azért, mert a torkomban dobog a szívem.

Azt jelenti, hogy az összes többi srác takarodjon. Az enyém vagy.

Ezen a ponton felhagyok a türelemmel, és az ölembe húzom. Így folytatom:

– Meg akarom oldani az összes problémádat. Azt akarom,

hogy Jordan eltűnjön. Ki akarom törölni Brooke-ot az életünkéből. Azt akarom, hogy minden tökéletes, csillogó és gyönyörű legyen neked.

– Mióta vagy te ilyen romantikus? – ékelődik.

– Amióta megismertelek.

Jesszusom! Ha bármelyik haverom itt lenne most, országos körözési parancsot adna ki a golyóimra. De nem érdekel. Minden egyes szót komolyan gondolok.

Ella két kézzel megfogja az arcomat.

– Hát ezek közül egyiket sem várom el tőled – suttogja néhány centire a számtól.

– Bármit megteszek. Mondd, mire van szükséged.

– Rád. Csak rád. Mindig csak rád volt.

És megcsókol. Gyengéden rátapad az ajkamra, mintha ezzel *pecsételné* meg az ígéretét. Hogy az enyém, és mindig is csak az enyém volt. Már azelőtt az enyém volt, hogy találkoztunk, én pedig az övé. Túl sokáig küzdöttem ellene, de most már megadom magam. Teljesen.

Viszonzom a csókot. Hanyatt fektetem a pléden, és teljes testével hozzám simul. Ártatlanul kezdjük. Nem tépem le róla a mezt, és nem nyúlok be a nadrágjába, pedig mindkettőért majd' meghalok. Csak csókolózunk, amíg el nem kezd fészkelődni alattam.

Szétnyílnak a lábai, én pedig odatelepszem közéjük, és nekinyomom a keménységemet a várakozó puhaságának. A keze a fejemről a pólóm aljához vándorol. Hátranyúlva letépek magamról.

– Nem fogsz megfázni? – kérdezi félig viccelődve.

– Szerintem akkor se fáznék, ha elkezdené esni a hó. Szétégek – fogom meg a kezét, hogy rátegyem a mellkasomra.

Óvatosan megmarkolja a mellkasomat. Tudom, hogy nincs

sok tapasztalata, de még sohasem hevültem fel ennyire, nem jártam ennyire közel a robbanáshoz. Még az első alkalmamnál sem. Lefejthetném magamról a kezét, hogy véget vessek ennek azzal a kifogással, hogy vége az önuralmamnak, de akarom az érintését.

A könyökömre támaszkodva fölé ereszkedem, és hagyom, hogy felfedezőútra induljon. Az ujjával minden egyes bordát megszámol. Olyan kicsi a keze a mellkasomhoz képest, hogy ősember módjára gyönyörködöm benne, mennyivel nagyobb vagyok. Végighúzza a tenyerét a vállamon, aztán széttárja az ujjait a hátamon. Reszketek fölötte, mint egy szabadulásra kész vadállat. Csak arra várok, hogy jelt adjon.

Baszki, ez a lány kicsinál!

Rám támaszkodva felhúzza magát, hogy megnyalja a nyakamon lüktető eret.

Ez már túl sok. Legördülök róla, és a hátamra fordulok. Úgy hullámoz a mellkasom, mintha lefutottam volna egy maratont.

– Mi a baj? – kérdezi mellém bújva.

– Beszélj hozzám – kulcsolom össze az ujjainkat. – Segíts lenyugodnom!

– Biztos nem azt szeretnéd, hogy másképp segítsek?

– Később – felelem mosolyogva. – Most csak itt akarok feküdni, és örülni, hogy melletted lehetek.

– Ez mindig ilyen?

– Milyen?

Egy pillanatra elhallgat, mielőtt válaszolna:

– Mintha ki akarna ugrani a szívem a helyéről.

– Ez most úgy hangzott, mintha kikészítenélek.

– Néha olyan érzés. Néha megrémiszt, amit kihozol belőlem.

– Nálam is ez van – szorítom meg a kezét. – És nem, még soha nem volt ilyen.

– Még Abbyvel sem?

Látom rajta, hogy megbánta a kérdést. Csak kicsúszott a száján, mielőtt észbe kapott volna.

Oldalra biccentem a fejemet, hogy a szemébe nézhessek.

– Még Abbyvel sem. Tényleg róla akarsz beszélni?

– Kicsit – fintorodik el. – De nem muszáj.

Közelebb húzom magamhoz, hogy egy tút se lehessen leejteni közénk. Nem szeretek Abbyről beszélni vele. Nem azért, mert bármit is éreznék a csaj iránt, hanem mert nem is éreztem iránta semmi komolyat, és ettől büntudatom van.

– Azután kezdtem vele járni, hogy anya meghalt. Előtte még soha nem volt állandó barátnőm. Csak néha összejöttem valakivel. Nem olyan voltam, mint East, de azért csináltam ezt-azt. Egy végzőssel veszítettem el a szüzességemet tizenöt évesen. Miután anya meghalt... kicsit bekattantam. Sok durva dolog történt idefent az emeleten – mesélem, aztán tartok egy kis szünetet. – Talán még most is, de akkor jött Abby, aki anyára emlékeztetett. Azt hittem, hogy olyan lesz vele, mintha visszakapnám anyát.

– És működött?

– Egy ideig. De aztán egy idő után már nem hiányzott annyira anya. Mármint úgy értem, hogy hiányzott, de Abby soha nem lesz olyan, aki fenntartaná az érdeklődésemet. Ahhoz túl csendes. Túl... passzív, vagy olyasmi.

Igazából szarrá untam magam vele, de ez udvariatlanul hangzik, és nem akarom, hogy Ella megint seggfejnek tartson.

– Karácsony táján szakítottam vele. Észrevetted már, hogy ősszel nincs megfelelő időpont arra, hogy szakítson az ember? Őrület. Gid mindig mondta, hogy a téli bál előtt kell szakítani a csajokkal, és nem rögtön az ünnepek előtt. De attól még megtettem, mert egyikünknek sem volt jó. Nem volt boldog. Folyton odajött hozzám még akkor is, miután szakítottam vele, és minél többször jött, annál jobban megbántam, hogy egyáltalán jártam vele.

– Miért hangzik úgy, mintha büntudatod lenne? – kérdezi Ella, miközben a vállamhoz dörgöli az arcát.

– Mert büntudatom van – mormolom.

– Hát nem kéne, hogy legyen. Nem tartozol érte felelősséggel. Ha őszinte voltál vele, és nem ígértél neki semmi olyat, amit eleve nem akartál betartani, akkor az ő dolga, hogy mennyire bántódott meg.

– Te vagy az egyetlen lány, akinek ígéretet tettem – felelem rekedten.

– Ígérj meg most valamit nekem!

– Bármit.

– Ígérd meg, hogy mindig őszinte leszel velem. Hogy ha valaha is megbánod, hogy együtt vagy velem, akkor elmondod.

Fölé kerekedem, és a feje mellé szegezem a kezét.

– Azt tudom megígérni neked, hogy soha, egyetlen pillanatot sem fogok megbánni, amit veled töltök.

Megint megcsókolom, hogy esélyt se adjak neki a tiltakozásra. Nem ezt az ígéretet kérte tőlem, de ezt tudom megadni neki, mert sohasem fogok ráunni.

A szája után végigcsókolom az állát, aztán lefelé haladok a bársonyos nyakán. Fogalma sincs, milyen gyönyörű, hogy az aranyszőke haja, a kék szeme és a karcsú teste minden srácot felizgat, amikor végigsétál a folyosón. Fogalma sincs, mert ő

nem olyan, mint a többi lány az Astorban. Nem hiú, nem önző és nem beképzelt.

Ő egyszerűen csak... Ella.

– A világ legszexibb dolga volt ma este, hogy a mezemet hordtad – suttogom a fülébe, mielőtt megharapdálom.

– Tényleg?

– Aha.

Egyre mohóbban cikáznak az ujjai a bőrömön. A lába közé nyomom a combomat, ő pedig hozzám préseli magát.

– Örömet akarok szerezni neked – ringatom felé a csípőmet.
– Engedd meg!

– Idekint? Most? – kérdezi megbotránkozva, de kíváncsian.

– Kilométerekre nincs itt senki.

Felhúzom a mezt és az alatta lévő ujjatlan topot, amíg teljesen fel nem fedem a tejfehér bőrét. Lassan körbenyalom a kemény mellbimbóját, mire a hátát homorítva jelzi, hogy ennyi nem elég.

Kuncogva bekapom. Elakad a lélegzete, ahogy a nyelvemmel játszom. A hajamba markolva közelebb húz, pedig nem szorulok bátorításra. Jöhet dagály vagy hurrikán, nem fogom őt elengedni.

Lejebb csúszom a takarón, és lehúzom róla a farmert.

– Gyönyörű vagy, bébi. Tökéletes.

Aztán más dolga akad a számnak, mint hogy olyan szavakkal dobálózzak, amik úgysem méltóak a valósághoz. Mellettem belemélyed a sarka a homokba. Ujjaival megszorítja a vállamat, miközben addig csókolom és izgatok az édes kis pontot, amíg el nem veszíti a fejét, és már én sem tudok gondolkodni. Annyira kemény a farkam, hogy már fáj, de nem érdekel. Ha Ellával vagyok, mindig csak ő a fontos. Baromira előnt a forróság, amikor már közel jár a csúcshoz.

Reszketve megborzong, és a nevemet ismételteti. Felkúszom

rajta és magamhoz szorítom, amíg lelassul a szívverése. Kihasznlom az időt, hogy lenyugtassam a saját testemet. Fáj a vágyakozás, de könnyen félreteszem a saját szükségleteimet, amikor a csajom boldogan kiterülve hever a karomban.

– Kezd hideg lenni idekint. Be akarsz menni? – kérdezi álmosan.

Nem igazán. Legszívesebben még vagy ezer évig itt maradnék vele. De azért vonakodva elhúzódom tőle.

– Persze.

Segítek neki felöltözni, és vagy százszor megcsókolom. Aztán batyuba kötöm a takarókat, a hátamra veszem az egészet, és megfogom a kezét.

– Reed?

– Igen?

– Hiányzol éjszakánként.

Melegség járja át a szívemet. Mielőtt elment, szinte minden este vele aludtam. Képtelen voltam megunni.

A kelleténél nagyobb erővel szorítom magamhoz, mielőtt válaszolnék:

– Te is nekem.

– Alszunk együtt megint?

– Aha,

Csak egy szó, de mindenre ezt fogom felelni, amit csak kér.

28. FEJEZET

– **UNDORÍTÓAN NÉZEL KI** – mondja Easton hétfő reggel, miközben arra várunk, hogy Ella megérkezzen a suliba a pékségből.

– Miért? – törölöm meg a kézfejemmel az arcomat. – Összekentem magam lekvárral?

Edzés után elmentünk reggelizni, és kábé tíz palacsintát nyomtam be.

– Nem. A mosolyod, öreg. Boldognak tűnsz.

– Seggfej – nyúlok oldalra, hogy kedvesen megpaskoljam a tarkóját. Fürgén elhajol.

Egyszerre látjuk meg Ellát. Easton odaszalad hozzá, és úgy tesz, mintha elbújna mögötte.

– Ments meg, hugi! Bánt a bátyó.

– Reed, válassz ellenfelet a saját súlycsoportodból! – figyelmeztet Ella.

Rászánok egy pillanatot, hogy végigmérjek rajta mindent, amit szeretek. A gyönyörű mosolyától kezdve a járás közben ide-oda himbálózó lófarokig. Az egyszerű iskolai egyenruha – rakott szoknya, fehér ing és kék blézer, mint mindenkinek – rajta pokolian szexi. Talán azért, mert elképzelem, mi van alatta.

– Igazad van, Easton elég nyeszlett. Majd kímélni fogom.

Ahogy Ella közelebb ér, kinyújtom a karomat, és magamhoz húzom. Olyan közel, hogy a mellkasomhoz nyomódjon a hátizsákjának a pántja. Lehajolok, és addig csókolom, amíg Easton köhögni nem kezd mögötte.

Amikor Ella kibontakozik a csókból, tökéletes rózsaszínben pompázik az ajka. Legszívesebben ellógnék a suliból, kicipelném a kocsimhoz, és minden porcikáját ilyen színűre varázsolnám.

– Hé, kisfiú! Kérsz egy kis édességet? – kérdezi huncut mosollyal.

– Naná – vágom rá. – Hol a furgon? Készen állok, hogy elrabolj – teszek úgy, mintha körülnéznék.

– Nincs furgon, de van... – Megfordul, és megrázza a hátizsákját. A holmik tetején ott egy kis fehér doboz. – Egy-egy fánk mindenkinek – mondja, miközben kiveszem.

Easton ráveti magát, és bekapja az egyik fánk felét, mielőtt felém nyújtja a dobozt. Mindkét hüvelykujját feltartva jelzi, hogy finom. A sajátomat majszolva látom, hogy az ikrek éppen átsétálnak az udvaron Laurennel. Biccentenek nekem, amikor intek, hogy jöjjenek ide.

– Neked is van egy, Lauren – teszi hozzá Ella, amikor megérkeznek.

– Köszí! – hajtja le a fejét félénk mosollyal Lauren.

– Szívesen – bújik hozzám Ella, mialatt megsemmisítem a fánkomból a maradékát. – Milyen volt az edzés?

– Jó. Mindenki rá van pörögve a State kupára. Tavaly az elődöntőben estünk ki. Egy srác a St. Francis gimiből úgy nekiment Wade-nek, hogy elveszítette az eszméletét, és a dokik nem engedtek vissza a pályára. A tartalék játékosunk meg akkor sem tudott volna célba találni, ha pisztolyt szorítunk a fejéhez.

Ella erre felhorkant.

– Gondolom, nem is izgat, hogy nyerjetelek – jegyzi meg.

– Á, egyáltalán nem – vigyorgok. Mindketten tudjuk, hogy a győzelem indít be. Többek között.

Valaki kiabál a lépcsőn.

– Mi folyik itt? – pislog arrafelé Ella.

– Biztos valami szurkolói csatakiáltás. Sok lesz belőle a következő hetekben, készülj fel – figyelmezteti Easton.

Ella unottan huhog egyet. Még nem sikerült rajongót faragnunk belőle.

– Az a jó a négyhetes meccsidőszakban, hogy lesznek napok, amikor nem kell egyenruhában jönni – tájékoztatja Lauren. – Lesznek kék napok, arany napok, hülye kalapos napok, ilyesmi.

– Pizsamanap is lesz – táncoltatja a szemöldökét Easton.

Wade és Hunter is odajön hozzánk.

– Min vigyorogsz? – kérdezi Wade Eastttől.

– A pizsamanapon.

– Kurvára az a kedvenc napom.

Wade belecsap Easton tenyerébe.

– Emlékszel Ashley M.-re? – mondja az öcsém. – Rajta volt az a rózsaszín...

– Babydoll – fejezi be helyette Wade. – Emlékszem. Utána egy hónapig felállt a farkam, valahányszor rózsaszínt láttam. Te mit veszel fel? – kérdezi Ellához fordulva.

– Földig érő bundát és nagyibugyit – feleli bosszankodva. – És ti? Gondolom, ti bokszerben fogtok rohangálni, fiúk.

– Öregem, ha lehetne, én pucéron lennék egész nap – lelkesedik Wade. – Nonstop lógatnám a golyóimat. Ez az álmom.

Mielőtt beszélhatnánk Eastonnal, hogy nem akarjuk látni Wade golyóit és kolbászát az órákon, egyre hangosabb lesz a kiabálás és a moraj a főbejáratnál.

Hunter, Wade állandó, de néma kísérője ellép tőlünk, hogy

megnézze, mi az. Mi is követjük, mert nemsokára kezdődik az első óra.

A zaj nem feltétlenül szokatlan, de a diákokból álló tömeg mérete már az. Csak a focimeccsek vonzanak ennyi embert, ám a legtöbbüknél az is csak ürügy arra, hogy összegyűljenek és társaságban legyenek.

Aggóató pillantást váltok Easttel és Wade-del. Még Hunternek is leesik, hogy itt valami nem stimmel. Először is nekiállunk előretolakodni. Ella keze a hátamon, én pedig hátranyúlok, hogy megfogjam a csuklóját. Nem akarom szem elől téveszteni. Ez az egész nem tűnik valami okésnak.

Ennél szörnyűbb látvány nem is fogadhatna minket. Az épület durva téglahomlokzatára egy csaknem meztelen lányt ragasztottak. Le van hajtvva a feje, és még ilyen távolságból is látom, hogy hátul egy foltban kitépték a haját. A karja és a lába széttárva, és mintha tényleg csak a vastag ragasztószalag tartaná. Rohadt sok. Keresztben átszeli a testét a melle fölött és a combjait is, hangsúlyozva azokat a részeket, amiket csak a melltartója és a bugyija fed.

Felfordul a gyomrom.

– Jézusom! Mi ütött az emberekbe? – kiált fel Ella.

Mielőtt pisloghatnék, elszalad mellettem, ledobja a hátizsákját, és ezzel együtt a blézert is letépi magáról. A lány túl magasan van ahhoz, hogy Ella teljesen eltakarja, de azért megpróbálkozik vele.

Egyszerre érünk oda Ellához Hunterrel, és elkezdjük letépni a ragasztószalagot, amíg Ella feltartja a blézerét. Magam mellett látom, hogy Hunter elővesz egy kést a csizmájából. Ő vágja a ragasztót, én pedig tépkedem.

Olyan sok a ragasztó, hogy öt percbe telik, mire leszedjük a lányt. Easton ad nekem egy dzsekit, amit megpróbálok a lány

vállára kanyarítani. Elhúzódik tőlem, és úgy sír, hogy attól tartok, mindjárt elhányja magát. Vagy elájul.

Ella elveszi tőlem a dzsekit.

– Semmi baj. Tessék, vedd fel ezt – csitítja. – Hogy hívnak? Meg tudod mondani az öltözőszekrényed számát? Tartasz benne ruhákat?

A lány nem tud, vagy nem akar válaszolni. Továbbra is csak zokog.

Kétségbeesetten ökölbe szorítom a kezemet. Legszívesebben kinyírnék valakit.

– Nekem vannak cuccaim a kocsiban – vág közbe az ikrek egyike. – Várjatok!

Néhány újabb dzsekit dobnak felénk, amíg Ellát és a lányt teljesen beborítják velük.

– Lauren, gyere ide – parancsolja Ella.

Lauren gyorsan mellélép és leguggol. Ella lassan áthelyezi a szerencsétlen lányt a saját karjából Laurenébe. Miután ez megtörtént, Ella talpra áll, és az összegyűlt diákokra mered.

– Ki csinálta ezt? – mordul rá a tömegre. – Valaki biztos látott valamit. – Ki csinálta?

Senki sem válaszol.

– Istenemre esküszöm, ha senki se mond semmit most azonnal, mindannyiótokat felelősnek tartalak érte!

– Majd én utánajárok – motyogja Wade. – Én mindennek utána tudok járni.

– Jordan volt – jelentem ki. – Lerí az egésztől, hogy ő volt.

– Tényleg – szólal meg elfúló hangon a lány. – Jordan volt.

Olyan halkán mondja, hogy alig hallom. Ella közel hajol hozzá, és figyelmesen hallgatja. Amikor megint feláll, lángol a tekintete a haragtól.

Ezúttal én szólok a tömeghez.

– Jordan Carrington. Hol van?

– Odabent – rikkantja valaki.

– Láttam a szekrényéhez menni – csicsergi egy újabb hang.

Ella egy másodpercig sem vár. Sarkon fordul, és kivágja az ajtót. Eastonnal szorosan a sarkában vagyunk, az ikrek pedig gyökeret vernek Lauren mellett.

Mire odaérünk a folyosóra, ahol a végzősök szekrénye van, Ella már fut. Lefékez, amikor meglátjuk Jordant Pasztellékkal vihogni, miközben éppen a szekrények előtt szelfiznek.

Jordan Ella közeledtére lassan leereszti a telefonját.

– Hová sietsz, hercegnő? Egy pillanatig sem bírod Royal farok nélkül?

Ella nem válaszol. Helyette villámgyorsan kinyújtja a karját, megragadja Jordant a hajánál fogva, és nekivágja a szekrénynek. A telefon elrepül. Pasztellék meghátrálnak. Gastonburg befordul a sarkon Jordan kiabálására, de rávicsorgok, mire eltűnik. Gyáva nyúl.

Ella még nem végzett. Belekönyököl Jordan orrába. *Reccs!* Spriccel a vér.

– Bakker, ez fájhatott – rezzen össze Easton.

– Az tuti.

Jordan sikoltva kirántja magát Ella szorításából, de Ella megrázza a kezét, és látom, hogy Jordannak sokba került a menekülési kísérlet. Egy sötét hajcsomó lóg Ella ujjairól. Jessz, az én csajom!

Jordan kiélezett karmokkal előreveti magát, és végighúzza őket Ella arcán. Easton oda akar ugrani, hogy segítsen, de visszahúzódom.

– Megoldja – mormolom.

Én is segíteni akarok, viszont tudom, hogy ez Ella meccse. Ha leteríti Jordant – vagyis *amikor* leteríti –, ebben az iskolában

már senki sem fogja őt piszkálni. Senki sem fog róla egy rossz szót se szólni.

Mindenki tartani fog tőle.

És én szeretném, hogy így legyen. Szüksége lesz rá, amikor én jövőre már nem leszek itt.

Ella előrelelendül, a nála nagyobb Jordan pedig hátrálva megbotlik, és elveszíti az egyensúlyát. Ella ráugrik és meglovagolja. Elkapja Jordan mindkét kezét, és a feje fölé szegezi.

– Mit csinált az a lány? – kérdezi Ella. – Csúnyán nézett rád? Nem tetszett a ruhájának a márkája? Mit csinált?

– Azt, hogy létezik – sziszegi Jordan Ella alatt vergődve. – Szállj le rólam, te hülye tehen!

Ella felpillant rám.

– Van köteled?

Véres az arca. Részben az ő vére lehet, részben Jordané.

Még sohasem volt ilyen szexi.

– Nincs. Használd a pólómat – veszem le, hogy odaadjam neki.

A pólóra néz, aztán bizonytalanul rám.

– Segíthetek? – kérdezem kedvesen.

Bólint, mire hosszú kötelet csavarok a pólóból, és összekötöm vele Jordan csuklóját.

– Mit csinálsz? Hagyd abba! Ez támadás! – kiabálja Jordan, és az oldalára dobja magát. – Szedd le rólam ezt a mocskos ribancot!

Az egyik Pasztell előrelep, én pedig megrázom a fejemet, míg Easton figyelmeztető lépést tesz felé. A gyenge tiltakozásnak azonnal vége.

Ella feláll, és megnézi, elég erős-e a csomó.

– Tudok csomót kötni. Yachtont nőttem fel – emlékeztetem.

– Engedj el, te kurva! – ordibálja Jordan. – Apám úgy letartóztat, mint a sicc!

– Helyes – indul el Ella a kijárat felé, maga után vonszolva Jordant. – Alig várom, hogy felvegyék háromezáz diák vallomását arról, hogy mi történt ma reggel az iskola előtt.

– Mit érdekel az téged? Békén hagytalak, ahogy a dugócimborád követelte.

Jordan megrántja a pólót, de Ella keményen tartja.

– Azért érdekel, mert egy elkényeztetett gazdag kiscsaj vagy, aki azt hiszi, hogy joga van az emberek arcába mosolyogni, miközben mérget okád a hátuk mögé. Nem vagy sebezhetetlen. Ma szembenézel annak a következményével, hogy milyen borzalmasan viselkedsz.

Ella tántoríthatatlanul masírozik a bejárati ajtó felé, magával ráncigálva Jordant.

Mi követjük őket.

– Nem hiszem el, hogy ti hagyjátok ezt, fiúk! – fordul felénk Jordan, mintha East meg én meg akarnánk menteni. – Ő egy senki. Egy mocsadék.

– Ne szólj hozzájuk – parancsolja Ella. – Nem létezel a számukra.

Az öcsém úgy vigyorog, mint egy félkegyelmű.

– Imádom ezt a csajt! – tátogja nekem.

Én is.

A Bosszúálló Ella lenyűgöző. Foggal-körömmel kiharcolja, amit akar. Az a fontos, hogy az maradj, akit ő akar. Mert faképnél hagy, ha úgy gondolja, hogy nem érsz annyit.

Néhány tanár kidugja a fejét a terem ajtaján, de a látványunkra inkább visszahúzódnak. A tantestület tudja, ki ebben az állatkertben a gondozó, és pont nem ők azok. Nem egy diáknak sikerült már tanárt kirúgatni azért, mert úgy érezte,

hogy igazságtalanság érte.

– Most mi lesz? – csattan fel Jordan. – Mindenkinek megmutatod, hogy erősebb vagy nálam? És akkor mi van?

A főbejáratnál megfogom az egyik ajtószárnyat, Easton pedig a másikat. Kivágjuk az ajtót, és a nagy zajra felfigyel a tömeg.

Ella lehúzza Jordant a lépcsőn. A falról még mindig lelóg a ragasztó, mint valami gusztustalan zászló. Ella letép belőle egy darabot, és rátapasztja Jordan szájára.

– Úgy unlak már téged meg a lepcsés szádat – közli vele.

Jordan döbönt arcán nevetnem kell, de amikor megpillantom a bántalmazott lányt, ahogy odabújik Lauren karjaiba, elillan a jókedvem.

Ella lehúzza Jordant a földre. Az udvaron lévőeknek egyszerre áll el a lélegzetük.

A falra ragasztott lány egy halomnyi kabát alatt ücsörög Lauren ölelésében, és néhány másik csaj is vigasztalja. Az ikrek Wade-del, Hunterrel és a fél focicsapattal együtt a lépcsőn ácsorognak azon töprengve, hogy kivel verekedjenek, és célpont híján idegesek.

Száz százalékgig együtt érzek velük, de mint már Eastonnak is megmondtam, ez Ella harca, és én bárkivel hajlandó vagyok szembeszegülni, hogy úgy játszhasza le, ahogy akarja.

– Nézz rá! – engedi el az eszkábált kötelet Ella, és megint megragadja Jordant a hajánál fogva. Szabad kezével letépi a szájáról a ragasztót. – Mondd meg az arcába, hogy miért érdemelte meg, amit csináltál vele. Magyarázd meg mindenki előtt!

– Nem válaszolok neked – feleli Jordan, de nem cseng olyan magabiztosan a hangja, mint amilyennek szánta.

– Mondd el nekünk, miért ne vetköztetnénk le, hogy aztán odaragasszunk az ajtóra – mordul rá Ella. – Mondjad!

– Azt hitte, hogy flörtöltem Scottal! – szólal meg könnyek között a lány. – De nem flörtöltem. Esküszöm. Csak megbotlottam, ő elkapott, én pedig megköszöntem neki. Ennyi volt.

– Ennyi? – fordul Ella hitetlenkedve Jordan felé. – Azért szégyenítetted meg ezt a szegény lányt, mert azt hitted, hogy flörtölt a nagypofájú pasiddal? – rázza meg Jordant dühében. – Ennyi?

Jordan próbál elhúzódni, de Ella nem engedi. Szerintem akkor sem engedné el, ha kitörne a világvége.

Ella megpördül, és magával rántja Jordant, hogy szembenézzen a többiekkel. Ellának reszket a karja az erőfeszítéstől, és látom, hogy már nem maradt sok ereje. Nem lehetett könnyű végigráncigálnia a vergődő Jordant a folyosón. Még úgy sem, hogy East és én fedeztük hátulról.

– Nem fogja tudni végigcsinálni – motyogja Easton.

– De igen – lépek előre, hogy szorosan Ella mögött legyek. Rám támaszkodhat, ha kell. Itt vagyok neki. Érzem magam mellett a testvéreim jelenlétét. Mindannyian itt vagyunk mögötte.

Ellának remeg a keze. Megfeszíti a térdét, hogy ne essen el, a hangja viszont tisztán és erősen cseng.

– Nektek itt annyi mindenetek van, és ahelyett, hogy megbecsülnétek, úgy bántok egymással, mint a szarral. Undorítóak a kis játékaitek. Gáz, hogy hallgattok. Betegek, gerinctelenek és gyávák vagytok. Talán senki sem szólt, hogy mennyire kicsinyes a viselkedésetek.

Talán annyira elvakít benneteket a pénz, hogy nem látjátok, milyen szörnyű ez. Pedig borzalmas. Sőt, annál is rosszabb. Ha nekem ide kell járnom, amíg le nem érettségizem, ez így nem megy tovább. Ha kell, akkor egyesével fogom odaragasztani a

seggeteket a sulis falára.

– Te és még kicsoda? – rikkantja egy kevésbé bölcs faszkalap a tömegből.

Eastonnal előreugrunk, de az öcsémet magam mögé tolom.

– Majd én elintézem.

A tömeg szétválik, és a nagyszájú faszkalap egyedül marad. Behúzok neki egyet, és zsák módjára esik össze, amikor találkozik az öklöm az állával.

Fú, ez jólesett!

– Ki a következő? – mosolygok a tömegre.

Mindannyian másfelé néznek a töketlen csendben, én pedig lerázom a kezemet, és visszasétálok a csajomhoz meg a testvéreimhez. Wade odadob nekem egy pólót, amibe gyorsan belebújok.

– Az utolsó mondat jó volt – mormolja Ella.

– Kösz! A megfelelő alkalomra tartogattam – fogom meg a sebesült kezét. – Amelyik család együtt harcol, együtt is marad.

– Ez lenne a Royal mottó? Azt hittem, valami más.

Érzem, hogy Ella reszket, mert kiment belőle az adrenalin. Közelebb húzom magamhoz, a fejére teszem az államot, és átölelem.

– Mielőtt idejöttél, lehet, hogy más volt, de most már ez az.

– Nem rossz mottó – állapítja meg, aztán szárazon végigméri a szétszóródott tömeget, a ragasztószalag maradékát a lépcsőn, meg a vércseppeket a mészkövön.

– Szóval ez az első randink? – kérdezi.

– Dehogy. Az első az volt, amikor...

Elhallgatok. Melyik is volt az első?

– Még el se vittél randizni, tökfej – próbál nekem behúzni egyet. Olyan, mintha egy madár szárnya birizgálná az arcomat, mert elgyengült a karja, mint egy rongybabának.

– Bakker, tényleg, igazad van.

Ne emészd magad miatta! Még sohasem voltam igazi randin. Szoktak még egyáltalán az emberek randizni?

Vigyorgok, mert végre tehetek érte valamit.

– Jaj, bébi! Van még mit tanulnod.

...

Nem telik sok időbe, mire a reggeli események híre eljut az igazgatóhoz. Alig teszem le a fenekemet az első órán, amikor a tanár tájékoztat, hogy Beringer vár az irodájában. Odaérve látom, hogy Ellát és Jordant is kihívták óráról, és a szülőket is berángattak. Basszus, ebből nem fog kisülni semmi jó.

Tele van az iroda. Mi ülünk Ellával az egyik oldalon, mögöttünk az apámmal. Mellettem a faarcú Jordan, akiből árad a düh és a félelem.

Jordan áldozata, a Rose Allyn nevű elsős, a szoba távolabbi végében ül. Az anyukája megállás nélkül nyafog, hogy lemarad emiatt egy fontos megbeszélésről.

Végül becsörtet Beringer, és hangos csattanással becsukja az ajtót. Ella összerezzen a zajtól, mi pedig apával egyszerre nyúlunk felé, hogy megnyugtassuk: ő a vállát fogja meg, én pedig a térdét. Találkozik a tekintetem apáéval, és látom rajta, hogy a mi oldalunkon áll. Neki mindegy, hogyan dönt Beringer. Csak az számít, hogy kiálltam a családunkért, és nem vagyok olyan önző pöcs, mint amilyennek többnyire mutatom magam.

Beringer megköszörüli a torkát, mi pedig mindannyian felé fordulunk. Az ezerdolláros öltönyében pont illene apa konferenciatermébe. Csendben eltűnődöm rajta, hogy abból a pénzből vette-e, amit apa azután fizetett neki, hogy megvertem

Danielt, és vajon mi mindent fog vásárolni a mai beszélgetés után zsebre vágott összegből.

– Az erőszak nem megoldás semmire – kezd bele. A civilizált társadalom alfája és ómegája a közmegegyezés, nem pedig az ökölharc.

– Azt hittem, úgy szokták mondani, hogy ahol fegyver van, ott béke van – szól közbe apa szárazon.

Ella a szája elé kapja a kezét, hogy leplezze a nevetését.

Beringer lesújtó pillantást vet ránk.

– Kezdem érteni, hogy a Royalok miért jönnek ki olyan nehezen az osztálytársaikkal.

– Várjunk csak! – húzza ki magát Ella. – Egyik Royal sem ragasztott oda senkit a falhoz.

– Idén legalábbis nem – motyogom.

Apa finoman tarkón legyint, Ella pedig csúnyán néz rám.

– Mi van? Azt hiszitek, hogy ezek a seggfejek tudják, hol a határ, ha rájuk szólok? – motyogom az orrom alatt.

– Mr. Royal, ha volna szíves rám figyelni – vakkantja Beringer, mielőtt Ella válaszolhatna erre.

Kinyújtom a lábamat, az egyik karomat pedig Ella székének támlájára teszem.

– Bocsánat – mondom nulla megbánással. – Éppen azt magyaráztam Ellának, hogy az Astor nem tűrheti az olyan dolgokat, mint egy félpucér elsőéves felragasztása a homlokzatra. Neki ugyanis eszébe jutott, hogy ennél még az állami iskola is jobb.

– Callum, rövidebb pórázon kéne tartania a fiát – utasítja Beringer.

Apa nem vevő erre.

– Nem lennék itt, ha ez az iskola képes lenne betartatni a szabályait – feleli.

– Egyetértek – szólal meg Rose anyja. – Egy hét számjegyű ingatlanüzletet szakított félbe, mert nem tudja ráncba szedni ezeket a gyerekeket. Mégis miért fizetünk magának?

Ellával derűs pillantást váltunk, miközben Beringer paprikapiros lesz.

– Ezek nem kamaszok, hanem vadállatok. Nézze meg, hány verekedésbe keveredett bele Reed.

– Nem fogok magyarázkodni azért, mert kiállok a családom mellett – jegyzem meg unottan. – Bármit megteszek azért, hogy én és a szeretteim biztonságban legyünk.

Még Jordan apja, Mark is elveszíti a türelmét.

– A sértegetésnek semmi értelme. A diákok között nyilván volt valami nézeteltérés, amit helyre tettek maguk között.

– Nézeteltérés? – visszhangozza Ella dühösen. – Ez nem nézeteltérés volt, ez...

– Úgy hívják, hogy felnőtté válás, Ella – vág közbe Jordan. – Amit neked is javasolok. És kérlek, ne mondd nekem, hogy ha valami csaj úgy nézne a pasidra, akkor nem adnál neki.

– Nem ragasztanám fel a falra!

– Csak belevágna a fejét a szekrénybe? Az sokkal jobb! – csattan fel Jordan.

– Ne is próbálj összehasonlítani minket! Semmi közös nincs bennünk.

– Ebben igazad van. Te a gettóból jöttél...

– Jordan! – kiabál rá Mark. – Elég volt.

Aztán aggódva apára néz, aki eddig kifejezéstelen arcot vágott, most viszont nagyon ráncolja a homlokát. Mark két kézzel megszorítja a lánya vállát, mintha a széken akarná tartani, vagy pedig azért, hogy emlékeztesse, kinél van az irányítás.

– Mindannyian sajnáljuk, hogy a történetek nem

egyeztethetőek össze az iskola szabályzatával. A Carrington család készen áll arra, hogy mindenkit kárpótoljon érte.

Beringer fűt-fát összehord arról, hogy mindannyiunkat megkéne büntetni, de miután senki sem kontrázik rá, szípgot egyet.

– Akkor mindenki elmehet.

– Végre! – kiált fel Rose anyja. Úgy elrohan, hogy vissza se néz a lányára.

Némi csend után Ella odamegy Rose-hoz, és gyengéden a vállára teszi a kezét.

– Gyere, Rose! Elkísérlek a szekrényedhez.

Rose erőtlenül rámosolyog, aztán követi kifelé.

– A nevelt lányod szemlátomást megváltoztatott – közli mereven Mark Carrington.

Apával büszke pillantást váltunk.

– Remélem is – válaszolom, bár a megjegyzés apának szólt. – Ő a legjobb dolog, ami mostanában történt a Royal családdal – mondom, és megvonom a vállam.

29. FEJEZET

ELLA

— **EZ A HELY TÚL PUCCOS** – sziszegem oda Reednek csütörtök este. Ragaszkodott hozzá, hogy elvigyen valahova, de a „vacsora” szó hallatán nem ilyen menő étteremre számítottam. A kis feketém túl egyszerű az itteni koktéluhákhoz képest. – Alulöltöztem.

Reed megszorítja a kezemet, és szó szerint odavonszol a fogadópulthoz.

– Szexi vagy.

Csak ennyit mond, aztán közli a feketébe öltözött hosztesszel, hogy Royal néven két személyre foglalt asztalt.

A nő hatalmas páfrányok között sorakozó külön asztalok között vezet végig minket. A terem közepén szökőkút áll, amiből íves sugárban tör elő a víz, a bár mögött pedig mintha vízesést látnék. Ez a legpuccosabb étterem, ahol életemben jártam.

Reed kihúzza nekem a széket, és leül velem szemben a kis asztalhoz. A pincér két bőrkötéses étlappal közelít, meg egy borlappal, amire Reed csak legyint.

– A víz jó lesz – mondja a pasasnak, amiért hálás vagyok,

mert utálok a bort. Rossz íze van.

Az étlapot böngészve nem értem, hogy miért nincsenek az árak feltüntetve. Francba, ez sohasem jó jel. Azt jelenti, hogy itt minden többbe kerül, mint egy átlagos egyetemi tandíj.

– A tengeri herkentyűs helyre kellett volna mennünk a mólón – zsörtölődöm.

– Az első randinkon? Semmiképp.

Hirtelen azt kívánom, hogy bárcsak ne vallottam volna be, hogy még sohasem voltam igazi randin. Tudhattam volna, hogy Reed elveti a sulykot. Ez a srác mindent teljes gőzzel csinál.

– Miért ennyire fontos neked, hogy legyen egy rendes első randim? – sóhajtok fel.

– Mert vannak rólam szar emlékeid, és jóra akarom őket cserélni.

Együtt olvadok az asztal közepén égő vékony, fehér gyertyákkal.

A pincér visszatér a vizünkkel, és az előételt átugorva megrendeljük a főételt. Egy pillanatig csak bámuljuk egymást. Valahogy olyan valószerűtlen, hogy Reed Royallal randizom éppen. Amikor elmeséltem Valnak a ma esti tervünket, azzal cikizett, hogy mindent fordítva csinállok. Az első randinak elvileg a kavarással kellett volna jönnie, de basszus, az én életem sohasem volt szokványos. Miért pont most kezdene az lenni?

– Hallottál valamit Rose-ról? – érdeklődik Reed.

Megrázom a fejemet. Szegény Rose nem jött suliba azóta, hogy Jordan megkínozta és megszégyenítette.

– Nem. Mindenki békén hagyott, Valt kivéve. Szerintem félnek tőlem.

– Ha rákérdezel, valaki biztosan kinyögi a választ.

– Néha eszembe jut, hogy felhívjam, de talán el akarja felejteni hogy az Astor létezik.

– Szerintem fel kéne hívnod – bátorít Reed.

– Úgy érzem, mintha folyton valami nagy háborút vívnánk – állapítom meg komoran. – Mármint ja, a többiek már tényleg nem pszichopáták a suliban, de attól még minden szét van esve.

– Mi nem vagyunk – ráncolja a homlokát.

– Mi ketten nem. De...

– De?

– Brooke és Dinah jövő héten visszajön – mondom mélyet sóhajtva.

Reednek elsötétül az arca.

– Tényleg el akarod rontani az első randinkat azzal, hogy róluk beszélsz?

– Egyszer úgyis beszélnünk kell róluk. Mihez kezdjünk velük? Dinah zsarolja Gideont. Brooke hozzámegy apádhoz, és gyereket szül neki – harapok rá bánatosan az ajkamra. – Nem hinném, hogy valaha is eltűnnek, Reed.

– Mi majd rá vesszük őket – vágja rá kíméletlenül.

– Hogyan?

– Hát... fogalmam sincs.

Még jobban belemélyeszttem a fogamat az ajkamba.

– A Dinah-ügyre nem tudok megoldást, de Brooke-ra van egy ötletem.

– Milyen ötleted? – néz rám gyanakodva.

– Emlékszel, amikor hallottál minket beszélgetni a konyhában? Megkérdeztem tőle, mi a célja, mit akar igazából, és azt mondta, hogy pénzt – dőlök előre a könyökökre támaszkodva. – Mindig csak azt akart. Pénzt. Úgyhogy adjunk neki!

– Hidd el, próbáltam már. Ajánlottam neki pénzt – horkan fel Reed. – Mindent akar, Ella. Az egész Royal vagyont.

– És a Steve O'Halloran vagyont?

Reednek eláll a lélegzete, aztán résnyire szűkült szemmel néz rám.

– Eszedbe ne jusson, bébi!

– Miért? Mondtam már neked, hogy nem tartok igényt Steve pénzére. Nem kell az Atlantic Aviation negyede.

– És azt akarod, hogy Brooke-é legyen? – kérdezi hitetlenkedve. – Több száz millió dollárról beszélünk.

Igaza van. Ez őrült sok pénz. De én sohasem éreztem valódinak a Steve-től kapott örökségemet. A papírmunka még folyamatban van, és egy csomó jogi dolgot el kell még intézni, szóval amíg valaki nem nyom a kezembe egy csekket azzal a sok nullával, nem tartom magamat gazdagnak. Nem is akarok gazdag lenni. Mindig is csak arra vágytam, hogy legyen egy normális életem, aminek nem része az, hogy idegeneknek vetkőzőm.

– Ha így eltűnik a nyakunkról, akkor nem bánom, ha megkapja a pénzt – mondom Reednek.

– Hát én igen. Steve rád hagyta azt a pénzt, és nem Brooke-ra – közli ellentmondást nem tűrve. – Egy fillért sem adsz neki, Ella. Komolyan beszélek. Majd én helyrehozom a dolgokat, oké?

– Hogyan? – kérdezem megint.

És ő megint idegesnek tűnik.

– Majd kitalálom. Addig sem szeretném, hogy bármit is csinálj anélkül, hogy előbb beszéljünk, rendben?

– Jó – megyek bele.

Reed az asztalon átnyúlva megfogja a kezemet.

– Ne beszéljünk erről többet – jelenti ki határozottan. – Vacsorázzunk meg, és tegyünk úgy legalább egy estére, mintha Brooke Davidson nem létezne. Jól hangzik, ugye?

– Szuperül – szorítom meg a kezét.

Úgy is teszünk... nagyjából tíz percig. De a korábbi félelmem, hogy mintha mindig háborúznánk, beigazolódni látszik, mert egy ismerős alakot látunk elhaladni az asztalunk mellett, amikor a pincér kihozza nekünk a csokimousse tortát.

Reed éppen lefelé néz, mert beleszúrja a villáját a süteménybe, de rögtön felkapja a fejét, amikor odasziszegem neki:

– Itt van Daniel.

Mindketten ahhoz az asztalhoz fordulunk, ahová éppen Daniel Delacorte-ot és a partnerét kísérik. Nem ismerem a lányt, de fiatalnak tűnik. Talán elsős lehet.

– Most már liliomtipró? – motyogja Reed.

– Ismered a csajt?

– Cassidy Winston. Az egyik csapattársam húga. Tizenöt éves – szorul pengevékonyra a szája.

Emésztetni kezd az aggodalom. Még csak tizenöt éves... És egy aljadékkal randizik, aki szereti bedrogozni a lányokat.

Megint körbelesek a teremben. Daniel és Cassidy leült, a csaj pedig úgy néz rá, mint egy istenségre. Kipirult az arca, amitől még fiatalabbnak tűnik.

– Miért jár egy elsőssel? – tolom Reed felé a desszertemet. Teljesen elment az étvágyam. Nyilván az övé is, mert már egy falatot sem eszik.

– Mert a mi évfolyamunkból senki sem áll szóba vele – feleli komoran Reed. – Az idősebb lányok már mind tudják a suliban, hogy mit művelt veled. És a Worthington-buli után Savannah

gondoskodott róla, hogy mindenki megtudja, hogy az ő unokatestvérével is megcsinálta.

– Szerinted Cassidy tudja?

– Nem randizna vele, ha tudná – rázza rögtön a fejét Reed. – És szerintem nem mondta el otthon, hogy kivel találkozik ma este, mert hidd el, Chuck beverné Delacorte képét, ha tudná, hogy ez a perverz állat a hűgára pályázik.

Megint a csinos elsősre vándorol a tekintetem. Vihog valamin, amit Daniel mondott. Aztán a poharához nyúlva iszik egy kis kortyot, mire belém hasít a félelem.

– Mi van, ha rakott valamit az italába? – suttogom Reednek egyre szaporább szívveréssel.

– Nem hinném, hogy olyan hülye, hogy egy ilyen helyen bedrogozzon egy lányt – nyugtat meg Reed.

– Hát nem hülye, de nagyon kétségbe van esve – mondom még jobban kalapáló szívvel. – A harmadikos és negyedikes lányok nem állnak szóba vele, ezért egy elsőst hív randira. Tényleg kétségbe lehet esve.

Gyorsan kiveszem a szalvétát az ölemből, és ledobom az asztalra. – Valaki muszáj, hogy figyelmeztesse a lányt. Majd én beszélek vele.

– Ne!

– Reed...

– Majd én – teszi hozzá.

– Tényleg odamész? – pislogok döbbenten.

Már hátra is tolta a székét az asztaltól.

– Persze. Nem hagyom, hogy bárkit is bántson, bébi. Várj itt – áll fel. – Majd én elintézem.

– Á, veled megyek – szökkenek talpra. – Tudom, te hogy szoktad elintézni a dolgokat, és semmiképp sem hagyom, hogy jelenetet rendezz egy puccos étteremben.

- Ki mondta, hogy jelenetet fogok rendezni?
- Elfelejtetted, mi történt hétfőn a suliban?
- Elfelejtetted, ki kezdte azzal, hogy a hajánál fogva rángatta

Jordant?

Ezzel megfogott. Összevigyorgunk, de a jókedvünknek annyi, amikor egyszerre megfordulunk, és átvágunk a termen.

Danielnek rögtön elsötétül az arca, amint kiszúr minket. Cassidy háttal ül nekünk, de a partnere izzó tekintete láttán ijedten motyogni kezd.

- Estét – hadarja Reed.
- Mit akarsz, Royal? – motyogja Daniel.
- Csak váltani szeretnék pár szót a randipartnereddel.
- Velem? – sikkant fel a barna lány, és Reed felé kapja a fejét.
- Cassidy vagy, ugye? – folytatja könnyedén. – Én Reed. Egy csapatban játszom a bátyáddal.

Az elsős mindjárt elájul, amiért Reed tudja a nevét. Danielnek feltűnik, milyen áhítatos képet vág, és rondán elhúzza a száját.

– Aha – leheli Cassidy. – Tudom, ki vagy. Chuck összes meccsén ott vagyok.

– Helyes – mondja Reed. – Becsülendő, hogy szurkolsz az iskola csapatának.

– Nem szeretnék udvariatlan lenni – vág közbe hűvösen Daniel. – De ez itt egy randi.

– Én sem szeretnék udvariatlan lenni – utánozza a hanglejtését Reed –, de a kísérod egy erőszaktevő, Cass.

- M-micsoda? – akad el a lány szava.

– Royal! – mordul fel Daniel.

Reed ügyet sem vet rá.

– Tudom, hogy jól kicsípte magát az ezerdolláros öltönyében, de ez a srác egy perverz állat.

Cassidynek két vörös folt rajzolódik ki az arcán. Danielre pillant, rám, végül pedig Reedre.

– Nem értem.

– Drogot lőtt belém az akaratom ellenére egy bulin – szólalok meg halkán. – És megerőszakolt volna, ha a barátom nem talál rám időben, hogy leállítsa – intek Reed felé.

– Jaj, istenem! – nyel nagyokat Cassidy.

– Hazaviszünk kocsival, ha szeretnéd – ajánlja fel kedvesen Reed.

A lány megint Danielre néz, akinek céklavörös az egész pofája, a keze pedig ökölbe szorul a lenvászon abroszon. Tuti, hogy csak egy hajsza választja el attól, hogy rávesse magát Reedre.

– Te túl jó vagy neki – folytatom. – Kérlek, hadd vigyünk haza!

Cassidy csak hallgat. Ott ül, és Danielt bámulja.

Mások is bámulnak, mert kíváncsi tekintetek irányulnak ránk, pedig egyikünk sem emelte fel a hangját.

Cassidy végül hátra tolja a székét, és feláll.

– Nagyon örülnék neki, ha hazavinnétek – igazítja meg a virágos ruhája alját.

– Cassidy – sziszegi zavarában Daniel. – Mi a franc?

A lány rá se néz, csak csendben mellém lép, és hárman kísétálunk a teremből. Amikor megállunk, hogy Reed három ropogós százdollárost adjon az ajtóban álló hosztesznek, elkövetem azt a hibát, hogy hátrapillantok Danielre.

Még mindig az asztalnál ül, kővé dermedve, összeszorított szájjal. Már nem úgy fest, mint aki zavarban van, hanem mint

aki iszonyú dühös. Nem találkozik a tekintetünk, mert nem néz rám. Reedet bámulja olyan leplezetlen haraggal, hogy végigfut a hideg a hátamon.

Nyelek egyet, és elfordulva követem Reedet és Cassidyt az ajtón kifelé.

30. FEJEZET

– UNATKOZOM. SZÓRAKOZTASSATOK!

Reed és én levegőért kapkodva bontakozunk ki egymásból, amikor Easton kopogás nélkül beront a szobámba. Nagyszerű. Igazán örülök neki, hogy kikapcsoltattam Callummal a kézlenyomat-olvasót az ajtómon. Reed győzött meg róla, hogy most már semmi értelme, hiszen megint együtt vagyunk, továbbá emlékeztetett, hogy nem tud titokban beosonni hozzám az éjszaka közepén és bebújni az ágyamba, ha képtelen bejutni. De nyilván mindketten megfeledeztünk róla, hogy Easton nem bír kopogni.

– Kifelé – motyogja az ágyról Reed.

– Miért? Mit csináltok... ?

Easton megtorpan, amikor észreveszi a gyűrött ruhánkat és a még mindig összefonódó lábainkat.

– Upsz – vigyorodik el. – Smároltatok?

Lesújtó pillantást vetek rá. Igen, smároltunk, és fantasztikus volt, és pipa vagyok rá, amiért ránk rontott.

– Bocsi – mondja, aztán egy pillanatra elhallgat. – Hármask?

Reed hozzávág egy párnát, amit Easton könnyedén elkap.

– Jesszusom! Nyugi, tesó, csak vicceltem.

– Nem érünk rá – közlöm Eastonnal. – Húzz el!

– És mit csináljak? Szombat este van és semmi buli. Unatkozom – nyafogja.

– Már majdnem éjfél van – forgatja a szemét Reed. – Mi lenne, ha lefeküdnél?

– Á, az nem poén – halássza elő a telefonját. – Mindegy. írok Cunninghamnek. Biztos van ma este egy-két bunyó.

Reed kibontakozik az ölelésemből, és felül.

– Nem mész oda egyedül. Felügyeleti rendszer, emlékszel?

– Oké, akkor felügyelj te! Szeretsz bunyózni. Menjünk bunyózni! Észreveszem, hogy Reednek izgatottan felcsillan a szeme, de abban a pillanatban el is halványul, amikor észreveszi, hogy bámulom. Mélyet sóhajtva én is felülök.

– Ha menni akarsz, akkor menj – mondom neki.

– Látod, Reed? A kishúgod kötőjel szexi barátnőd engedélyt adott rá, hogy szétrúgj pár segget. Moccanjunk!

Reed nem moccan.

– Tényleg nem zavar, ha bunyózom? – fürkészi az arcomat. Habozok. Nem mondhatnám, hogy örülök az iskolán kívüli tevékenységeinek, de egyszer követtem őket a kikötőbe, és nem láttam ott semmi ijesztőt vagy veszélyeset. Csak egy csomó gimis és egyetemista srác gypálta egymást szórakozásból, és fogadtak egymásra. Amúgy is láttam már Reedet akcióban. Ha kell, életveszélyes tud lenni.

– Menj, üttesd ki magad – mosolygok rá szomorúan. – Vagyis inkább üss ki valakit. Azt akarom, hogy olyan helyesen gyere haza, mint ahogy elmentél.

Easton úgy tesz, mintha öklendezne.

– Jössz? – nevet Reed, – Szerintem nem leszünk sokáig. Max kettőig szokott tartani a szarság.

Átgondolom. Holnap vasárnap, úgyhogy elvileg addig alhatunk, ameddig csak akarunk.

– Persze. Megyek.

– Zsír. Majd rakd a nyereményünket a melltartódba – emelgeti rám a szemöldökét Easton, amiért újabb párnát kap az arcába Reedtől.

– Az, hogy Ella mit hord a ruhája alatt, nem tartozik rád. A melltartója sem – közli Reed az öccsével.

– Öregem, nem emlékszel, ki csókolta meg először? – pislog ártatlanul Easton.

Reed felmordul, én pedig megfogom a karját, mielőtt rávetné magát Eastonra.

– Ezt tartogasd a bunyóra – csitítom.

– Jó. De még egy perverz beszólás, és én vonszollak a ringbe – bökök a tesója felé.

– Nem ígérhetek semmit – veti oda kifelé menet Easton.

Hamar odaérünk kocsival a kikötőbe, ahol már egy csomóan parkolnak a hajókat elválasztó kerítés mellett. Reed és Easton könnyedén átugrik rajta, de nekem két próbálkozásba telik, mire átlendülök a kerítésen. Nem valami elegánsan landolok Reed karjaiban, aki belecsíp a fenekembe, mielőtt talpra állít.

– Írtál Cunninghamnek? – kérdezi Eastontól.

– Aha, a kocsiból. Dodson itt van.

– Szuper – csillan fel a szeme. – Neki állati a balegyenese.

– Igazi kuriózum – helyesel Easton. – És nem is reklámozza.

A semmiből bukkant elő. Úgy álltad múltkor, mint egy bajnok.

– Fájt, mint állat – vallja be Reed, de vigyorogva.

Én csak forgatom a szememet. Ezek itt ketten szinte szökdécselnek örömben, úgy örülnek a Dodson nevű fazon bunyós képességeinek.

Többesrnyi hajórakomány mellett haladunk el a kihalt udvar felé menet. Halk zajt hallok a távolból, ami egyre hangosabb

lesz, ahogy a helyszín felé közeledünk. Az idejárok nem is próbálják titkolni a jelenlétüket. Fogalmam sincs, hogy úszhatják meg ezt a törvénytelen dolgot egy nyilvánvalóan magánterületen.

Felteszem a kérdést Reednek.

– Lefizetjük a kikötő felügyelőjét – von vállat.

Hát persze. Amióta Royalékhoz költöztem, megtanultam, hogy mindent megtehetsz, ha van elég pénzed.

A félmeztelenül verekedő srácokhoz érve Reed és Easton nem vesztegeti az idejét, és rögtön lekapják a pólót. Szokás szerint elakad a lélegzetem Reed mellkasának látványától. Még olyan helyeken is izmos, ahol nem is tudtam, hogy vannak izmok.

– East! – kiáltja valaki, és odajön hozzánk egy borotvált fejű, izzadt fazon. – Beszállsz?

– Be hát! – ad át neki Easton egy köteg ropogós százdollárost.

Elég nagy a köteg ahhoz, hogy Reed fülébe suttogjak:

– Mennyibe kerül az ilyesmi?

– Ötezer a bunyó, plusz a fogadás.

Jézusom! El se hiszem, hogy valaki ennyit költ azért, hogy verekedjen. De ez biztos ilyen pasis dolog, mert mindenkinek ragyog az arca az állatias izgalomtól.

– Mindig maradj az egyikünk mellett, oké? – mormolja Reed.

Nem viccel. A következő egy órában végig ott van a sarkamban egy Royal. Easton kétszer bunyózik: egyszer győz és egyszer veszít. Reed megnyeri az egyetlen meccsét, de az óriási ellenfele – az egyedi és megismételhetetlen Dodson – szétrepeszti az ajkát egy alulról fölfelé adott ütéssel, amitől felszisszenek. A pasim viszont csak elvigyorodik és visszajön mellém. Egyáltalán nem zavarja az állán végigcsorgó vér.

– Te egy állat vagy.

– És te imádod ezt – mondja, aztán ad egy csókot. Nyelveset.

Olyan mély, magával ragadó a csók, hogy még csak nem is érzem a vér ízét a számban.

– Mehetünk? – integet Easton a pénzköteggel, ami kétszer akkora, mint amivel jöttünk. – Nem akarom tovább kísértetni a szerencsémét.

Reed felvonja a szemöldökét.

– Lelépsz, amikor nyelésben vagy? – tesz úgy, mintha elállna a lélegzete. – Csak nem... féken tartod a kísértést?

Easton vállat von.

– Jaj, nézd már, Ella! A kisöcsém lassan felnő.

Nevetek, Easton pedig feltartja a középső ujját.

– Gyerünk – mondom a fiúknak. – Menjünk haza! Kezdek fáradt lenni.

Visszaveszik a pólójukat, belecsapnak néhány barátjuk tenyerébe, aztán hárman elindulunk arra, amerről jöttünk. Easton mögöttünk halad. Reed menet közben odahajol a fülemhez.

– Nem vagy nagyon fáradt, ugye? Csak mert terveim vannak veled, ha hazaértünk.

– Milyen tervek? – hajtom hátra a fejem, hogy rámosolyogjak.

– Piszkosak.

– Ezt hallottam! – zúgolódik hátul Easton.

Megint elnevetem magam.

– Nem mondták még neked, hogy nem illik hallga...

Mielőtt befejezhetném a mondatot, egy csuklyás fazon ugrik elő két rakományos konténer mögül.

– Mi a... – kapja oldalra a fejét Reed.

Ő sem tudja befejezni.

Minden olyan gyorsan történik, hogy alig van időm felfogni. A csuklyás fazon sziszeg valamit, amit nem értek. Megcsillan

valami ezüstsínű, aztán homályosan látok egy gyors mozdulatot. Az egyik pillanatban még ott áll mellettem Reed, a következőben pedig a hideg földön hever, és minden csupa vér.

Megfeszül az egész testem. Ég a tüdőm, mert nem kapok levegőt. Hallom, hogy valaki sikít. Talán én vagyok az. Valaki hirtelen oldalra ránt, és rohanó léptek zaja következik.

Easton! A csuklyás után rohan. Reed pedig... Reed a földön fekszik, és két kézzel szorítja a jobb oldalát.

– Jaj, istenem! – vetem rá magamat.

Vörös és ragacsos a keze, nekem pedig hányingerem támad, amint észreveszem, hogy vér szivárog az ujjai közül. Félretolom a kezét, és Ösztönösen nyomást gyakorolok az oldalára. Erőtlen és rekedt a hangom, amikor segítségért kiáltok. Még több lépés. Még több kiabálás. Még nagyobb tömeg. De nekem most csak Reed körül forog a világ.

Szinte teljesen fehér az arca, és szaporán pislog.

– Reed! – nyögöm ki. – Ne csukd be a szemed, bébi!

Nem tudom, miért kérem erre, de egy rémült hang azt súgja, hogy ha becsukja, talán nem fogja kinyitni többet.

– Valaki hívja már a mentőket, bakker! – kiabálom hátra a vállam fölött.

Valaki gyorsan lefékez mellettünk. Easton az, aki térdre rogyva mindkét kezét rászorítja az enyémre.

– Reed – szólal meg komoran. – Jól vagy, tesó?

– Szerinted, baszki? – motyogja Reed. Úgy zihál, hogy még jobban pánikba esem tőle. – Most szúrtak le.

– Úton a mentő – jelenti be egy férfihang.

Megfordulva látom, hogy a borotvált fejű fickó fölénk hajol. Dodson aggódva néz minket.

Megint Reedre figyelek, és megint hányingerem támad. Leszúrták. Ki a fene tehette ezt vele?

– Elmenekült a köcsög – mondja Easton. – Átugrott a kerítésen, mielőtt megállíthattam volna.

– Mindegy – zihálja Reed. – H-hallottad, mit mondott, ugye? Easton bólint.

– Mit mondott? – követelem a választ, miközben igyekszem nem elhányni magamat attól, hogy Reed vére tócsába gyűlik a kövön.

East leveszi a szemét a bátyjáról, és az enyémbé néz.

– Azt mondta, hogy *Daniel Delacorte* üdvözl.

31. FEJEZET

– HOGY VAN REED ROYAL? – kérdezem már századjára.

A nővér elsiet mellettem, mintha meg se hallaná. Legszívesebben rákiabálnék, hogy „tudom, hogy hallod, te ribanc”, de szerintem azzal nem érdemelném ki a várt választ.

Easton velem szemben ül. Olyan, mint egy kitörni készülő vulkán, amióta találkozott a fickóval, aki hasba szúrta Reedet. Meg akarja ölni Danielt, és csak azért bír a széken maradni, mert aggódik Reed életéért.

Meg azért is, mert a zsaruk hamarabb felbukkantak, mint vártuk. Könyörögtem Eastonnak, hogy ne hagyjon itt, mert iszonyúan féltém. Mi van, ha valahol egy másik kés Eastonra vár?

Nem hiszem el, hogy az az őrült lefízett valakit, hogy bántsa Reedet!

– Csak azért nem csinálok szervdonort Danielből, mert Reed rögtön kinyírna, amint kijön a kórházból, ha megtudja, hogy magadra hagytalak.

– Nem tudom, Easton – rágcсsálom a hüvelykujjam körmét. – Daniel kattant. Nekiállhatsz megverni, de akkor mi lesz? Olyan szarságokra képes, hogy eszünkbe se jutna. Felbérelni valakit, hogy leszúrja Reedet... Mi van, ha létfontosságú szervet talált el

a kés? Csoda, hogy életben van.

– Akkor valami rosszabbat fogunk csinálni vele – közli komolyan Easton.

– Ti meg börtönbe mentek Reeddel a támadás miatt?

– Senki se kerül börtönbe semmiért – legyint. – Ez köztünk marad.

– Miért nem mondd el a rendőröknek, hogy mit hallottál?

– A késelő rég lelépett – rázza a fejét Easton. – Ráadásul Reed maga akarná elintézni a dolgot. Kihagyva belőle a zsarukat.

Szóra nyitom a számat, hogy tiltakozzak, de nem jut eszembe jó válasz. Én sem jelentettem fel Danielt, amiért bántani akart, és mi lett a vége? Más lányokra vadászik, és rosszfiúkat bérel fel, hogy bántsa a szeretteimet.

Callum robban be az ajtón, kizökkentve a gondolataimból.

– Mit tudtok? – kérdezi tőlünk.

– Semmit. Nem mondanak nekünk semmit! – nyafogom.

– Lószart se mondanak, fater – erősíti meg Easton.

– Maradjatok itt – bólint feszülten Callum. Igazából felesleges a parancsa.

Még sohasem örültem ennyire Callumnak. Otthon káosz uralkodik ugyan, de világos, hogy hallgatnak rá az emberek. Kimegy a váróból, hogy előkerítsen valami fejest, és utánajárjon, mi a fene van Reeddel.

Alig öt perc múlva tér vissza.

– Reed a műtőben van. Jónak tűnik a helyzet. Azért tolták be, hogy megnézzék, ért-e létfontosságú szervet a szúrás, de nem volt olyan mély, mint amilyennek elsőre látszott. Tiszta volt a seb. Izom- és kötőszöveti sérülés van, de az idővel meggyógyul – tűr bele a hajába. – Egy tiszta szúrt seb. Hallod egyáltalán, amit beszélek? – néz keményen Eastonra. – Nem hiszem el, hogy levittétek Ellát a kikötőbe, ha ez ilyen veszélyes!

– Még sohasem volt veszélyes – sápad el Easton. – Csak fiatal srácok voltak ott, mint én, akik fogadni akartak és szarrá verni egymást. Mindenkit ismertünk. Sohasem engedtek be fegyvert. Ez akkor történt, amikor kifelé jöttünk.

– Igaz ez, Ella?

– Igaz – bólogatok szaporán. – Egy pillanatig sem éreztem magam veszélyben. Voltak ott astoros diákok meg más elit gimibe járók is. Sose láttam pisztolyt vagy ilyesmit.

– Akkor azt mondjátok, hogy ez egy véletlenszerű támadás volt? Callum hitetlenkedő arcán látszik, hogy egyáltalán nem gondolja véletlenszerűnek.

– Nem, nem azt mondjuk – dörzsöli meg a száját Easton.

– Ella?

– Daniel volt – cincogom. – És az én hibám.

– Hogyhogy? Nálad volt a kés?

Ráharapok az ajkamra, hogy ne sírjam el magamat. Nem akarok pont most kiakadni, pedig érzem, hogy egy elég durva érzelmi összeomlás szélén állok.

– Nem jelentettem fel Danielt. Fel kellett volna, de nem akartam foglalkozni az egésszel. Nem valami fényes a múltam, és a tanúskodás, a gonosz pletykák a suliban... eleget kaptam már belőle.

Azt hittem, erősebb vagyok, de úgy tűnik, hogy mégsem. Szégyenkezve lehajtom a fejemet.

– Jaj, kicsim! – ölel át Callum. – Nem a te hibád. Daniel akkor is szabadlábon lenne, ha feljelentetted volna. Senkit sem zárnak börtönbe azért, mert feljelentették. Azt egy egész bírósági eljárás előzi meg.

Nem győzött meg, úgyhogy próbálom hárítani a vigasztalást.

– Nem a te hibád, Ella. Nekem kellett volna kioktatnom.

Callum megrázza a fejét.

– Egy jól irányzott pofán vágás néha tényleg csodát tesz, de szerintem ez a probléma nem oldódik meg azzal, hogy valaki összeveri azt a gyereket. Felbérelni valakit, hogy leszúrja a fiamat... Ez túlmegy az átlagos iskolai piszkálódáson. Ha néhány centivel balra talál, akkor...

Elhallgat, de így is tudom, mit akart mondani.

Ha néhány centivel balra talál a késelő, akkor éppen temetést szerveznénk. Callumnak talán igaza van, hogy Reedet akkor is leszúrták volna, ha feljelentem Danielt, de a hallgatás már akkor sem a kenyerem.

Danielt nem ráncigálhatom a sulis lépcsőjéhez, hogy megszégyenítéssel vegyem rá, hogy hagyja abba ezt. Egyszer már kipróbáltam. Reed pedig megverte. Daniel nem fog magától leállni.

Valakinek le kell állítania.

– Mi lenne, ha feljelentést tennék? – kérdezem.

– A mairól? – kérdezi Callum.

Easton ráncolja a homlokát, de nem foglalkozom vele.

– Nem, a múltkoriról. Amikor bedrogozott. Ahhoz biztos késő, hogy vizsgálatokat meg ilyesmiket csináljanak, de mások is voltak abban a szobában. Valami Hugh nevű srác. Meg két lány a North gimiből. Ők tudják, hogy Daniel belőtt engem.

Callum hátradől, hogy a szemembe nézzen. Aggódó arcot vág.

– Nem fogok hazudni, kicsim. Az ilyen ügyek nagyon durvák tudnak lenni az áldozatoknak, és azóta már eltelt valamennyi idő. Nem tudunk vérmintát vetetni tőled. Ha mások nem tudnak, vagy nem akarnak tanúskodni, akkor a kettőtök szava áll egymással szemben.

Tudom, és pont ezért nem tettem eddig feljelentést. Nagy huzavona az egész, aminek mintha soha nem lenne eredménye – pláne annak a számára, aki az egészséget elszenvedte. De mi más

választásom van? Fogjam be a számat, hogy Daniel további áldozatokra vadásszon?

– Lehet. De nem csak engem bántott. Lehet, hogy ha kiállok, akkor mások is csatlakoznak.

– Rendben. Mi természetesen melletted állunk – közli Callum tényszerűen, mintha másképpen el sem tudná képzelni. Ahogy anya is tenné, ha még élne. – Vannak eszközeink. Felkérünk majd egy PR-csapatot és a legjobb ügyvédeket. Addig turkálnak majd Daniel múltjában, amíg a Delacorte-ösök csontváza is kiesik a szekrényből.

Még nem fejezte be, de nyílik az ajtó, és megjelenik egy orvos. Nem véres a ruhája, és nem tűnik szomorúnak.

Megkönnyebbülten felsóhajtok. Nem tudom, miért. Talán azért, mert ha csupa vér lenne, az azt jelentené, hogy pocsékul sikerült a műtét, és Reednek hajszálon múlik az élete.

– Mr. Royal? – kérdezi felénk közeledve. – Dr. Singh vagyok. A fia jól van. A kés nem ért létfontosságú szervet. Javarészt felületes szúrás volt. Elkapta a pengét a kezével, emiatt megsérült a tenyere, de az tíz-tizenöt napon belül meggyógyul. Addig tartózkodjon a megerőltetéstől.

Easton felhorkant mellettem, Callum pedig csúnyán néz rá. Én elvörösödöm.

– De ha a Riders továbbra is nyer, akkor a State kupán már pályára léphet.

– Nem mondja komolyan, hogy a focival jön! – bukik ki belőlem.

Ezúttal én kapok szúrós pillantásokat. Dr. Singh leveszi a szemüvegét, és beletörli az ingébe.

– Természetesen komolyan mondom. Nem akarjuk, hogy az egyik legjobb védőnk lemaradjon a bajnokságról.

Dr. Singh úgy néz rám, mintha megőrültem volna. Széttárt

karokkal elcsörtetek, miközben Callum a Riders esélyeit latolgatja az orvossal úgy, hogy Reed nem lesz ott az első mérkőzésen.

– Easton, ugye nem fogod hagyni, hogy játsszon a bátyád? – sziszegem.

– A doki szerint rendben. Amúgy meg szerinted van bármi hatalmam Reed felett?

– Zakkantak vagytok mind. Reednek ágyban lenne a helye!

– Hallottad, mit mondott az orvos – forgatja a szemét. – Felületes sérülés. Két hét múlva kutya baja.

– Feladom. Nevetséges ez az egész.

– Hazamehetünk? – jön oda hozzánk Callum.

– Nem várhatom meg Reedet? – tiltakozom.

– Nem. Saját kórteremben van, de nincs benne ágy neked. Vagy neked – fordul Eastonhoz. – Mindketten hazajöttök velem ma éjszakára, hogy rajtatok tarthassam a szememet. Reed alszik, és nem kell, hogy miattatok aggódjon.

– De...

– Nem – mondja Callum halhatatlanul. – Te pedig, Easton, nem mész át Delacorte-ékhoz, és nem csinálsz semmit.

– Jó – duzzog.

– El akarok menni a rendőrségre, hogy feljelentsem Danielt – jelentem ki. Ma éjjel meg kell tennem, mielőtt inamba szállna a bátorságom. És az, hogy Callum itt van mellettem, majdnem olyan jó, mintha Reed lenne.

– Előbb odamegyünk – egyezik bele Callum, és kiterel minket a várakozó városi autóhoz. – Minden rendben lesz. Szia, Durand!

Durand alig láthatóan bólint, és beül a volán mögé.

Amint elindulunk, Callum tárcsáz egy számot, és a térdére teszi a kihangosított telefont.

Egy álmos hang veszi fel a harmadik csörgésre.

– Callum Royal? Éjjel egy óra van!

– Jó estét, Delacorte. Hogy van? – kérdezi udvariasan.

– Valami baj van? Elég későre jár.

Daniel apja fojtott hangon beszél, mintha ágyban lenne.

– Tudom. Csak udvariasságból értesítem. Úton vagyok a rendőrségre a nevelt lányommal és a fiammal. A maga fia, Daniel, hogy is mondjam... Egy kibaszott bűnöző seggfej, és meglátjuk, meg tudjuk-e egy kicsit szorongatni.

Döbbszent csend fogadja a kijelentést. Easton a szájára szorítja a kezét, hogy tompítsa a röhögést.

– Nem tudom, miről beszél – mondja végül Delacorte.

– Az elképzelhető – ismeri el Callum. – A szülők néha nem figyelnek oda a gyerekeikre. Én is beleestem ebbe a hibába. A jó hír, hogy kiváló magánnyomozói csapat áll rendelkezésemre. Mint tudja, a mi kormányzati munkánk során nagyon óvatosságnak kell lennünk, hogy kiket alkalmazunk. A csapatom különösen hatékony abban, hogy előásson minden olyan titkot, ami befolyásolhatja egy ember őszinteségét. Biztos vagyok benne, hogy ha semmilyen csontváz nem lapul Daniel szekrényében...

Itt egy pillanatra elhallgat a drámai hatás kedvéért. Működik a dolog, mert feláll a szőr a hátamon, pedig nem is én vagyok az, akit megfenyeget.

– ...vagy a maga szekrényében, akkor nincs mitől tartania. Jó éjszakát, bíró úr!

– Várjon, várjon! Ne tegye le – hallatszik matatás a vonal másik végéről. – Egy pillanat.

Ajtócsukódás, aztán a bíró hangja már hangosabb és éberebb.

– Mi az ajánlata?

Callum hallgat.

Delacorte-nak ez nem tetszik. Pánikba esve könyörögni kezd.

– Bizonyára van valami kiindulási alapja a megegyezésre, máskülönben nem hívott volna fel. Álljon elő a követeléseivel!

Callum továbbra sem válaszol.

Amikor Delacorte megint megszólal, szinte már levegőért kapkod.

– Elküldöm Danielt. Meghívást kapott a Knightsbridge fiúiskolába Londonból. Biztattam, hogy menjen, de egyelőre nem akarja itt hagyni a barátait.

Hát nagyszerű. Akkor Londonban erőszakoljon és szurkáljon másokat? Szóra nyitom a számat, de Callum felemeli a kezét és megrázza a fejét. Hátradőlve igyekszem magamra erőltetni egy kis türelmet.

– Próbálkozzon megint – válaszolja tömören.

– Mit akar?

– Azt akarom, hogy Daniel rájöjjön, hogy rosszat csinált, és a jövőben változtasson a viselkedésén. Nem feltétlenül gondolom, hogy a szabadságvesztés ilyen változáshoz vezetne. Nagyjából öt óra múlva két tengerészgyalogos fog megjelenni a házuk előtt. Maga aláírja a nyilatkozatot, hogy elenged velük egy tizenhét éves fiút. Daniel ezután a katonai akadémiára fog járni, amit arra találtak ki, hogy ott helyre tegyék az olyan problémával küszködő fiatalokat, mint ő. Ha jól teljesít, hazamehet. Ha nem, akkor bedaráltatjuk az egyik gép propellerével.

Callum nevetve teszi le a telefont, de tényleg nem tudom, hogy csak viccelt-e.

Tudom, hogy akkorák a szemeim, mint két pingponglabda.

– Ööö... Tényleg ki fogod nyírni Danielt? – bukik ki belőlem.

– Baszki, apa! Nagyon kemény vagy.

– Köszönöm, fiam! – mondja Callum egy félmosollyal. – Mindegy, mit gondoltok, srácok, azért még valamennyire tökös vagyok. És nem, Ella, nem fogom megölni Danielt. A

hadseregben meg tudják menteni a srácokat. Vagy a rosszakból kihozzák a legrosszabbat. Ha a barátaim szerint menthetetlen, még mindig vannak lehetőségek. Ezek közül egyiket sem óhajtom megvitatni veletek.

Hát jó.

Hazaérve Easton felrohan az emeletre, hogy tájékoztassa az ikreket, Callum pedig eltűnik a dolgozószobájában, hogy felhívja Gideont, és elmesélje neki a történeteket. Nekem a folyosón állva eszembe jut az első este, amikor beléptem ebbe a házba. Késő volt már. Majdnem olyan késő, mint most.

A fiúk a kétszárnyú lépcsősor emeleti korlátjánál álltak, örömtelen és barátságtalan arccal. Féltém tőlük. Most meg? Őket féltém.

Callum változófélben van. A ma esti és az elmúlt néhány heti viselkedése alapján sokkal jobban részt vesz a család életében, mint amikor idekerültem. De mindez semmivé lesz, ha feleségül veszi Brooke-ot. A fiai sohasem fognak teljesen megbízni benne, amíg azzal a szörnyű nővel van. Ő miért nem látja át ezt?

Ha Callumnak lenne esze, Brooke-ot is elküldené abba a katonai iskolába Daniellel. Valamiért viszont vak, ha Brooke-ról van szó.

Ráharapok a szám belső oldalára. Mi lenne, ha Callum megtudná az igazat? Ha tudna Reedről és Brooke-ról... Vajon akkor is elvenné feleségül?

Ez csak egyféleképpen derülhet ki...

Ha Reed itt lenne, nem akarná, hogy kövessem Callumot a dolgozószobájába. De önálló döntést hozok. Tudom, hogy magánkívül lesz, ha megtudja, mit tettem, de valakinek muszáj hatnia az apjára, és az a valaki, sajnos, szerintem csak én lehetek.

Halkan bekopogok.

- Callum, Ella vagyok.
- Gyere be – szól ki barátságtalanul.

Besétálok a szobába. Nagyon férfias a berendezés: falakat borító sötét cseresznyefa lambériával, burgundi bőr ülőfelületekkel és fűzőid sötétítőfüggönnyel.

Callumnak természetesen pohár van a kezében. Gondolatban rábólintok. Ha bármikor is oka van az ivásra, az a ma este.

- Köszönöm, hogy *elintézed* a Daniel dolgot – mondom neki.

– Megígértem, amikor idehoztalak, hogy bármit megteszek érted. Ebbe az is beletartozik, hogy biztonságban tudjalak az olyan alakoktól, mint Delacorte. Régen el kellett volna küldenem.

– Ezt nagyra értékelem – sétálok el a könyvek mellett. A polcok közepénél még egy nagy kép van kitéve Mariáról. – Maria gyönyörű volt. A fiúknak nagyon hiányzik – teszem hozzá némi habozás után.

Callum néhányszor körbelötyköli az italt a poharában, mielőtt válaszol:

- Már nem vagyunk ugyanazok, amióta itt hagyott minket.

Veszek egy mély lélegzetet, mert tudom, hogy mindjárt átlépek egy csomó határt.

– Callum... Brooke-ról... – fújom ki a levegőt gyorsan. – Ez a huszonegyedik század. Nem kell elvenned egy lányt csak azért, mert terhes.

- De igen – nevet fel élesen. – Tudod...

– Mit tudok? – kérdezem dühösen. Legszívesebben odaugranék, hogy kiússem a poharat a kezéből. – Mi az, amit nem mondasz el nekem?

A pohár széle fölött néz rám.

- Basszus, Callum! Hajlandó vagy beszélni?

Csaknem egy egész perc eltelik, mire sóhajt egy szívet tépően

hatalmasat.

– Ülj le, Ella!

Annyira remeg a lábam, hogy nem tiltakozom. Lerogyok vele szemben a székre, és várom, hogy bármiféle bepillantást engedjen abba, hogy miféle kötelezettsége van Brooke felé.

– Brooke tökéletes időpontban jelent meg az életemben – vallja be. – Bele voltam merülve a gyászba, és arra használtam a testét, hogy felejtsek. Utána pedig... Egyszerűbb volt továbbra is kihasználni – mondja úgy, hogy minden egyes szavából árad a megbánás. – Nem zavarta, hogy megcsaltam. Még biztatott is. Elmentünk valahova, és rámutatott a nőkre, akikről úgy gondolta, hogy jó lenne nekem velük. Nem kellett érzelmileg belemennem a kapcsolatba, és ez tetszett. De egyszer csak már többet akart, mint amennyit adni tudtam. Sohasem fogok egy másik Mariát találni. Brooke semmiben sem inspirál engem, csak élvezetet ad.

– Akkor engedd el – bámulok rá hitetlenkedve. – Attól még lehetsz a gyermeke apja.

A fenébe, Brooke még el is adná a gyereket, ha valaki jó árat ajánlana érte.

Callum úgy folytatja, mintha ott se lennék.

– Ha Brooke a feleségem lesz, akkor talán irányíthatom őt. Szerződésbe foglalt ígéretekkkel köthetem. Nem akar Bayview-ban lakni. Valami nagyobbra vágyik. Párizsban, Milánóban, Los Angelesben vagy olyan helyen szeretne élni, ahol színészek, modellek és sportolók köreiben nyüzsgöghet. Ha távol tudom tartani a fiaimtól, megéri.

– Te nem távol tartod őt a fiaidtól, hanem még inkább az orruk elé tolod!

Hová tűnt ennek az embernek a józan esze?

– A nyugati parton leszünk. Vagy külföldön. A fiúk jól

ellessznek itt magukban, amíg befejezik a középiskolát. Minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy távol tartsam tőlük Brooke-ot. Főleg Reedtől.

– Mire célzol? – ráncolom a homlokomat.

A következő szavak hallatán meghűl az ereimben a vér.

– A gyerek valószínűleg az övé, Ella.

Még szerencse, hogy ülök. Ha nem ülnék, tuti, hogy eldőltém volna.

Azért jöttem ide, hogy vallomást tegyek Reedről és Brooke-ról, de Callum, akit gyanútlanak hittem, már tudja, hogy a fia lefeküdt a barátnőjével?

Biztos látszik valami az arcomon, mert szúrósabbra vált a kép szeme.

– Te tudtad – állapítja meg eltűnődve.

Reszketve bólintok. Eltart egy pillanatig, mire meg bírok szólalni: – Te tudtad? – kérdezem.

Keserűen kuncogni kezd.

– Amikor Brooke eléim állt a hírrel, hogy terhes, ugyanazt mondta, amit most te. Hogy megtarthatja a babát, és én majd támogatni fogom. Ekkor közölte, hogy lefeküdt Reeddel, és hogy tőle lehet a gyerek.

Elfog az émelygés.

– Mi-mit mondott, mikor történt? Hogy ő és Reed...?

Reed megesküdtött rá, hogy hozzá sem ért Brooke-hoz, amióta először megcsókolt, de sohasem bocsátkozott részletekbe, hogy mikor feküdtek le utoljára. Én pedig nem voltam elég bátor vagy hülye ahhoz, hogy faggassam erről.

Callum kiüríti a poharát, és feláll, hogy töltsön magának még egyet.

– Feltételezem, hogy mielőtt idekerültél. Ismerem Reedet. Nem ért volna hozzád úgy, hogy még Brooke-kal van.

– Te tudsz rólunk? – kapok a szívemhez.

– Nem vagyok teljesen vak, Ella, ti pedig nem vagytok valami óvatosak. Arra gondoltam, hogy talán mindkettőtöknek jó lesz így. Reed olyannal van, aki korban illik hozzá, neked pedig van valaki fontos az életedben. Nem tudtam, mielőtt elszöktél – teszi hozzá. – De utána már igen.

– Miért nem tudtad, hogy mire készül Brooke? Miért nem védted meg tőle a fiadat?

A vádló hangnemem hallatán elsötétül a tekintete a dühtől.

– Most őt védem! Szerinted azt akarom, hogy a fiam egész életében hozzá legyen kötve? Jobb, ha sajátomként nevelem fel azt a gyereket, és hagyom, hogy Reed olyan életet éljen, amelyet megérdemel.

– Semmiképp nem lehet az övé, Callum. Fél éve voltak együtt legutoljára, és Brooke nincs hat hónapos terhes.

Hacsak Reed nem hazudott nekem arról, hogy mi történt a szobájában múlt hónapban...

Nem. Nem! Nem vagyok hajlandó ezt gondolni. Azért adtam neki még egy esélyt, mert bízom benne. Ha azt mondja, Hogy akkor egy ujjal sem nyúlt hozzá, akkor tényleg nem nyúlt.

Callum úgy néz rám, mint egy gyerekre. Egy hülye gyerekre.

– Csak az övé lehet, Ella.

– Honnan tudod, hogy nem a tiéd?

– Tizenöt éve elkötöttek – mondja bús mosollyal.

– Ó! – felelem nagyot nyelve.

– Maria szörnyen vágyott egy kislányra – vallja be Callum. – Folyton próbálkoztunk, de miután megszülte az ikreket, az orvos megmondta neki, hogy nem lehet több gyereke. Belehalhatott volna egy újabb terhességbe. Ezt nem volt hajlandó elfogadni, úgyhogy elkötöttem magam, és sohasem mondtam el neki – rázza a fejét szomorúan. – Nem lehetek Brooke gyerekének az

apja, de vállalhatom a felelősséget a kicsiért. Ha Reedet belerángatjuk ebbe, akkor lesz egy örök kötelék közte és Brooke között. Egy bűntudatra, megbánásra és felelősségre épülő kötelék. Nem hagyhatom, hogy ez megtörténjen. A fiam utálhat engem annyira, hogy elszórakozzon a barátnőmmel, de én szeretem őt annyira, hogy megkíméljem egy nyomorúságos élettől.

– Hány hónapos terhes? – kérdezem.

– Három és fél.

Ökölbe szorul a kezem. Valahogy bele akarom ültetni Callum agyába, hogy tévesek a feltételezésesei.

– Én hiszek Reednek, hogy fél éve nem nyúlt hozzá.

Callum csak bámul.

– Hiszek neki! – győzködöm. – És bárcsak te is hinnél! Csak azért, mert te nem csaltad meg Mariát, és Reed nem csalna meg engem, Brooke még gondolhatja máshogy.

– Brooke túlságosan vágyik a Royal névre ahhoz, hogy kockáztasson. Egyszer rajtakaptam, hogy nem szedi a fogamzásgátlót.

Megdörzsölöm az arcomat, mert Callum már szemlátomást meghozta a döntést.

– Azt gondolsz, amit akarsz, de tévedsz – állok fel a kudarctól kicsit görnyedten. Az ajtóban még megállok egy utolsó próbálkozásra. – Reed azt akarja, hogy csináltass apasági tesztet. Erőszakkal is rávenné Brooke-ot, ha tudná.

Callum ledöbben.

– Belemenne a tesztbe, és kockáztatná, hogy hivatalosan apaként nevezzék meg?

– Nem. Azért menne bele a tesztbe, hogy kiderüljön az igazság – nézek a szemébe. – Brooke hazudik neked. Nem Reedtől vár gyereket, és ha egy kicsit is bízol a fiadban, rávennéd

Brooke-ot a tesztre, és tennél róla, hogy vége legyen ennek az egész hülye katyvasznak.

Elindulok kifelé, de Callum felemeli a kezét.

– Várj!

A homlokomat ráncolva megfordulok, és nézem, ahogy tárcsáz egy számot a telefonon. Akárkit is hív, az illető azonnal felveszi.

– Dottie – kiabálja bele a kagylóba. – Amikor ma reggel bejössz az irodába, kérj egy időpontot Ms. Davidsonnak a bayview-i nőgyógyászati rendelőbe pénteken pontban reggel kilencre! És küldj érte egy kocsit!

Mosoly terül szét az arcomon. Talán vette az adást.

Callum leteszi, és aggódva néz rám. Aztán felsóhajt.

– Baromira remélem, hogy neked van igazad, Ella.

32. FEJEZET

REED

ELLA NEM HAJLANDÓ MOCCANNI MELLŐLEM, amióta kijöttem a kórházból. Pedig erre semmi szükség. A fájdalomcsillapító többnyire teszi a dolgát. Ha nem mozgok, akkor a legnagyobb kellemetlenség, hogy viszketnek az öltések. A dokik azt mondták, hogy ne vakarjam őket, és ne kockáztassam a felszakadást, szóval igyekszem lekötni a figyelmemet azzal, hogy nézem, ahogy Sawyer és Sebastian úgy dobálja Laurent a medencében, mintha strandlabda lenne.

Nincs valami kellemes este az úszáshoz, de fűtött a medencénk, Laurent pedig az ikrek is melegen tartják. Ella meg én egy nyugágyban bújunk össze, Easton pedig a mellettünk lévő széken ülve SMS-ezik.

– Wade tudni akarja, hogy lesz-e menő sebhelyed – veti oda Easton.

Ella felmordul.

– Mondd meg Wade-nek, hogy ne agyaljon ilyen hülyeségeken, és örüljön, hogy életben van a legjobb barátja.

Ezen vihogok.

– Szó szerint idézlek, hugi – pötyög valamit Easton, aztán vár,

és végül nevetni kezd. – Wade kíváncsi, hogy így kiabálsz-e Reeddel, amikor szexeltek.

– Van középső ujjas szmájli? – érdeklődik kedves hangon Ella. – Ha van, küldd el neki azt!

Megsimogatom a bársonyos haját, és élvezem, ahogy hozzábújik az oldalamhoz. Sohasem fogja megtudni, hogy kurvára félttem tegnap este. Nem a saját biztonságomért aggódtam, hanem érte. Amikor az a csuklyás fazon előbukkant az árnyékból, az volt az első és egyetlen gondolatom, hogy megvédjem a csajomat. Nem is emlékszem rá, hogy a hasamba szúrt a penge. Csak arra emlékszem, hogy félretoltam Ellát, és elé vetettem magamat.

Jézusom! Mi van, ha Daniel őrá küldött valakit, nem pedig rám? Mi lett volna, ha komoly baja esik?

– Reed? – motyogja aggódva.

– Hmm?

– Hirtelen olyan feszült lettél. Jól vagy? – ül fel rögtön. – Kérsz még fájdalomcsillapítót?

– Jól vagyok. Csak eszembe jutott Delacorte, meg hogy mekkora pszichopata.

– Az – helyesel sötéten Easton. – Remélem, szétrúgják a seggét abban a katonai börtönben.

– Nem börtön – sóhajt fel Ella. – Hanem akadémia a gondokkal küszködő fiataloknak.

– Gondokkal küszködő fiataloknak? – horkan fel Easton. – Az a seggfej nem csak gondokkal küszködik. Bérgyilkost küldött a bátyámra!

– Szerinted a csuklyás pasas tényleg meg akarta ölni Reedet? Mi van, ha megint próbálkozik? – kérdezi Ella. Olyan a hangja, mintha tényleg kezdene kiborulni, úgyhogy vetek egy szúrós pillantást Eastonra.

– Senki sem akart megölni – csitítgatom. – Máskülönben a nyakamat vágta volna el.

– Istenem, Reed! – borzong meg Ella. – Miért mondasz ilyet?

– Bocs. Hülyeség volt – húzom megint magamhoz. – Ne is beszéljünk erről többet! Daniel elment. És megmondta a zsaruknak a csuklyás nevét, szóval seperc alatt meg fogják találni, oké?

– Oké – ismétli nem túl meggyőzően.

Éles visítás hallatszik a medence felől. A sekélyebbik felére kapjuk a tekintetünket, ahol Seb próbálja kikötni Lauren bikinijét.

– Sebastian Royal! Ne merészd! – kiabálja kacagva, miközben próbál elúszni az öcsém előtt.

Sawyer odaúszik Lauren mögé, felkapja, és folytatódik a „strandlabdázás”.

East előrehajol a széken, és halkán megszólal:

– Szerintetek hogy működik ez?

– Mire gondolsz? – hunyorog rá Ella.

– Lauren meg az ikrek. Szerintetek hármásban szokták csinálni, vagy felváltva?

– Tényleg nem akarom tudni – mondja Ella őszintén.

Én sem. Sohasem kérdeztem ki Sebet és Sawyert a párkapcsolataikról. Lauren a külvilág felé Sawyer barátnője, de fogalmam sincs, mi folyik a zárt ajtók mögött.

Lépteket hallok a hátunk mögött, és megint megfeszülök, amikor az apám megjelenik a medenceparton.

– Hogy vagy, Reed?

– Tök jól – válaszolom rá se nézve.

Kínos csend telepszik a környékünkre. Nem tudok apa szemébe nézni, amióta Ella elmesélte, hogy beszélt vele. Szégyellte magát és ideges volt, amikor ma reggel bejött hozzám

a kórházba, és csak úgy kibukott belőle a vallomás, miközben én ott ültem a lelkiismeret-furdalással és a döbbenettel küszködve.

Apa tud Brooke-ról. És rólam. Ella szerint már hetek óta tudta, és nekem egy szót se szólt róla. Biztos ez a Royal-módszer. Elkerülni a durva dolgokat. Nem beszélni az érzésekről. Valahol hálás vagyok érte.

Nem tudom, hogy fogok reagálni, ha apa felhossa a témát. Még nem tette meg, de Ella mesélt a tervezett apasági tesztről, úgyhogy előbb-utóbb mondania kell valamit, nem?

Elég kellemetlen beszélgetés lesz. Boldogan elhalasztom, ameddig csak lehet.

Apa megköszörüli a torkát.

– Ugye, hamarosan végeztek, srácok? – pillant a medencére, aztán a nyugágyakra. – Arra gondoltam, hogy mindannyian elmehetnénk vacsorázni. A repülőnek tele a tankja, és készen áll, ha mi is.

– A repülő? – kerekedik el Lauren szeme a medence sekélyebbik felén. – Hová megyünk?

Callum rámosolyog.

– Washingtonba. Arra gondoltam, jó kis meglepetés lenne nektek. Te jártál már ott? – fordul Ellához.

Ella megrázza a fejét. A medence felől pedig hallom, hogy Lauren odasziszeget az ikreknek:

– Ki repül el egy másik államba *vacsorázni*?

– Royalék – motyogja Sawyer.

– Szerintem én nem állok rá készen – vallom be. Morcos a hangom, mert utálom gyengének mutatni magam, de kezd múlni a fájdalomcsillapító hatása. Egyáltalán nem vonz az ötlet, hogy felkeljek és elmenjek valahova. – De ti menjetek nyugodtan! Én elleszek itthon.

– Én is maradok – vágja rá Ella.

Megfogom a térdét, és nem kerüli el a figyelmemet, hogy apa követi a kezemet.

– Nem. Menj velük – mondom neki rekedten. – Reggel óta nem moccansz mellőlem. Rád fér egy kis környezetváltozás.

Ettől cseppet sem tűnik boldognak.

– Nem hagylak egyedül.

– Á, jól ellesz – pattan fel Easton, ami nem lep meg. Észrevettem, hogy egész nap nyugtalanul mozgolódik. Őt nem arra találták ki, hogy csak üljön és ne csináljon semmit.

– Menj – noszogatom Ellát. – Imádni fogod Washington, hidd el!

– Gyere, hugi! Megnézzük odafentről a Washington Monumentet. Úgy néz ki, mint egy hatalmas farok.

– Easton! – korholja Callum.

Végül sikerül meggyőznünk Ellát, és mindenki eltűnik a házban, hogy átöltözzön a vacsorához. Én átköltözöm a nyugágyról a játékszoba kanapéjára. Ella húsz perccel később ott talál rám.

– Biztos, hogy jól elleszel egyedül? – harap az ajkába.

– Jól vagyok, bébi – tartom fel a távirányítót. – Megnézek egy meccset, aztán szunyókálok egyet vagy ilyesmi.

Odajön hozzám, és gyengéden szájon csókol.

– Megígéred, hogy ha bármi van, felhívsz? Ráveszem Callumot, hogy azonnal repüljünk haza.

– Megígérem.

Leginkább csak azért, hogy a kedvében járjak.

Egy újabb csók után Ella elmegy. Hallom a léptek zaját és a hangokat a folyosóról, ami aztán elhalkul, és síri csend telepszik a házra.

A kanapén elnyúlva a képernyőre koncentrálok. Nézem, ahogy a Carolina csapata egyik touchdown-t szerzi a másik után.

A New Orleansnek elég gyér a védelme. Szeretem látni, hogy győz a kedvenc csapatom, de eszembe juttatja, hogy a Riders legalább két meccsén nem leszek ott, és ez totál kikészít.

Mélyet sóhajtvá kikapcsolom a tévét. Aludni akarok, de mielőtt lehunyom a szememet, megcsörren a telefonom.

Brooke az.

Francba!

Mivel tudom, hogy SMS-hadjáratot indít ellenem, ha nem veszem fel, ezért megnyomom a zöld gombot.

– Mit akarsz? – motyogom.

– Most értem vissza Párizsból. Tudunk beszélni?

Szokatlanul finom a stílusa, ami rögtön gyanús.

– Azt hittem, csak a jövő héten jössz.

– Korábban jöttem. Perelj be miatta!

Ja, tényleg van valami baja. Óvatosan felülök.

– Egy szavad sem érdekel. Zaklass valaki mást!

– Várj! Ne tedd le – mondja, aztán reszketős sóhajt hallok a vonal túloldaláról. – Készen állok az alkura.

– Mi a fenét jelentsen ez? – feszül meg a vállam.

– Csak gyere át és beszéljünk – könyörög Brooke. – Csak te és én, Reed. Ne hozd Ellát vagy a testvéreidet!

– Ha így próbálsz elcsábítani... – kuncogok.

– Nem akarlak elcsábítani, te kis faszkalap!

Megint nagy levegőt vesz, mintha le akarna higgadni.

– Alkut akarok kötni – folytatja. – Szóval ha nem gondoltad meg magad arról, hogy azt akarod, hogy elmenjek, azt javaslom, vonszold ide a seggedet!

Ettől csak még bizalmatlanabb leszek. Nyilván készül valamire. Újabb játszma, amiben semmi kedvem részt venni.

De ha csak egy fikarcnyi esélye is van annak, hogy most komolyan beszél, akkor megtehetem-e, hogy nem foglalkozom

vele?

– Húsz perc múlva ott vagyok – válaszolom némi habozás után.

33. FEJEZET

ELLA

SZUPER WASHINGTONBAN VACSORÁZNI, de örömet és megkönnyebbülést érzek, amikor leszáll a gép a magánreptéren. Hiányzott Reed, és rossz tudni, hogy egész este egyedül volt, fájdalmak között.

– Megnézel egy filmet velem és Reeddel? – kérdezem Eastont, miközben kiszállunk a városi autó hátsó üléséről.

Már majdnem rábólint, amikor rezeg a telefonja. Rápillant a kijelzőre, aztán megrázza a fejét.

– Wade áthívott. Van egy barátja, akinek kell a közönség.

Callum gyorsít a léptein, hogy ne hallja a fia terveit. Nekem esélyem sincs elmenekülni.

– Legyél óvatos – mondom Eastonnak, és lábujjhegyre állva adok egy puszit az arcára.

– Mindig – borzolja fel a hajamat. – Mindig megúszom. Ahogy otthon tanultam! – kiált az apja után.

A félhomályban nem látom rendesen, de Callum mintha beintene neki anélkül, hogy hátrafordulna.

– Te is vigyázz magadra – csipkelődik Easton. Sohasem

tudhatod, mikor akar Reed megfogni egy gyerekkel.

Erre elfintorodom, ő pedig megborzong.

– Bocsi, ez csúnya volt – teszi hozzá.

– Nem, semmi baj. Amúgy pedig meglesz az apasági teszt, szóval néhány napon belül megtudjuk, kié az az ördögfatty, jó? Vagy egy hét múlva.

– Biztos vagy benne, hogy nem Reedtől van? – faggat Easton habozva.

– Esküszik, hogy nem tőle van.

– Akkor apától?

Most rajtam a sor, hogy habozzak. Bárcsak ne őriznék ennyi titkot! Nem tudom, miért nem mondja el Callum a fiainak, hogy elköttette magát.

– Nem, szerintem nem is tőle.

Easton kifújja magát.

– Helyes. Csak egy plusz Royalnak van hely a házban, és az te vagy. Azzal kedvesen megpusztilja a homlokomat, és a furgonjához rohan.

Az ikrek eltűntek odabent a házban. Callumnak ég a villany a dolgozószobájában. Az emeleti folyosón – amelyik a szobámhoz vezet és Reedéhez – halovány fény világít. A lépcsőn felfelé vezető út kísértetiesen hasonlít ahhoz, amikor rányitottam Reedre és Brooke-ra. Felérve végignézek a hosszú folyosón, és egy kicsit gyorsabban ver a szívem.

Emlékeztetem magamat, hogy akkor nem is az történt, amire gondoltam, és semmi okom azt hinni, hogy bárki is ott van Reed szobájában rajta kívül. Mégis kalapáló szívvel és izzadó tenyérrel lépek az ajtóhoz.

– Reed?

– A fürdőben – hallok a távoli válaszát.

Megkönnyebbülten felsóhajtva lenyomom a kilincset. A szoba

üres, de a belőle nyíló fürdő félig nyitott ajtaján fény szűrődik ki. Bedugom a fejem, és amikor meglátom őt, elakad a lélegzetem. Nincs rajta a kötés, a mosdóban pedig véres gézlapok hevernek.

– Jaj, istenem! Mi történt?

– Meghúztam a varratot. Csak kötést cserélek – dobja be a rózsaszín foltos anyagdarabot a kukába, és odacsap egy tiszta fehér kötést az oldalára. – Segítesz odaragasztani?

Egy szempillantás alatt ott termek mellette, és homlokráncolva felkapom az orvosi tapaszt a tükör elől. – Hogy történt ez? Sokat mocorogtál?

– Nem nagyon.

Hunyorogva végigmérem. Ez nem tagadás volt, hanem terelés.

– Hazudsz.

– Mozogtam egy kicsit – hagyja rám. – Semmi komoly.

Sötéten csillog a kék szeme. Odalent volt, hogy a zsákot püfölje?

Még mindig Brooke miatt emésztí magát? Miközben tépek a tapasztól, rápillantok a kezére, de nincs sérülés a büttykein.

– Tudtam, hogy itthon kellett volna maradnom – mormogom. – Szükséged volt rám. Mit csináltál, amíg nem voltam itt? Súlyokat emelgettél?

Reed válasz helyett lehajol, hogy megcsókoljon. Durván és röviden.

– Esküszöm, hogy semmiség – mondja, amikor kibontakozik a csókból. – Meg akartam fogni valamit, éreztem, hogy meghúzódik a varrat, és most tessék.

– Eltitkolsz előlem valamit – szorítom össze az ajkamat. – Azt hittem, elfogadtuk a „nincs titok” szabályt.

– Ne veszekedjünk már, bébi – fogja meg a csuklóm, és kivonszol a fürdőszobából az ágy felé. – Komolyan nem történt

semmi. Bevettem még egy fájdalomcsillapítót, úgyhogy boldog vagyok és kába.

Félmosolyt villant rám, a szeme viszont nem vidám. De legalább rám néz. Válaszokat keresve fürkészem a tekintetét, és látom, hogy megfeszül a szája körül, amit a fájdalomhoz tudok társítani. Akármilyen is történt ma este, várhat holnap reggelig. Le kell feküdnie.

– Nem szeretem látni, hogy fáj neked – vallom be, miközben kényelmesen elhelyezkedünk az ágyában.

– Tudom. De hidd el, hogy nem fáj annyira.

– Pihenned kellett volna – paskolom meg a tapaszt. Szinte nem is érdekel, hogy megvonaglik tőle. – Látod? Fáj.

– Bizony, bébi. Leszúrtak, emlékszel? – fogja meg a kezemet, és közel húz magához.

Szabályos ritmusra emelkedik és süllyed a mellkasa. Mindent elvehetnek tőlem: az autókat, a repülőket, a vacsorákat a nagyon menő éttermekben... De azt nem bírnám ki, hogy elveszítsem Reedet. Összeszorul a gyomrom az idegességtől, és felszínre tör, hogy miért vagyok ennyire kiborulva.

– Az én hibám, hogy leszúrtak téged.

– Nem, nem a tiéd – biggyeszi lefelé a szája szélét. – Ne is mondj ilyet!

– Pedig igaz. Daniel nem akart volna bosszút állni rajtad, ha nem rajtam múlik.

Eltöprengve simogatni kezdem az izmos mellkasát, lefelé haladva a bordái közötti keskeny ösvényen, és hálát érzek, amiért nincs súlyosabb sérülése.

– Baromság. Én voltam az, aki még a szart is kiverte belőle, aztán megmondta a randipartnerének, hogy egy erőszaktevővel vacsorázik. Velem volt baja.

– Jó – hagyom rá, mert tudom, hogy úgysem fogom

megnyerni a csatát. – Örülök, hogy elment.

– Apa elintézte. Ne aggódj – simogatja a hátamat Reed. – Milyen volt a vacsora?

– Jó. Nagyon puccos. Tele volt az étlap olyanokkal, amiket ki se tudok mondani.

Foie gras. Langoustine. Nori.

– Mit rendeltél? – kérdezi vigyorogva.

– Homárt. Finom volt.

A langusztá is, amiről később tudtam meg, hogy kisebbfajta homár. A foie grast kihagytam (kacsamáj) és a norit is (tengeri hínár), mert mindkettő undinak hangzott, amikor elmagyarázták, hogy mi.

– Örülök, hogy jól érezted magad.

Lelassul a keze, és a vigasztaló simogatás átcsap valami másba... izgatóbbá.

Próbálok elhúzódní, mert zavarba ejtő, hogy milyen könnyen beindít. Nem használhatom ki ilyen állapotban. Sérülten.

– Hiányoztál – vallom be.

– Te is nekem – ad még egy gyors pusztit.

– Legközelebb te is jössz. Látom, nem lehet magadra hagyni.

– Oké! – Vesz egy mély lélegzetet, és közelebb húz magához.

– Legközelebb, amikor apa elrepül valahova, együtt megyünk.

– Ugye, tudod, hogy ez milyen örülten hangzik?

– Melyik része?

– A repülés – pusziom meg a vállát. – Az együtt töltött idő az jó.

– Mennyire jó?

Az egyetlen fényforrás a fürdőszobából jön a kissé nyitva hagyott ajtón át. Érdekes árnyékot vet Reed testére. Végighúzom az orromat a nyakán. Tusfürdő és samponillata van.

– A legjobb.

- Bébi... – köszörüli meg a torkát. – Ezt abba kéne hagynod.
- Mit?

Lepillant rám, én pedig megigézve visszabámulok,

– Hogy a mellkasomhoz nyúlsz. Hogy szagolgatsz – sorolja rekedten. – Csúnya gondolataim lesznek tőle.

- Csúnya gondolataid? – görbül felfelé a szám széle.
- Mocskosak – helyesbít.

Még szélesebben vigyorgok. Akár azért mondja ezt, mert igaz, akár pedig azért, hogy elterelje a figyelmemet, sikerrel jár. Lehajolva hagyom, hogy a hajam függőnyt vonjon az arcunk

köré, és a szájára tapasztom a számát. Végighúzza a nyelvét az alsó ajkamon, némán bebocsátást kérve. Szétnyílik az ajkam, ő pedig kihasználja az alkalmat, hogy mélyítse a csókot,

– Nem kéne ezt csinálnunk – mormolom a szájába. – Fájdalmaid vannak.

– Akkor segíts, hogy jobban legyek – húzódik hátra vigyorogva.

- Ez most kihívás?

Nevet, amikor megint megcsókolom. Ezúttal az én nyelvem kínozza őt. Addig falom a száját, amíg azt is elfelejti, hogy kell levegőt venni. A kezem is megint akcióba lendül: végighúzom a mellkasán, lefelé a bokszer derekáig. Belenyúlva érzem, hogy mennyivel jobban van: forró, kemény és vastag.

Nyögve homorít a hátával, mire rögtön felpillantok.

- Jól vagy?

– Ne merd abbahagyni! – morogja.

– Mid fáj? – kérdezem negédesen. Imádom így látni Reedet: totál elolvad a kezem között.

– Mindenem. Komolyan, mindenhol megsérültem. Főleg itt – paskolja meg az ágyékát. – Gyógypuszt kell adnod rá.

- Azt akarod, hogy gyógypuszt adjak *oda*? – teszek úgy,

mintha méltatlankodnék.

– Igen. Azt akarom, hogy igazi, nyitott szájas, nyelves csókot adj oda... Kivéve, ha nem akarod.

Az utolsó szavaiból süt a bizonytalanság.

Leplezem a vigyormat, és lejjebb húzódok, hogy a lába közé térdeljek.

Fürgén lehúzza az alsóját, aztán várakozó és reményteli tekintettel néz rám.

– Jaj, te szegény... – mormolom, miközben végighúzom az ujjamat a lényeket markoló kézfején.

Lehajolok, ő pedig azonnal félresimítja a hajamat az arcomból. Amint beveszem a számba, felszisszen a gyönyörtől.

– Ó, a francba, igen!

Elgyötört a hangja, és akármije is fáj, miattam van. Mennyei érzés, mintha hatalmam lenne fölötte. Reszkető kézzel megint beletúr a hajamba.

– Bébi... Ella... – nyögi ki, aztán kifogy a szavakból, és csak hangokat ad. Rekedten felnyög, remegve felsóhajt, és könnyörögve morog. Úgy meghúzza a hajamat, hogy elengedem, és az arcára nézek, ami most a kéjtől kába... Vagy talán a szerelemtől.

Megint lehajolok, és olyan mélyen beveszem, amennyire csak tudom. Hatalmas és nehéz, de a nyelvemen érzett súlya jobban beindít, mint valaha is lehetségesnek gondoltam. Érzem, ahogy kétségbeesetten vonaglik alattam a vágytól. Megrészeget a hatalom. Ha most abbahagynám, valószínűleg bármilyen ígéretet ki tudnék csikarni belőle.

De nem akarok semmit. Csak őt. És előnt a forróság a tudattól, hogy ő mennyire akar engem. A kezemmel, a nyelvemmel és az ajkammal a szakadék széléig viszem.

– Állj! El fogok élvezni – mordul fel, és erőltlenül meghúzza a

hajamat.

Teli szájjal elmosolyodom. Akarom. Azt akarom, hogy elveszítse a fejét. Megduplázom az erőfeszítéseimet. Addig szívom és nyalogatom, amíg megfeszül a hatalmas teste, aztán felrobban.

Amikor végre ellazul, felhúz, hogy maga mellé fektessen.

– Reed? – suttogom.

– Igen? – kérdezi ércesen.

– Ööö... Szeretlek.

– Én is... szeretlek – fúrja bele az arcát a nyakamba. – Fogalmad sincs, mennyire. Ugye, tudod, hogy bármit megtennék érted? Bármit, hogy biztonságban legyél.

Melegség járja át a szívemet.

– Tényleg?

– Bármit – ismétli rekedten, aztán addig csókol, amíg mindketten megint levegőért kapkodunk.

34. FEJEZET

A TELEFONOM KIJELZŐJE SZERINT ÉJJEL KETTŐ VAN, de nem szól ébresztő, legalábbis nem az én szobámban. Viszont van valami szüntelen csörgés valahol a házban. Reedre pillantok, hogy ébren van-e, de a matrac kétharmadán terpeszkedik öntudatlanul.

Rányomom a párnát a fejemre, és megint behunyom a szememet, de a csörgés nem akar abbamaradni. Most már rohanó léptek zaja is hallatszik a folyosóról, amit nagy dörömbölés követ.

Reed borzas hajjal és álmos képpel felül.

– Mi a fene...

Dühös hangot hallani a folyosóról:

– Csak egy pillanat, a francba!

Olyan, mintha Callum lenne, de nehéz kivenni, mit mond.

– Megmondtam neked, hogy idehozom - folytatja.

Affene! Reeddel kiugrunk az ágyból. Az egy dolog, hogy Callum tud rólunk, de attól még nem örülne neki, ha egy ágyban találna minket. Már félig rajtam van a farmer, Reed pedig a pólóját igazítja, amikor a zaj elhalkul az ajtóm előtt. Mindketten ledermedünk Callum dühös kiabálásától.

– Az a tizenhét éves nevelt lányom szobája, és nem fogsz

bemenni, amíg össze nem szedte magát!

Nem fogsz bemenni?

– Ki van odakint? – suttogom Reednek.

Tágra nyílt szemmel néz rám, értetlenül.

– Ella! – vakkantja Callum a folyosón. – Vendégeink vannak. Fel kell öltöznöd és lejönni a földszintre, amint tudsz.

Megköszörülöm a torkomat.

– Jó, rendben. Máris megyek.

Összerezzenek, amikor eszembe jut, hogy Reed szobájából jön a hangom.

Callum habozik, mielőtt megint megszólal:

– Ébreszd fel Reedet, és hozd magaddal!

Ciki. Gyorsan felhúszom a farmeremet, és felkapok egy kardigánt a komód fiókjából. Reed ráérősen készülődik.

– Nem lesz semmi baj, bébi. Még mindig szűz vagy. Majd megmondom apának.

Odaugrok, és a szájára tapasztom a kezemet.

– Jaj, istenem! Dehogy mondod. Nem beszélünk erről Callumnak. Soha.

Reed a szemét forgatva lefejti a kezemet a szájáról.

– Ne aggódj! Csak kiabálni fog velünk.

– Miért ébreszt fel hozzá minket az éjszaka közepén? – kérdezem.

– A drámai hatás kedvéért. Nagyon hangsúlyozni akarja, hogy legyünk óvatosak, meg ilyen szarságok.

Reed elfintorodik, amikor az ajtó felé vonzolom.

– Fáj az oldalad? – engedem el rögtön a kezét.

Lassan meglóbálja a karját, hogy tesztelje a varratot.

– Csak egy kicsit. Pár napon belül akcióképes leszek, ne aggódj!

Most rajtam a sor, hogy elfintorodjak.

– Eszembe se jutott. Tényleg csináltál valamit, amíg mi vacsorázni voltunk, igaz?

– Semmi fontosat – von vállat. – Megmondtam, hogy csak egy kicsit meghúztam a sebet, nem nagy cucc.

Callum a lépcső tetején vár minket, ahonnan egyik oldalról az ő szárnyára vezető folyosó nyílik, a másiktól pedig a miénk. Pantalló van rajta félregombolt fehér inggel.

– Mi van, apa? – kérdezi Reed aggódva.

Callum eszeveszett tekintettel egyikünkéről a másikra néz.

– Hol voltál ma este? Nem, inkább ne mondd meg – fújja ki a levegőt erőtlenül. – Minél kevesebbet tudok most, annál jobb.

– Mi a fene folyik itt? – lép egyet előre Reed.

Callum két kézzel beletúr a hajába.

– Itt a rendőrség. Tudni akarják, hol voltál ma este. Ne mondj semmit, amíg Grier nincs itt.

Beugrik, hogy Grier az egyik név az ügyvédi iroda arany táblájáról, ahol felolvasták Steve végrendeletét.

– Danielről van szó? Elkapták a csuklyás fazont? – bukik ki belőlem.

Néma csend. Az elképzelhető leghosszabb csend, ami elég időt hagy nekem arra, hogy sorra vegyem a legfélelmetesebb, legszörnyűbb eshetőségeket. De ezek messze nem tudnak olyan pánikot kelteni bennem, mint az, amikor Callum végre válaszol:

– Brooke meghalt.

Micsoda?

– És Reednek érdekében állt megölni – préseli ki a fogai között Callum. Rámered Reedre, aki teljesen elsápadt.

Jaj, istenem!

Ösztönösen Reed oldalára téved a tekintetem, ahol éppen valószínűleg átvérzik a kötése. Aztán megint Callumra nézek. Kinyitom és becsukom a számat. Aztán megint.

– *Hogy történt ez?*

– *Mozogtam egy kicsit.*

Ettől a gondolattól legszívesebben pofon vágnám magam, amiért egyáltalán eszembe jutott. Nem. Kizárt dolog. Nem számít, mennyire utálta, Reed soha... De soha...

Vagy mégis?

Ugye, tudod, hogy bármit megtennék érted? Bármit, hogy biztonságban legyél.

– Mr. Royal? – szól fel valaki a lépcső aljáról. Egy gyűrött öltönyös fáradt férfi fogja a korlátot, és rálép az első fokra. – Aláírták a parancsot. A fiának velünk kell jönnie.

– Ki írta alá azt a szart? – ront le a lépcsőn Callum.

– Delacorte bíró – tartja fel a pasas a papírlapot.

Callum kitépi a kezéből, a férfi pedig felrohan a lépcsőn két rendőrrel együtt, akiket eddig nem is vettem észre. Egyikük megfogja a néma Reedet, és megmarkolja, hogy a korláthoz nyomja.

– Erre semmi szükség – szalad fel Callum. – Önként elmegy magukkal.

– Elnézést, Mr. Royal. Ez a szokványos eljárás – magyarázza a hapsi, de szörnyen elégedettnek tűnik.

– Egy szót se szólj – utasítja Callum a fiát. – Egyet se.

Reed izzó tekintettel bámul rám.

Szeretlek.

Én is szeretlek.

Bármit megtennék.

Meg kell találnunk a módját, hogy megszabaduljunk tőle.

El akarom tüntetni az életünkéből Brooke-ot.

Szeretlek.

– Szeretlek – suttogom, miközben a rendőr elrángigálja.

Hevesen rám néz, de nem szól semmit. Nem tudom, hogy

azért-e mert fél, vagy mert betartja az apja parancsát.

Reszketni kezd az egész testem. Callum átkarol.

– Menj fel, húzz cipőt, és beviszlek a kapitányságra.

– A fiúk – szólalok meg erőtlenül. – Őket is vinnünk kell.

Látom Callumon, hogy kis híján nemet mond, de aztán mégsem.

– Meg kell mutatnunk Reednek, hogy a családja mellette áll. Jönni akarnak majd.

– Hozd őket is – bólint végül Callum.

Megfordulok, végigrohanok a folyosón, és bekopogok Eastonhoz meg az ikekhez.

– Ébresztő, srácok! – rikkantom. – Keljetek fel!

Megint csengetnek. Visszaszaladok, mert valamiért eszembe jut, hogy talán Reed az, és közli, hogy csak egy ízléstelen vicc az egész.

Egy hülye meglepetés. Egy korai áprilisi tréfa.

Callum ér oda először az ajtóhoz, és egy gyors mozdulattal kinyitja. Előrelép, majd egy pillanat múlva jéggé dermed. Annyira váratlanul áll meg, hogy nekiütközöm a hirtelen megfeszülő hátának.

– Édes istenem! – lehelem.

Fogalmam sincs, miért állt meg. Nem látok túl a széles vállán.

Amíg Callum továbbra is úgy áll ott, mint egy jégszobor, kinézek a háta mögül, és ijedten pislogok.

Egy férfi áll a mészkőlépcső alján. Zsíros szőke haja rálóg a vállára. Szakáll takarja majdnem az egész arcát. A nadrágja és a galléros pólója úgy lóg a szálkás testén, mintha két számmal nagyobb lenne.

Furcsán ismerősnek tűnik, pedig tuti, hogy még soha életemben nem láttam.

Találkozik a tekintetünk. Világoskék szeme van, sötétszőke pillákkal keretezve.

Felgyorsul a szívverésem, mert most már érzem, hogy talán tévedtem. Szerintem *ismerem*. Szerintem ő...

– Steve? – kiált fel Callum.

Köszönetnyilvánítás

Most is igaz, mint mindig, hogy ezt a könyvet nem írhattuk volna meg, nem fejezhettük volna be, és nem élhettük volna túl néhány nagyon jó fej ember segítségével.

Köszönjük, drága előolvasóink: Margo, Jessica Clare, Meljean Brook, Natasha Leskiw és Michelle Kannan, akik értékes észrevételekkel szolgáltatok, arra biztattatok minket, hogy ne fogjuk vissza magunkat, és kétszer is elolvastátok a könyvet!

Köszönjük a sajtosunknak, Ninának, aki fáradhatatlanul dolgozik értünk, de úgy csinálja, mintha mindez könnyű lenne.

Köszönjük, Meljean Brook, a fantasztikus borítóötletet.

Köszönjük, Nie és Tash, a színfalak mögötti összes munkát.

Köszönet nektek, író barátaink: Jo, Kylie, Meghan, Rachel, Sam és Vi, hogy támogatjátok ezt a munkát, és lelkesedtek Royalékért.

Köszönet az összes bloggernek és véleményezőnek, akik továbbra is a sorozat mellett állnak, és a hírért viszik.

Végül pedig totál eldobjuk az agyunkat az olvasóktól, akik beleszerettek a *Papírhercegnő*be, és világgá kürtölték a létezését. Hihetetlen rajongói műalkotások születtek. Az olvasók zenéket válogattak össze hozzá, s időt szántak a vélemények megírására és közlésére. A Royal Palace Facebook-csoport tagjai napi szinten szórakoztatnak minket. Ti keltettétek életre ezt a sorozatot, és ezt nem győzzük megköszönni nektek!

A SZERZŐRŐL

Erin Watt két bestsellerszerző agyszüleménye, akiket a nagyszerű könyvek szeretete és az írásfüggőség köt össze. Egy kreatív képzelőerőben osztoznak. Hogy mit imádnak a legjobban (persze a családjuk és a házi kedvenceik után)?

Jó – és néha őrült – ötletekkel előállni. Hogy mitől félnek a legjobban? A szakítástól.

MÉLTATÁSOK

„Hogy egytől tízig terjedő skálán mennyire vagyok boldog és lesokkolt? Szerintem még egy húszas sem tükrözné hűen a jelenlegi lelki- állapotomat. Valósággal felfaltam ezt a könyvet. Akit lenyűgözött a *Papírhercegnő*, az el fogja dobni az agyát a *Megtört hercegtől*.”

*Christine Wallflower &
Dark Romance Junkie*

*

„Őrült jó. Átkozottul addiktív, erkölcsi káosz az egész történet, szórakoztató szappanopera atmoszférával és persze kiváló írásmóddal. Teljesen magával ragad, megbolondít.”

*Naiva,
moly.hu*

*

„Imádtam minden percét! Már nagyon vártam és nem csalódtam. Komolyan, abban a házban több a titok, mint ami egészséges lenne. Többször a földről szedtem fel az állam.”

*CsepAdri,
moly.hu*

„Igaz a mondás. Ez a Royal-fiúk tönkretesznek, és engem aztán tényleg tönkretettek. Már vagy 2-3 hete próbálok véleményt írni erről a könyvről, de mindig ott kötök ki, hogy kész vagyok tőle.”

Christy @ Goodreads

*

„Le a kalappal a két fantasztikus író, Elle Kennedy és Jen Frederick előtt ezért a briliáns sorozatért.”

PearlAngeli @ Goodreads

*

„Először is: Elle Kennedy és Jen Fredrick két gonosz nőszemély. Ez a befejezés! Bele fogok őrülni!”

Hulya Kara Yuksel @ Goodreads

